Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 111ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΤΩ, ΝΕΩ, ΕΤΕΙ

Τὸ Νέον Ἔτος 1958 5383

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἐν Ἀθήναις 7ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου, ὑπὸ κ. Χ. Γιώτη, τ. Ἐφέτου, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου.. 5389

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια).... 5319

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τὸ Θεῖον Βρέφος, ὑπὸ κ. Θ. Μαγκριώτη, Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου..... 5391

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Συλλογικὴ Ἀσφάλεια, λόγος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Ἀμερικῆς κ. Φ. Ντάλλες εἰς Σύνδεσμον Βιομηχάνων Ἰλλινόϊς Ἀμερικῆς..... 5394

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Τιμὴ σ' αὐτοὺς ποὺ φεύγουν, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Σ. Ἀλεξοπούλου..... 5401

ΕΥΘΥΜΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ὁ καλὸς ἀστυφύλακας, τῆς Ρούλας Καλιμψάκη..... 5404

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ὁ γιατρὸς Πίτερ, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Ἀλεξ. Κροκίδη 5405

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

Γρίππη ἐνδημική, ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ—Ἀστυνόμου Α' κ. Ἀναργ. Ἀνδρεοπούλου 5407

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἀπόπειρα φόνου Ὑπαρχιφύλακος 5410

ΠΡΩΤΟΧΡΩΝΙΑΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«... 1958...», ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Σ. Πηλοῦ 5411

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 5415

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ὁρκωμοσία Ἀρχιφυλάκων ΙΔ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου..... 5424

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5427

Σημείωσις : Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο» θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

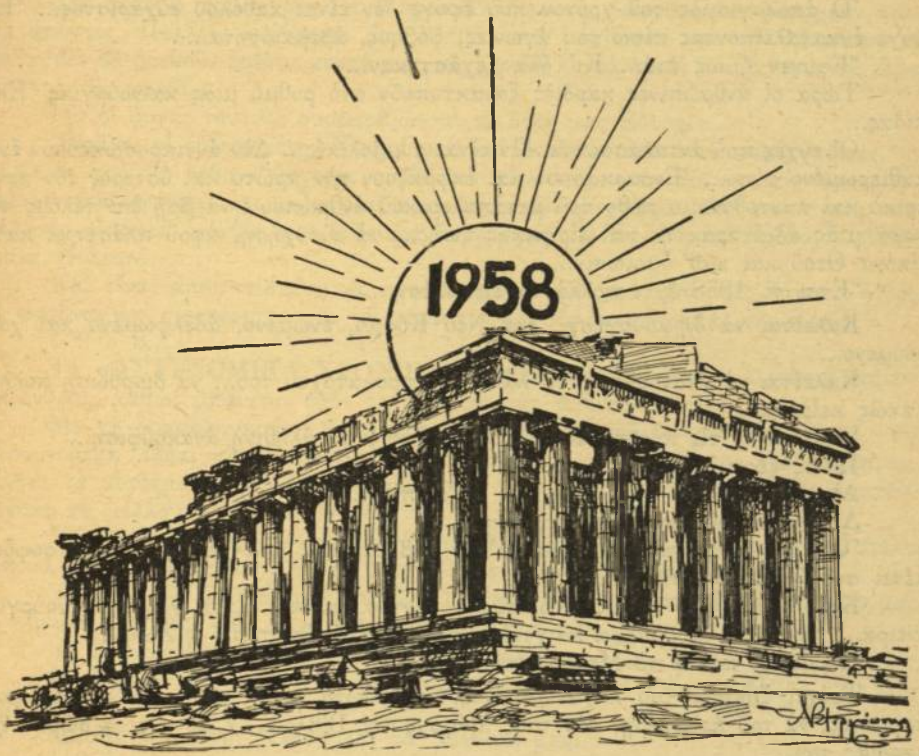
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 111ΟΝ

Μέσα ἀπὸ τὰ μακρυνὰ καὶ ἀνεξερεύνητα Παλάτια τῶν Χρόνων, ἕνας φωτεινὸς χείμαρρος ξεχύνεται πάνω στοὺς δρόμους τῆς Γῆς...

Καὶ μὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη του φωτίζει τῆς ταραγμένης γενεᾶς μας τὰ κουρασμένα βήματα...

Γεννηέται ἕνας καινούργιος Βασιληᾶς τοῦ Κόσμου, καὶ ἑκατομμύρια ἀνθρώπινα βλέμματα εἶναι γυρισμένα πρὸς τὸ χρυσοστόλιστο λίκνο του...

Μιὰ νέα, παντοδύναμη χρονικὴ κοσμογονία συντελεῖται πάνω στὰ χαλάσματα τοῦ 1957...

Ἕνα καινούργιο Οἰκοδόμημα...

Τὸ χτίζουν οἱ λεπτοδεῖχτες τῶν ρολογιῶν, οἱ στιγμὲς ποὺ κυλοῦν, οἱ παλμοὶ τῶν ἀνθρώπινων καρδιῶν, οἱ πόθοι καὶ τὰ ὄνειρά τους...

Τὸ καταχωρίζει στὰ Πρακτικὰ τῆς Ζωῆς ὁ Νέος Ἡμεροδείκτης, καθὼς ἀνοίγεται πεντακάθαρος στὴν πρώτη του σελίδα...

1 9 5 8...

Μιὰ βασανισμένη Ἀνθρωπότης χαιρετίζει μὲ χαρούμενο δέος τὴν μεγάλη χρονικὴ ἀλλαγή, τὴν ντύνει μὲ ὅλες τὶς Ἐλπίδες της, τὴ στολίζει μὲ τὰ ὡραιότερα ὄνειρά της...

Πρέπει ὁ Καινούργιος Χρόνος νἄναι εὐτυχισμένος... Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν Εἰρήνη, μιὰ καινούργια ζωή...

1 9 5 8...

Γονατιστοὶ οἱ λαοὶ προσκυνοῦν τὸν Ἐρχομό του...

Τὸν προσκυνοῦν μὲ εὐλάβεια, ἀποθέτοντας πάνω του τὴν πᾶσαν Ἐλπίδα τους...

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ χρόνου ποὺ ἔφυγε δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστος... Ἔφυγε ἐγκαταλείποντας πίσω του ἀγωνίες, φόβους, ἀβεβαιότητα...

Ἔφυγεν ὅμως πιά... Κι' ὅλα ξεχάστηκαν...

Τώρα οἱ ἀνθρώπινες καρδιὲς ξανακτυποῦν στὸ ρυθμὸ μιᾶς καινούργιας Ἐλπίδας...

Οἱ εὐχὲς ποὺ ἀνταλάσσονται δὲν εἶναι συμβολικές... Δὲν ἀντιπροσωπεύουν ἕνα καθιερωμένο τύπο... Ἐνσαρκώνουν καὶ ἐκφράζουν τὸν πρῶτο καὶ ὕστερο, τὸν κεντρικὸ καὶ παντοδύναμο πόθο τοῦ μεταπολεμικοῦ ἀνθρώπου : νὰ βρῇ ἐπὶ τέλους τὴ χαρὰ μιᾶς ἀδιατάρακτης καὶ εἰρηνικῆς ζωῆς... νὰ εὐτυχήσῃ, ἀφοῦ πλάστηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν...

Ἔτσι τὸ 1958 ἔχει πολλὰ νὰ ἐπιτελέσῃ...

Καλεῖται νὰ δημιουργήσῃ ἕνα Νέο Κόσμο, ἑνωμένο, ἀδελφωμένο καὶ χαρούμενο...

Καλεῖται νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ λάθη τοῦ προκατόχου του... νὰ διορθώσῃ πολλὰ κακῶς κείμενα...

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις γίνεται δεκτὸ μὲ ἀληθινὴ ἀνακούφιση...

Ποιὸς ξέρει... Ἴσως...

Δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἡ Ἐλπίδα...

Δὲν ἐξαντλήθηκεν ἡ ἀντοχή του...

Ὅσο κι' ἂν μεγαλώνῃ, ὅσο κι' ἂν σοβαρεύεται, ὅσο κι' ἂν γίνεται σοφός, μένει στὸ βάθος ἕνα παιδί...

Καί, δίπλα στὸ ὁμορφοστολισμένο δέντρο, πλάθει κάθε χρόνο καινούργια ὄνειρα... Καρτερεῖ τὰ ὅμορφα παιχνίδια ποὺ τοῦ ἔχει ὑποσχεθῇ ἡ Ζωή...

Περιμένει πάντα τὸ Μεσσία του...

Τρέχει ξοπίσω του λαχανιασμένος, ἀδιόρθωτα ρωμαντικός, αἰώνια ὀνειροπαρμένος, νὰ τοῦ προσφέρῃ, σὰν τοὺς Μάγους τῆς Βίβλου, τὰ ὡραιότερα δῶρα τῆς καρδιᾶς του...

1 9 5 8...

Εἴθε ὁ Καινούργιος Χρόνος νὰ μὴν ἀπογοητέψῃ τὴν ἐμπιστοσύνη ὅλου ἐκείνου τοῦ ἔξαλλου πλήθους, ποὺ χθὲς βράδυ τὸν ζητωκραύγασε μὲ ἐνθουσιασμό...

Εἴθε νὰ δικαιώσῃ τὴν κάθε μιὰ ἀνθρώπινη Ἐλπίδα ξεχωριστά, κι' ὅλες μαζὶ τὶς προσδοκίες τῆς Οἰκουμένης...

Εἴθε, ὅταν λήξῃ ἡ 12μηνη θητεία του καὶ γείρῃ τὸ κεφάλι στὴν Ἄβυσσο τοῦ παρελθόντος, νὰ ἔχῃ ἀφήσει πίσω του μονάχα εὐλογίες καὶ χαρά...

1 9 5 8...

Ὁ καινούργιος Χρόνος βρίσκει τὴν Ἀστυνομία Πόλεων στὴν πρώτη πάντα γραμμὴ τοῦ κοινωνικοῦ μετώπου, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι... Γιὰ μιὰ μονάχα στιγμὴ θὰ σταθοῦν οἱ ἄνδρες της νὰ χαιρετίσουν τὸ Νέον Ἔτος... Κι' ὕστερα θὰ συνεχίσουν

τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ Καθήκοντος καὶ τῆς Θυσίας, αὐτὸν ποὺ βαδίζουν χρόνια καὶ χρόνια τώρα, χωρὶς ποτὲ νὰ σταματοῦν...

Ὅλοι οἱ χρόνοι ποὺ ἦρθαν, κι' οἱ ἄλλοι ποὺ ἔφυγαν ἐκεῖ τοὺς βρῆκαν, στὴν ἴδια πάντα θέση... Νὰ ἀγωνίζωνται...

Ἕνας ἀδιάκοπος, πολύμορφος καὶ ἐξαντλητικός ἀγώνας εἶναι τὰ πεπραγμένα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν... Ἕνας ἀγώνας πολλὲς φορὲς αἱματηρὸς καὶ πάντοτε ἐπίπονος...

Κι' ἐτοῦτος ὁ ἀγώνας τοῦ πρόσφατου καὶ ἀπώτερου παρελθόντος ἐδημιούργησε μιὰ τιμημένη παράδοση, ποὺ θὰ συνεχισθῇ καὶ τὸν καινούργιο Χρόνο, μὲ τὴν ἴδια Πίστη, μὲ τὴν ἴδια Φλόγα, μὲ τὸν ἴδιο Ἐνθουσιασμό...

1 9 5 8...

Στὸ φετεινὸ πρωτοχρονιάτικο προσκλητήριο τῆς Ἀστυνομίας ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπόντες. Πολλοί, ἀμέτρητοι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μόχθησαν γιὰ τὴν Ἀστυνομικὴ Δόξα, δὲν θὰ βρεθοῦν ἐφέτος κοντά μας, νὰ χαροῦν κοντὰ στοὺς δικούς τους τὶς ὧρες ἐτοῦτες τῆς χαρᾶς...

Μὰ οἱ ψυχές τους θὰ συμμερίζωνται τὴ δική μας Εὐτυχία...

Ἐκεῖνοι οἱ εὐλογημένοι Νεκροί μας καὶ ἐτοῦτοι ποὺ τοὺς διαδέχτηκαν, κι' οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ ἔρθουν ὕστερα, συνθέτουν τὴν ἀτέλειωτη ἀστυνονικὴ Ἱστορία... μιὰ ἱστορία ἀγάπης, ἡρωϊσμοῦ καὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης... Μὲ πολύτιμες περγαμηνὲς αἵματος, μόχθου καὶ δράσεως ἀνταμώνει τὸν Καινούργιο Χρόνο ἡ Ἀστυνομία Πόλεων...

Καὶ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ προσθέσῃ νέους τίτλους καὶ νέες δάφνες, χωρὶς νὰ πτοῆται ἀπ' τὶς περιστάσεις, τὰ γεγονότα καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς Ζωῆς.

1 9 5 8...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ἀνοίγουν μιὰ γιορτινή, λουλουδιασμένη παρένθεση, καθὼς μπαίνουν στὸν ἕκτο Χρόνο τῆς ἀγωνιστικῆς ζωῆς τους...

Μὲ τὴ δικαιολογημένη χαρὰ ὅτι πάντα καὶ παντοῦ ὑπηρέτησαν πιστὰ τὴν Ἀστυνομικὴ Ἰδέα, τὴν Κοινωνικὴ Δικαιοσύνη καὶ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό, συμμερίζονται τὰ αἰσθήματα τῶν ἀναγνωστῶν τους καὶ κάθε συνανθρώπου τους, ἐνατενίζοντας τὸ μέλλον μ' ἐμπιστοσύνη.

Ὅσα σύννεφα καὶ ἂν σκιάζουν τὸν διεθνῆ Ὁρίζοντα δὲν μπορεῖ παρὰ στὸ στέλος ὅλα νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ χυθῇ τὸ ἡλιακὸ φῶς στὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἀγρυπνεῖ. Ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς τῶν Ὅπλων μας, ἡ γλυκειὰ Μητέρα τῶν πονεμένων, εἶναι κοντά μας.

Ὁ Καινούργιος Χρόνος θὰ μᾶς δικαιώσῃ.

Θὰ δικαιώσῃ τοὺς εἰρηνικοὺς ἀγῶνες μας γιὰ τὴν ἀνασυγκρότηση τῆς Χώρας μας.

Θὰ δικαιώσῃ τὴν Πίστη καὶ τὰ Ἰδανικά μας.

1 9 5 8...

Φίλε ἀναγνώστη, ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, ὅπου κι' ἂν μένῃς, ὅποιο καὶ νἆναι τὸ ἐπάγγελμά σου, πλημμύρισε αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον...

Μιὰ νέα ζωὴ ἀνέτειλε σήμερα...

Ἂς εἶναι στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένος καὶ χαρούμενος ὁ Καινούργιος Χρόνος...

Σοῦ τὸ εὐχόμαστε, μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά...

Σ. Π.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 7ΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἐφέτου, Πράκτορος εἰς τὰ μικτὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, Γεν. Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

Τὸ Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου, τὸ ὁποῖον συνῆλθε προσφάτως ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἄνω χρονολογίας, εἶναι τὸ ἕβδομον κατὰ σειράν, συγκληθὲν ὑπὸ τῆς ἐν ἔτει 1924 ἐν Παρισίοις ἱδρυθείσης «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου» (Association Internationale de Droit Pénal), ἥτις εἶναι διάδοχος τῆς μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον διαλυθείσης «Διεθνοῦς Ἑνώσεως Ποινικοῦ Δικαίου» (Union Internationale de Droit Pénal). Περὶ τῶν διεθνῶν τούτων Ὀργανώσεων, συνοπτικὴν ἀλλὰ καὶ σαφῆ ἅμα ἔκθεσιν ἐδημοσίευσεν εἰς τελευταῖον τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (Ε', σελ. 5242—5244) ὁ ἔγκριτος τέως Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Κίννας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις καὶ ἡ Διεθνὴς Ἑταιρεία τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου». Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην, ἵνα λάβῃ γνῶσιν περὶ τοῦ πῶς προῆλθεν ἡ κίνησις, τῆς ὁποίας ἀπότοκος εἶναι καὶ τὸ ἡμέτερον συνέδριον, ποῖοι διεθνεῖς ὀργανισμοὶ ἔσχον καὶ ἔχουν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἑκάστοτε ὀργανώσεως τοιούτων συνεδρίων ἀνὰ τὰς διαφόρους Χώρας, ὡς καὶ ποῖα τὰ ἐγκληματολογικῆς μορφῆς αἴτια, τὰ ὁποῖα ὤθησαν καὶ ὠθοῦσιν εἰς μίαν τοιαύτην διεθνῆ συνεργασίαν. Τὸν δ' ἐπιθυμοῦντα νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς πρακτικῆς χρησιμότητος τῶν διεθνῶν τούτων συνεδρίων, παραπέμπομεν εἰς τὸ ἐπίσης εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» καταχωρηθὲν ἡμέτερον ἄρθρον (Ε', σελ. 5140—5141) ὑπὸ τὸν τίτλον «Διεθνῆ συνέδρια Νομικῶν, τὰ ἐν Λονδίνῳ δύο συνέδρια ἐπαγγελματιῶν νομικῶν καὶ συγκριτικοῦ δικαίου».

α' Προπαρασκευὴ τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ 6ου Διεθνοῦς Συνεδρίου Ποινικοῦ Δικαίου, τὸ ὁποῖον εἶχε συνέλθει ἐν Ρώμῃ πρὸ τετραετίας (ἐν ἔτει 1953), οἱ ἐκπρόσωποι τῆς εἰρημένης «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», ἡ ὁποία καταλέγεται μεταξὺ τῶν συμβουλευτικῶν τοῦ ΟΗΕ διεθνῶν ὀργανισμῶν, διερμηνεύοντες καὶ τὴν προσωπικὴν ἐπιθυμίαν πολλῶν ἄλλων μελῶν τοῦ τότε συνεδρίου, ἀπετάθησαν πρὸς τὴν συμμετασχοῦσαν τοῦ συνεδρίου ἐκείνου Ἑλληνικὴν ἀντιπροσωπείαν, τῆς ὁποίας προΐστατο ὁ τότε Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Δημ. Μπαμπάκος καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπαν νὰ συνήρχετο εἰς Ἀθήνας τὸ προσεχὲς 7ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου. Ὁ Ὑπουργὸς κ. Μπαμπάκος ἀπήντησεν, ὅτι ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀπάντησιν οἱανδήποτε, ἐπεφυλάχθη ὅμως νὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Κυβερνήσεως. Πράγματι, μετά τινα χρόνον τὸ τότε Κυβερνητικὸν Συντονιστικὸν Συμβούλιον ἔλαβεν ἀπόφασιν, ὅπως προσκαλέσῃ τὴν Διεθνῆ Ἑταιρείαν Ποινικοῦ Δικαίου, ἵνα αὕτη συγκαλέσῃ τὸ προσεχὲς 7ον συνέδριον αὐτῆς εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1957, κατὰ χρονολογίαν ὁρισθησομένην μεταγενεστέρως. Μετὰ τοῦτο ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Μπαμπάκος κατὰ Μάρτιον 1954 συνεκάλεσε συμβουλευτικὸν πολυμελὲς συμβούλιον ἐκ μελῶν τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», ἀποτελούμενον ἰδίως ἐκ πρώην Ὑπουργῶν τῆς Δικαιοσύνης, Ἀνωτέρων καὶ Ἀνωτάτων Δικαστικῶν λειτουργῶν, καθηγητῶν καὶ

ὑφηγητῶν Πανεπιστημίων καὶ ἄλλων ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης καὶ Πράξεως, εἰς τοὺς ὁποίους ἔθηκε τὸ ἐρώτημα ἂν εἶναι σκόπιμον νὰ συγκληθῇ ἐν Ἀθήναις τοιοῦτο διεθνὲς ἐπιστημονικὸν συνέδριον. Ἐκ τῶν εἴκοσι πέντε (25) προσελθόντων, δύο μόνον διετύπωσαν ἀντιρρήσεις. Ἅπαντες οἱ λοιποὶ μιᾷ φωνῇ ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς συγκλήσεως αὐτοῦ, ὡς ὄντος πολλαπλῶς ἐπωφελοῦς ἀλλὰ καὶ τιμητικοῦ ἅμα διὰ τὴν Χώραν μας, ἀφοῦ μάλιστα ἄλλα Κράτη ἐπιδιώκουν τοιαῦτα διεθνῆ συνέδρια εἰς τὸν τόπον των καὶ διὰ τουριστικοὺς ἀκόμη λόγους. Ἀκολούθως ἐγένετο ἐπίσημος πρόσκλησις ἀπὸ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις ἑδρεύουσαν «Διεθνῆ Ἑταιρείαν Ποινικοῦ Δικαίου», ἵνα τὸ 7ον αὐτῆς συνέδριον συνέλθῃ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ ἔτος 1957, εἰς χρονολογίαν καθορισθησομένην βραδύτερον.

Περαιτέρω, κατὰ Ὀκτώβριον 1955, τὸ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικὸν ἐθνικὸν τμῆμα τῆς Διεθνοῦς ταύτης Ἑταιρείας, ὑπέβαλεν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, διὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποιν. Δικαίου», κατάλογον περιέχοντα ἀριθμόν τινα ἐκ τῶν μελῶν του μὲ τὴν παράκλησιν, ὅπως ὁ κ. Ὑπουργὸς συγκροτήσῃ ἐκ τοῦ καταλόγου τούτου Ὀργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ συνεδρίου, ἥτις καὶ κατηρτίσθη μετ' ὀλίγον. (*)

Ἡ Ὀργανωτικὴ αὕτη Ἐπιτροπή, τῆς ὁποίας ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ἀνατεθῇ ἡ προεδρία, διατελοῦσα εἰς συνεχῆ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», προέβη εἰς πᾶσαν προκαταρκτικὴν ἐνέργειαν πρὸς ὀργάνωσιν τοῦ συνεδρίου ἀπό τε ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς πλευρᾶς. Καὶ ἀπὸ μὲν ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς, ἀπετάθη εἰς προσωπικότητας τοῦ τε ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ προὐκάλεσε τὴν ὑπ' αὐτῶν σύνταξιν ἐγγράφων εἰσηγήσεων (rapports) ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἐν τῷ συνεδρίῳ συζητηθησομένων θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ ἑξῆς :

Θέμα 1ον. Ὁ σύγχρονος προσανατολισμὸς τῶν ἐννοιῶν τοῦ αὐτουργοῦ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα.

Θέμα 2ον. Ὁ ἔλεγχος τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τοῦ δικαστοῦ ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν ποινῶν καὶ τῶν μέτρων ἀσφαλείας. (Μὲ τὸ θέμα τοῦτο συνέχεται καὶ ζήτημα προστασίας τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου).

Θέμα 3ον. Αἱ νομικαί, διοικητικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνέπειαι τῆς ποινικῆς καταδίκης.

Θέμα 4ον. Ποινικὰ ἀδικήματα διαπραττόμενα ἐπὶ ἀεροσκαφῶν καὶ συνέπειαι αὐτῶν.

Αἱ συγκεντρωθεῖσαι ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων τοιαῦται εἰδικαὶ εἰσηγήσεις ἀπὸ ὅλας τὰς Χώρας ὑπερέβησαν κατ' ἀριθμὸν πᾶσαν προσδοκίαν καὶ πᾶν προηγούμενον τοιοῦτον συνέδριον, ἐπλησίασαν δέ, ἂν δὲν ὑπερέβησαν, τὴν ἑκατοντάδα. Οὕτω, πεντήκοντα καὶ μία (51) ἐδημοσιεύθησαν εἰς δύο ἐν συνεχείᾳ τεύχη τῆς Revue Internationale de droit pénal (τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1956 καὶ τὸ πρῶτον τοῦ ἔτους 1957), ἕτεραι δέκα ἐννέα (19) ἐδημοσιεύθησαν εἰς εἰδικὴν ἔκδοσιν ἔτους 1957 τοῦ Centre français de droit comparé, περὶ τὰς δέκα (10) εἰς εἰδικὴν γερμανικὴν ἔκδοσιν ἔτους 1957, ἄλλαι εἰς βελγικὰ καὶ ἰταλικὰ περιοδικά, ἕτεραι εἶναι ἀκόμη ἀδημοσίευτοι, πρόκειται δὲ νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος τῆς Revue Internationale de droit pénal. Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ἑλληνικαὶ εἰσηγήσεις ὑπῆρξαν δέκα τέσσαρες (14).

Αἱ εἰδικαὶ αὗται εἰσηγήσεις ἢ ἐκθέσεις ἀπεστάλησαν ἐγκαίρως εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων γενικῶν εἰσηγητῶν, οἵτινες συνέταξαν ἕκαστος ἀνὰ μίαν «γενικὴν εἰσήγησιν» ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν τεσσάρων θεμάτων. Αἱ τέσσαρες «γενικαὶ εἰση-

* Τὴν σύνθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, ὅρα εἰς «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἔτος Ε' σελ. 5028 - 5029.

γήσεις» περιλαμβάνονται εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς Revue Internationale de droit pénal, ἐξετυπώθησαν δὲ καὶ εἰς εἰδικὸν τεῦχος ἐπιμελείᾳ τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ ἡμῶν Τυπογραφείῳ. Τὸ περιέχον τὰς «γενικὰς εἰσηγήσεις» ἔντυπον ἀπεστάλη ἀεροπορικῶς εἰς τοὺς ἔχοντας δηλώσει συμμετοχὴν συνέδρους, εἰς τρόπον ὥστε εἶχον οὗτοι τοῦτο εἰς τὴν διάθεσίν των πρὶν ἀναχωρήσουν ἐκ τῶν Χωρῶν των διὰ νὰ συμμετάσχουν τοῦ συνεδρίου. Ἡ δὲ ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν 4 θεμάτων «γενικὴ εἰσήγησις» ἀπετέλεσε τὴν ἀφετηρίαν τῶν ἐπακολουθησασῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ συζητήσεων. Ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς ἐξ ἄλλου, ἡ Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπή, ἐν συνεννοήσει πάντοτε μετὰ τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», καθώρισε τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν τῆς συγκλήσεως καὶ διαρκείας τοῦ συνεδρίου ὡς καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, ἀνεκοίνωσε ταῦτα εἰς τὰ Πανεπιστήμια Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης καὶ τὰς Ἀνωτάτας Σχολάς, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἁρμοδίας Ἀρχὰς τοῦ Κράτους καὶ ἐν γένει διεξήγαγε τὰς λοιπὰς λεπτομερείας τῆς ὀργανώσεως.

Ἀντιπαρέρχομαι τὰς ἀπ' ἀρχῆς καὶ μετέπειτα συνεχεῖς καὶ ἐντόνους μέχρι καὶ τῶν τελευταίων ἀκόμη ἡμερῶν παρεμβληθείσας ἀντιδράσεις ἐνίων παραγόντων κατὰ τῆς συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου καὶ περαιτέρω διὰ τὴν ματαίωσιν, αὐτοῦ συγκληθέντος. Παρουσίασεν οὐχ' ἧττον τὸ συνέδριον τῶν Ἀθηνῶν τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ μακρῶν ἤδη ἐτῶν εἰς συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου μετέχουν σύνεδροι ἀπὸ ὅλας τὰς ἠπείρους. Παραπλεύρως τῶν Ἀμερικανικῶν Κρατῶν, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, τῶν Σκανδιναυϊκῶν Κρατῶν, τῆς Ἰαπωνίας, βλέπομεν ἀντιπροσώπους τῆς Αἰγύπτου, τῆς Συρίας, τοῦ Λιβάνου, τῆς Τουρκίας, τοῦ Σουδάν· παρὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Ἑλβετίας κλπ., βλέπομεν ἀντιπροσώπους τῶν λαϊκῶν Δημοκρατιῶν, Σοβιετικῆς Ρωσίας, Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας, Ρουμανίας, Γιουγκοσλαυΐας, Βουλγαρίας, διεξάγοντας ἐπιστημονικὰς συζητήσεις ἐν πνεύματι ἀμοιβαίας κατανοήσεως. Κορυφαὶ τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης καὶ διανοήσεως ἀπετέλεσαν τὴν διεθνῆ ταύτην συγκέντρωσιν. Ὑπουργοὶ Δικαιοσύνης, Ἀκαδημαϊκοί, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, Ἀνώτεροι καὶ Ἀνώτατοι Δικασταὶ καὶ Εἰσαγγελεῖς, Ἀνώτατοι Σωφρονιστικοὶ ὑπάλληλοι, διαπρεπεῖς δικηγόροι, Ἐγκληματολόγοι διεθνοῦς φήμης ἀπὸ τριάκοντα ἑπτὰ (37) Κράτη. Ὁ ἀριθμὸς τούτων ἀνῆλθεν εἰς τριακοσίους τεσσαράκοντα (340) περίπου, ἐξ ὧν διακόσιοι εἴκοσι (220) ἀλλοδαποὶ καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν εἴκοσιν (120) Ἕλληνες, μὴ λαμβανομένων, ἐννοεῖται, ὑπ' ὄψει τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των, τὰ ὁποῖα συνώδευσαν ἀρκετοὺς ἐκ τούτων ἀπὸ τουριστικῆς πλευρᾶς. Ἐπίσης μετέσχον τοῦ συνεδρίου καὶ πολλαὶ διεθνεῖς ὀργανώσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ INTERPOL, ἀποστείλασα καὶ ἔντυπον ἔκθεσιν εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐπὶ τοῦ 4ου θέματος, τοῦ ἀφορῶντος τὰ ἐπὶ ἀεροσκαφῶν τελούμενα ἐγκλήματα.

Αἱ συνεδριάσεις τοῦ Συνεδρίου, ἀπὸ τῆς ἐναρκτηρίου μέχρι καὶ τῆς τελευταίας, ἔλαβον χώραν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 28ης Ὀκτωβρίου (Πατησίων) 76 μέγαρον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, εὐγενῶς παραχωρηθὲν ὑπὸ τῆς Συγκλήτου. Τὸ κτίριον τοῦτο, προσφάτως εὐρυνθὲν καὶ ἀνακαινισθέν, ἀπεδείχθη λίαν κατάλληλον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως διὰ τοιαύτας διεθνεῖς συγκεντρώσεις.

(Συνεχίζεται)

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΗΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

176.—Πῶς οἱ κομμουνισταὶ προπαρασκεύασαν καὶ ἄρχισαν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο κατὰ τὴν κατοχή.

177.—Ἐνίσχυσις τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς καὶ ἐκμετάλλευσις τούτου.

***

176. Πῶς οἱ κομμουνισταὶ προπαρασκεύασαν καὶ ἄρχισαν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο κατὰ τὴν κατοχή.

Ἀπὸ τὸ 1942 οἱ κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις, ἀφοῦ συνῆλθαν ἰδεολογικὰ μετὰ τὴν ἐπίθεσι τῶν Γερμανῶν κατὰ τῆς Ρωσίας, ἄρχισαν ν' ἀνασυγκροτοῦνται ὡς ὀργανώσεις πλέον ἐπαναστατικὲς καὶ μὲ συνθήματα ἐθνικοαπελευθερωτικὰ καὶ κοινωνικά. Κατὰ τὸ στάδιο αὐτὸ τῆς ἀνασυγκροτήσεώς των ὕψωσαν τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν κατακτητῶν καὶ καλοῦσαν σὲ συνεργασία τοὺς Ἕλληνας ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν πεποιθήσεων.

Πρὸς τοῦτο καὶ γιὰ νὰ μὴ δώσουν ὑπόνοια στοὺς ἐθνικόφρονας πολίτας, ὅτι τοὺς παρασύρουν πρὸς τὴν κομμουνιστικὴ ἰδεολογία, συγκρότησαν τὴν ὀργάνωσι μὲ τὸν τίτλο «Ἐθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο» (Ε.Α.Μ.), ἡ ὁποία παρουσιάζεται φαινομενικὰ ὡς ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε., ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἦταν πλαισιωμένη ἀπὸ δοκιμασμένους κομμουνιστὰς ὡς ἡγετικὰ στελέχη.

Παράλληλα, οἱ κομμουνισταὶ ἵδρυσαν τότε σὰν στρατιωτικὴ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωσι τὸ «Λαϊκὸ Ἀπελευθερωτικὸ Στρατὸ» (Ε.Λ.Α.Σ.) μὲ συνθήματα ὅμοια πρὸς τὸ Ε.Α.Μ. καὶ μὲ σκοπὸ τὴν ὀργάνωσι ἀνταρτοπολέμου κατὰ τῶν κατακτητῶν.

Τέλος στὶς πόλεις ἰδίως συγκροτεῖται τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ ἡ «Ἐθνικὴ Πανελλήνιος Ὀργάνωσις Νέων» (Ε.Π.Ο.Ν.) καθὼς καὶ ἡ «Ὀργάνωσις Προστασίας Λαϊκῶν Ἀγωνιστῶν» (ἡ γνωστὴ «Ο.Π.Λ.Α.»), τῆς ὁποίας ἁρμοδιότης ἦταν ἡ δολοφονία τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἀντιδροῦσαν ἢ δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὰ συνθήματα καὶ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Κ.Κ.Ε., τοῦ Ε.Α.Μ., καὶ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

Οἱ Ὀργανώσεις αὐτὲς ἀνησύχησαν πολὺ τὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία γνώριζε τὰ μυστικὰ τῶν κομμουνιστικῶν μεθόδων, γιατὶ ἦταν πλέον φανερὸ ὅτι γρήγορα ἐφ' ὅσον οἱ ὀργανώσεις αὐτὲς θὰ ἐδυνάμωναν, θὰ ἐπεδίωκον τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, προκαλῶντας τὸν ἐμφύλιο πόλεμο καὶ τὴν τρομοκρατία.

Καὶ πραγματικὰ ἡ Ἀστυνομία δὲν διεψεύσθη.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1942 ὡς καὶ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1943, οἱ σκοποὶ τῶν

ὀργανώσεων Ε.Α.Μ., Ε.Λ.Α.Σ., Ε.Π.Ο.Ν. καὶ Ο.Π.Λ.Α. ἔγιναν πιὸ συγκεκριμένοι. Δὲν περιορίζοντο πλέον στὴν ἡγεσία μόνον τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος ἀλλὰ ἔριχναν καὶ συνθήματα καθαρῶς κομμουνιστικά.

Κάθε πολίτης ποὺ δὲν συμφωνοῦσε καὶ δὲν συμμορφωνόταν μὲ τὰ συνθήματα αὐτὰ τὸν θεωροῦσαν ἐχθρὸ τοῦ ἀγῶνα τους καὶ τὸν κατεδίωκαν ἐξοντωτικά.

Ἔτσι ἐκηρύχθη πλέον ἐπίσημα ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Τὸ Ε.Α.Μ., ὁ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ἡ Ο.Π.Λ.Α. δὲν ἀνεχόταν τὴν ὕπαρξη καμμιᾶς ἄλλης ἀνταρτικῆς ἀπελευθερωτικῆς ὀργανώσεως ἢ ὁμάδος. Ἡ Ε.Κ.Α. τοῦ Συνταγματάρχου Ψαρροῦ καὶ ὁ Ε.Δ.Ε.Σ. τοῦ Στρατηγοῦ Ν. Ζέρβα καὶ ἄλλες πολλὲς Ἐθνικὲς ὁμάδες ἀνταρτῶν στὴν Πελοπόννησο ἐκηρύχθησαν ὑπὸ διωγμὸν καὶ ἐξόντωσιν. Ὁ Συνταγματάρχης Ψαρρὸς σφάζεται ἀπὸ τὸν Ε.Λ.Α.Σ. δολίως καὶ διαλύεται τὸ Σύνταγμά του, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀκραιφνεῖς ἐθνικόφρονας. Οἱ ἀνταρτικὲς ὁμάδες τῆς Πελοποννήσου διαλύονται ὅλες καὶ δολοφονοῦνται οἱ ἀρχηγοί των. Ὁ Ζέρβας κτυπιέται ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ γιατὶ γνώριζε καλὰ τὴ δολιότητα τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἔτσι ἔδρασε στὴν Ἤπειρο μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως.

Στὴν Πρωτεύουσα, τὰς Ἀθήνας, ἐξαπολύουν οἱ κομμουνισταὶ ἀφάνταστη τρομοκρατία, μὲ συλλήψεις, κακοποιήσεις, ἐξαφανίσεις καὶ δολοφονίες ἐθνικοφρόνων πολιτῶν. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὀξύνεται καὶ ἐντείνεται. Οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὶς ὀργανώσεις των, δηλαδὴ τὸ Ε.Α.Μ., τὸν Ε.Λ.Α.Σ., τὴν Ε.Π.Ο.Ν. καὶ τὴν Ο.Π.Λ.Α. προπαρασκευάζουν δραστήρια τὴν ἐξέγερσι, γιὰ νὰ καταλύσουν τὸ Κράτος καὶ καταλάβουν τὴν ἐξουσία.

Φυσικὸ ἦταν οἱ κατακτηταί, σὰν ἀντίπαλοι των, νὰ παίρνουν δευτερεύουσα θέσι, γιατὶ κύριος ἐχθρὸς ἐθεωρεῖτο ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁ Ἕλληνας ἐθνικόφρων πολίτης καὶ αὐτὸς σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια καὶ τὶς ἐπιδιώξεις των ἔπρεπε τελικὰ νὰ καταβληθῇ.

177. Ἐνίσχυσις τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς καὶ ἐκμετάλλευσις τούτου.

Οἱ κατακτηταὶ Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοί, καὶ ἰδίως οἱ Γερμανοί, διέγνωσαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ Ε.Α.Μ., τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ὅλων τῶν συναφῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων, γι' αὐτὸ ὄχι μόνον ἠνέχθησαν τὶς ὀργανώσεις αὐτές, ἀλλὰ ἐμμέσως τὶς βοήθησαν μὲ κάθε τρόπο.

Πλεῖστοι σημαίνοντες κομμουνισταὶ ποὺ πέσανε στὰ χέρια τους, ὡς κατάδικοι ἢ ὑπόδικοι γιὰ κοινὰ ἐγκλήματα, ἀφέθησαν ἐλεύθεροι ἢ τοὺς δόθησαν εὐκαιρίες νὰ δραπετεύσουν. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἀπαγωγῶν Ἑλλήνων ἐθνικιστῶν, ἐνῷ μποροῦσαν οἱ Γερμανοὶ νὰ πετύχουν ἄμεσο ἀπελευθέρωσι, ἄφηναν νὰ γίνωνται οἱ φόνοι, γιὰ νὰ ἐντείνεται ἔτσι ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

Παράλληλα συγκρότησαν, γιὰ τὴ δίωξι δῆθεν τῶν κομμουνιστῶν, διάφορες ὀργανώσεις τὶς ὁποίες παρουσίαζαν ὡς ἐθνικιστικές, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα ἦσαν συγκροτήματα κακοποιῶν ποὺ ἐξεπαιδεύοντο εἰδικὰ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὸ πρότυπο τῶν Ἐs—Ἐs κλπ., μὲ σκοπὸ τὴ διάπραξι φόνων τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐθνικιστῶν πρακτόρων τῶν συμμάχων.

Ἔτσι κατώρθωναν νὰ ἐντείνουν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Δυστυχῶς, μερικοὶ ἐγκληματίαι τοῦ τύπου αὐτοῦ, εἰσεχώρησαν ὡς πράκτορες στὴν ὑπηρεσία Εἰδικῆς Ἀσφαλείας καὶ διέπραξαν διάφορα σκληρὰ ἐγκλήματα, ὀχυρωμένοι στὴ Δημοσία αὐτὴ Ὑπηρεσία.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἐνετάθη καὶ πῆρε μορφὴ ἀλληλοσφαγῆς, περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1943 καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ 1944.

Ἡ τότε κατοχικὴ Κυβέρνησις βρέθηκε σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι, ποὺ ἐπέβαλε τὴν προστασία τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ ζητήσῃ ὅπλα ἀπὸ τοὺς κατακτητάς, σύμφωνα μὲ τὰ διεθνῆ

Τὸ Θεῖον Βρέφος

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

**«Ἐγεννήθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ,
ὅστις εἶναι Χριστὸς καὶ Κύριος...»**

Νὺξ ἱερὰ καὶ μυστηριώδης. Νὺξ τῶν νυκτῶν. Πρὸ χιλίων ἐννεακοσίων πεντήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν, κατὰ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν Νύκτα, ἡ Παρθένος Μαρία ἐγέννησε τὸν υἱὸν αὐτῆς καὶ τὸν ἐσπαργάνωσεν εἰς τὴν φάτνην. Ἡ μεγάλη προετοιμασία διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ κόσμου ἔληξε κατὰ τὴν Νύκτα ἐκείνην. Ὁ ἀναμενόμενος Ἐμμανουὴλ «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν» διὰ τὸν ὁποῖον ἐπροφήτευσαν οἱ Προφῆται ὅτι θὰ ἤρχετο, ἦλθεν ἐπὶ τέλους.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Κατὰ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος Νύκτα, ἔλαβε χώραν τὸ πλέον βαρυσήμαντον γεγονός, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἔχῃ τεραστίας συνεπείας εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν καὶ θὰ μετέβαλεν αὐτὸν τὸν ροῦν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἕνας νέος παράγων, ὑπερφυσικῆς τάξεως, εἰσεχώρησε μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Βρέφους ἐκείνου εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Ὁ Ἄναρχος καὶ ὁ Ἀχώρητος, αὐτὸς ὁ Αἰώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν γῆν καὶ κατῴκησε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Γεγονὸς ἀληθῶς καταπληκτικὸν καὶ πλῆρες ἀπὸ ὑπερκόσμια μυστήρια. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν τὸ ἀναφέρῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς του δὲν συγκρατεῖται καὶ ἀναφέρει μὲ δέος καὶ μὲ θαυμασμόν, «τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα. Ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί».

Ἀνθρώπινοι πόθοι καὶ ἱκεσίαι αἰώνων πολλῶν ἐπραγματοποιήθησαν ἐπὶ τέλους κατὰ τὴν Νύκτα τῶν Χριστουγέννων. Μέγα ἀληθῶς καὶ ὑπερθαύμαστον καὶ ἀσύλληπτον μὲ τ' ἀσθενῆ μέτρα τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ μας γεγονὸς ἐπραγματοποιήθη. Ἔχει τόσην ἐξαιρετικὴν σημασίαν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλων τῶν αἰώνων ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ, ὥστε καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἄγγελοι, κατῆλθον ἐξ Οὐρανοῦ κατὰ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην Νύκτα καὶ ἐχαιρέτησαν τὸ Θεῖον Βρέφος μὲ τὸν ἀγγελικόν των ὕμνον :

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

νόμιμα, γιὰ νὰ συγκροτήσῃ Σώματα Ἀσφαλείας ἀπὸ ἐθνικόφρονες πολῖτες καὶ κατορθώσῃ ἔτσι νὰ προστατεύσῃ τὶς πόλεις κυρίως, ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ Γερμανοὶ φυσικὰ ἔδωσαν εὐχαρίστως ὅπλα, γιατὶ ἔτσι ἐνέτειναν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο καὶ ἐπίστευαν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν θὰ ἔμενε πλέον καιρὸς στοὺς Ἕλληνες νὰ δράσουν σ' εὐρεῖα κλίμακα ἐναντίον τους.

Τώρα τὸ ἂν τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ὠφέλησαν ἢ ἔβλαψαν τὴν Ἑλλάδα θὰ κριθῇ ἀργότερα.

Πάντως τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ἀπετέλεσαν ἀντίδρασι στὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο ἐμάκρυναν τὸ χρόνο τῆς κομμουνιστικῆς ἐξεγέρσεως ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Ἔτσι μέσα σὲ μιὰ περίοδο ἀλληλοσφαγῶν, τρομοκρατίας καὶ πλήρους συγχύσεως, φτάσαμε στὴν εὐλογημένη ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἀθηνῶν, τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1944.

(Εἰς τὸ ἑπόμενο: Ἡ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἐξέγερσι τὸ Δεκέμβρη 1944).

Τὸ ἁπλοῦν καὶ συνειθισμένον τοῦτο φυσικὸν γεγονὸς τῆς γεννήσεως ἑνὸς βρέφους εἰς μίαν φάτνην, πλησίον μιᾶς ἀσήμου πόλεως, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἐπρόκειτο ν' ἀναστατώσῃ κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον καὶ νὰ φέρῃ καὶ εἰρήνην καὶ εὐδοκίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἔκτοτε, ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς δὲν μεταχειρίζονται πλέον ἄλλην χρονολογίαν, παρὰ τὴν πρὸ Χριστοῦ καὶ τὴν μετὰ Χριστόν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ γέννησις τοῦ Βρέφους ἐκείνου ἐπρόκειτο νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ καὶ ἑνὸς νέου κόσμου, τοῦ Χριστιανικοῦ, ποὺ δὲν θὰ ἐβασίζετο πλέον εἰς τὰ διδάγματα τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ τοῦ ἐνσαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὰ διδάγματα τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινώσεως, τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς θυσίας.

Τὸ κύριον ὅμως ἔργον τοῦ ἐνσαρκωθέντος κατὰ τὴν Νύκτα ἐκείνην Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ βασική Του ἀποστολὴ ἦτο «νὰ δώσῃ φῶς καὶ ζωὴν εἰς τὸν κόσμον», ὅπως γράφει Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, ἦτο «νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός», ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς. Ἦτο νὰ φανερώσῃ τὴν ἄπειρον ἀγάπην καὶ εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον, πρὸς τὴν ξεπεσμένην ἀνθρωπότητα καὶ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας εἰς τὸ ἠθικὸν κακόν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἐπρόκειτο δὲ νὰ γίνῃ τοῦτο καὶ ὄντως ἐπραγματοποιήθη μὲ τὴν Λυτρωτικὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».

Τὸ γεννηθὲν πρὸ δύο χιλιάδων περίπου ἐτῶν κατὰ τὴν Νύκτα τῶν Χριστουγέννων Θεῖον Βρέφος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεσαρκώθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἔδωκεν ἐπίσης καὶ ὑπόδειγμα ζωῆς πλήρους ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἐδίδαξεν ἐμπράκτως πῶς ὁ Θεὸς θέλει νὰ ζῶμεν ὡς τέκνα Αὐτοῦ. Ἐπεσφράγισε δὲ τὴν διδασκαλίαν Του περὶ ἀγάπης, ὑπηρεσίας καὶ θυσίας μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν προσφορὰν τῆς ζωῆς Του ὡς ἐξιλαστηρίου θυσίας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ χάριν τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος.

Κι' ἐν τούτοις, ὕστερον ἀπὸ τόσους αἰῶνας μετὰ τὴν γέννησίν Του καὶ τὴν ὑπερτάτην Του θυσίαν, ποία ἄγνοια ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν περισσοτέρων ἀκόμη ἐκ τῶν τιτλοφορουμένων ὡς Χριστιανῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Θεότητα τοῦ προσώπου Του, ποῖαι παρεξηγήσεις ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας Του, ποία ἀδιαφορία ὡς πρὸς τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολάς Του, ποία ὀλιγοπιστία, ἂν μὴ καὶ ἀπιστία εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν Του. Ποῦ εἶναι ἡ ἀνυπόκριτος ἀγάπη τῶν ὀπαδῶν Του τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ἐδίδαξε καὶ ἐφήρμοσεν;

Ποῦ ἡ ὑπακοὴ εἰς τὰς ἐντολάς Του; Ποῦ ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἡ ἁρμονικὴ συμβίωσις μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν Του, ποῦ ἡ ταπείνωσις, ἡ ὑπηρεσία ἀλλήλων, ἡ αὐτοθυσία, ἀρεταὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν τὸ διακριτικὸν γνώρισμα καὶ τὸ κόσμημα τῶν ὀπαδῶν Του;

Ἂν ἀμφιβάλλῃ κανεὶς περὶ πάντων τούτων, δὲν ἔχει εἰ μὴ νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα γύρω του καὶ ἂν θέλῃ νὰ εἶναι εἰλικρινὴς μὲ τὸν ἑαυτόν του, ἂς θελήσῃ νὰ βυθομετρήσῃ τὴν καρδίαν του. Τότε θ' ἀντιληφθῇ τὴν αἰτίαν τῆς θλιβερᾶς ἀσυνεννοησίας καὶ πάσης φύσεως ἠθικῆς ἀκαταστασίας ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν περισσοτέρων Χριστιανῶν. Τότε θὰ κατανοήσῃ διατὶ ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν περισσοτέρων, περιορίζεται μόνον εἰς ἐξωτερικοὺς τύπους καὶ ὄχι εἰς προσφορὰν καρδίας πρὸς τὸν Χριστὸν ὡς ὁ ἴδιος ἐπιζητεῖ. Τότε θὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν διατὶ ὑπάρχει τόση ἀδιαφορία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διδαγμάτων τοῦ Σωτῆρος μας εἰς τὴν πρακτικὴν ζωήν, τόσος εὔκολος συμβιβασμὸς μεταξὺ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τόσος ἐγωϊσμὸς καὶ κακία.

Ἂς θελήσωμεν λοιπὸν ν' ἀναζητήσωμεν ἐντὸς τῶν καρδιῶν μας τὰ αἴτια τῆς

λυπηρᾶς αὐτῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τόσην κακοδαιμονίαν εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν μας.

Ἡ ἄπειρος ὅμως ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, παρέτεινεν εὐτυχῶς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μας, κατὰ τὴν συνεχιζομένην εἰσέτι περίοδον τῆς Χάριτος. Καὶ οὕτω μὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων μᾶς παρέχεται μία εἰσέτι εὐκαιρία πραγματικῆς ἐπιστροφῆς μας εἰς Αὐτόν, μὲ ταπείνωσιν καὶ μὲ συντριβὴν καρδίας.

Ἐκεῖνος ποὺ κατῆλθεν ἐξ Οὐρανῶν διὰ νὰ γεννηθῇ ὡς Θεῖον Βρέφος κατὰ τὴν μοναδικὴν Νύκτα τῶν Χριστουγέννων, ἐξακολουθεῖ εἰσέτι νὰ μᾶς ἀγαπᾷ τόσον πολύ, ὥστε θέλει νὰ ἐπωφεληθῶμεν ὅλοι ἀπὸ τὸ χυθὲν ὑπὲρ ἡμῶν Τίμιον Αἷμα Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ θέλει νὰ μᾶς ἑλκύσῃ ὅλους πρὸς Ἑαυτόν, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀναγέννησιν τῆς καρδίας καὶ τὴν αἰώνιον ζωήν, διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τὴν εἰρήνην τοῦ πνεύματος, τὴν χαρὰν καὶ τὴν πνευματικὴν δύναμιν ὥστε νὰ ζήσωμεν τὴν Χριστιανικὴν ζωήν.

Ἂς μὴ χάσωμεν λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν ταύτην καὶ ἂς μὴ περιορισθῶμεν κατὰ τὴν χαρμόσυνον αὐτὴν ἡμέραν νὰ ἑορτάσωμεν μόνον ἐξωτερικῶς καὶ μὲ καλοφαγίαν τὴν γέννησιν τοῦ Θείου Βρέφους, τοῦ Σωτῆρος μας, ἀλλ' ἂς ἐπιζητήσωμεν νὰ γνωρίσωμεν καλύτερον τὸν ἐνσαρκωθέντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἂς ἐπιζητήσωμεν ἀπὸ καρδίας μίαν νέαν ἐπικοινωνίαν μαζί Του, καθαρῶς πνευματικήν. Ἂς Τοῦ ζητήσωμεν ὅπως ἔλθῃ καὶ διαμείνῃ εἰς τὰς καρδίας μας ὡς ὁ Σωτήρ μας καὶ Κύριός μας, ὡς ὁ Ὁδηγός μας καὶ Σύμβουλός μας.

Ἂς ἐπιζητήσωμεν νὰ Τὸν ἐνθρονίσωμεν εἰς τὰς οἰκογενείας μας ὡς τὸν πιστότερον Φίλον μας, ὡς τὸν Θεῖον Σύμβουλον καὶ Πάνσοφον ὁδηγὸν μας καὶ εἰς τὸ Ἔθνος μας ὡς τὸν Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης καὶ τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων.

Καὶ τότε ὁ καθεὶς ἐξ ἡμῶν, ὡς ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ Κοινωνία καὶ τὸ Ἔθνος μας θὰ ἑορτάσωμεν μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρμοσύνους τὴν ριζικὴν μεταβολὴν ποὺ θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὰς καρδίας καὶ τὸν χαρακτῆρα ὅλων ὅσοι θὰ τὸν δεχθοῦν ὄχι μόνον μὲ λόγους καὶ τύπους, ἀλλ' εἰλικρινῶς καὶ ἀπὸ καρδίας ὡς Σωτῆρά των, καὶ ἀσφαλῶς τότε ἡ ταλαιπωρημένη Πατρίς μας, ἑνωμένη καὶ ὁμονοοῦσα, μὲ τὸν Χριστὸν ὡς θεμέλιον καὶ συνδετικὸν κρῖκον καὶ Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης, θὰ ἴδῃ καλυτέρας ἡμέρας καὶ θὰ δυνηθῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑψηλήν της ἀποστολὴν εἰς τὸν κόσμον.

ΔΗΜ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Κείμενον λόγου ἐκφωνηθέντος τὴν 12-12-55 εἰς τὸν Σύνδεσμον Βιομηχάνων Πολιτείας Ἰλλινόϊς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Ἀμερικῆς κ. Φ. ΝΤΑΛΛΕΣ

Φαίνεται ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς μίαν νέαν φάσιν τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ καὶ Ἐλευθερίας.

Ἡ πρώτη μεταπολεμικὴ δεκαετία ἦτο ἡ φάσις τῆς βίας ἢ τῆς ἀπειλῆς βίας. Κατ' αὐτήν, ἐξεδηλώθη ἡ Σοβιετικὴ στρατιωτικὴ κατοχὴ τοῦ Βορείου Ἰράν, ὁ κομμουνιστικὸς συμμοριτοπόλεμος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ Σοβιετικὸς ἀποκλεισμὸς τοῦ Βερολίνου, ἡ καμμουνιστικὴ κατάληψις τῆς Τσεχοσλοβακίας ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἐνόπλου εἰσβολῆς, ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Κορέας, ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Ἰνδοκίνας, αἱ ἐχθροπραξίαι εἰς τὰ στενὰ τῆς Φορμόζας καὶ αἱ ἐχθρικαὶ ἀπειλαὶ ἐναντίον τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὅταν ἡ Ὁμόσπονδος Γερμανικὴ Δημοκρατία ἔλαβε μέτρα διὰ τὴν συμμετοχήν της εἰς τὸν Δυτικὸν Συνασπισμόν.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἀνοίξεως, ἡ φάσις αὐτὴ τῆς βίας φαίνεται ὅτι ὑπέστη ἔκλειψιν. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἐκ τῶν δογμάτων τὰ ὁποῖα ἐδίδασκεν ὁ Λένιν, καὶ ὑπεγράμμιζε διαρκῶς ὁ Στάλιν, ἦτο ἡ πολιτικὴ «τῆς τεθλασμένης». Ὁ Στάλιν ἐτόνιζεν ἐπανειλημμένως ὅτι οἱ κομμουνισταὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν πότε νὰ ὑποχωροῦν καὶ πότε νὰ ἐπιτίθενται, καὶ, ὅτι ὅταν εὑρίσκονται εἰς ἀδιέξοδον, πρέπει, ἀσφαλῶς, νὰ ἐξευρίσκουν ἄλλην ὁδόν.

Ὁ Στάλιν ἀπέθανεν. Ἐπὶ 30 ἔτη, ὅμως, τὰ γραφόμενά του ἀπετέλουν τὸ κομμουνιστικὸν «Πιστεύω». Εἰς τὴν πραγματικότητα, ἂν ὄχι κατ' ὄνομα, ὁ Σταλινισμὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ σημαντικὸν παράγοντα εἰς τὴν Ρωσίαν.

Λόγοι προνοίας, συνεπῶς, ἐπιβάλλουν νὰ ἐνεργῶμεν βάσει τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἡ παροῦσα Σοβιετικὴ πολιτικὴ δὲν ὀφείλεται εἰς μεταβολὴν σκοπῶν, ἀλλ' εἰς μεταβολὴν τακτικῆς.

Δὲν θέλομεν, ὅμως, νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐκ νέου ἡ πολιτικὴ τῆς βίας. Συνεπῶς, ἀξίζει νὰ συνειδητοποιήσωμεν πλήρως ποία εἶναι ἡ πολιτικὴ τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου ἡ ὁποία ἤγαγεν τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν τακτικὴν τῆς βίας καὶ τοῦ ἐκφοβισμοῦ, ὡς μὴ ἀποδοτικήν.

Τὰ ἐλεύθερα κράτη υἱοθέτησαν καὶ ἐφήρμοσαν δύο στενῶς συνδεδεμένας πολιτικὰς «γραμμάς», εἰς τὸν τομέα τῆς συλλογικῆς ἀσφαλείας. Ἡ πρώτη ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ σαφὲς ὅτι ἡ ἔνοπλος ἐπίθεσις θὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ συλλογικὴν δρᾶσιν. Ἡ δευτέρα ἀποβλέπει εἰς τὴν δημιουργίαν δυνάμεων, οὕτως ὥστε ἡ προειδοποίησις αὐτὴ νὰ ἀποκτήσῃ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον.

Τὸ πολιτικὸν σύστημα προειδοποιήσεως.

Τὸ πρῶτον σημαντικὸν πολιτικὸν σύστημα προειδοποιήσεως πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἦτο τὸ Βορειοατλαντικὸν Σύμφωνον, προϊὸν τῆς συνεργασίας μεταξὺ Δημοκρατικῶν καὶ Ρεπουμπλικανῶν, κατὰ τὴν περίοδον 1948-49.

Διὰ τοῦ Βορειοατλαντικοῦ Συμφώνου, τὰ Συμβαλλόμενα μέρη κατέστησαν γνωστὸν εἰς τοὺς Σοβιετικοὺς ἡγέτας ὅτι ἂν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἐπετίθετο ἐναντίον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν θὰ ἦτο ἀναγκασμένη νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον ὅλων. Ἂν ὁ Κάϊζερ καὶ ὁ Χίτλερ ἐγνώριζον, ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι αἱ ἐπιθετικαὶ των ἐνέργειαι θὰ ἐξαπέλυον ἀσφαλῶς ἐναντίον των τὴν πλήρη ἰσχὺν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, πιθανῶς νὰ μὴ εἶχον ἐξαπολύσει τοιαύτην ἔνοπλον ἐπίθεσιν. Ἐπειδὴ τοῦτο δὲν συνέβη, δὲν ὑπελόγισαν καλῶς. Τὸ Βορειοατλαντικὸν Σύμφωνον ἀπέκλεισε τὸ ἐνδεχόμενον ἑνὸς τοιούτου κακοῦ ὑπολογισμοῦ. Ὡς εἶπεν ὁ Γερουσιαστὴς Βάντεμπεργ, τὸ Βορειοατλαντικὸν

Σύμφωνον «ἀποτελεῖ τὸν πρακτικώτερον ἀνασχετικὸν παράγοντα τοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον ἐφεῦρε, μέχρι τοῦδε, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς».

Τὸ Βορειοατλαντικὸν Σύμφωνον, ὅμως, δὲν ἦτο ἀρκετόν. Μόνον μὲ αὐτό, θὰ ἠδύνατο νὰ νομισθῇ ὅτι ἐπιδεικνύομεν σχετικὴν ἀδιαφορίαν δι' ὅ,τι συμβαίνει ἀλλαχοῦ, σγκεκριμένως δὲ εἰς τὴν 'Ασίαν. Πράγματι, ἓν ἔτος προτοῦ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ, τὸ Βορειοατλαντικὸν σύμφωνον, οἱ κομμουνισταὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον τῆς Δημοκρατικῆς Κορέας.

Τώρα, ὅμως, πλὴν τῶν χωρῶν τῆς Νοτιοανατολικῆς 'Ασίας αἱ ὁποῖαι προετίμησαν τὴν «οὐδετερότητα», τὰ κενὰ τοῦ πολιτικοῦ συστήματος προειδοποιήσεως ἔχουν καλυφθῆ. Αἱ 'Ην. Πολιτεῖαι, τῇ ἐγκρίσει καὶ τῶν δύο κομμάτων, συνῆψαν Σύμφωνα 'Αμοιβαίας 'Ασφαλείας μὲ τὰς Φιλιππίνας, τὴν 'Ιαπωνίαν, τὴν Δημοκρατίαν τῆς Κορέας καὶ τὴν ἐν Φορμόζᾳ Δημοκρατίαν τῆς Κίνας. 'Υπεγράψαμεν Σύμφωνον μετὰ τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας. 'Υπεγράψαμεν, μετὰ ἑπτὰ ἄλλων κρατῶν, τὸ Σύμφωνον Συλλογικῆς 'Ασφαλείας Νοτιοανατολικῆς 'Ασίας. 'Υφίσταται τὸ Βαλκανικὸν Σύμφωνον, μεταξὺ Γιουγκοσλαβίας, 'Ελλάδος καὶ Τουρκίας ὡς καὶ τὸ Σύμφωνον τῆς Βαγδάτης, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὸ «Βόρειον πρόχωμα» ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, τὸ 'Ιράκ, τὸ 'Ιράν καὶ τὸ Πακιστάν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ σύμφωνα ὑπεγράφησαν συμφώνως πρὸς τὸ «ἀναφαίρετον δικαίωμα συλλογικῆς αὐτοαμύνης», τὸ ὁποῖον προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ ΟΗΕ. Ὅλα ὁμοῦ, ἀποτελοῦν ἓν παγκοσμίου κλίμακος πολιτικὸν σύστημα προειδοποιήσεως. 'Αποτρέπουν τοὺς τυράννους ἀπὸ τὸν κακὸν ὑπολογισμὸν, ἀπὸ τοῦ νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ἐρυθρᾶ στρατεύματα διὰ τὴν κατάκτησιν ἀσθενεστέρων κρατῶν, ἓν πρὸς ἕν.

'Ο ἀνασχετικὸς παράγων τῆς ἰσχύος.

Δὲν ἀρκεῖ, ὅμως, ἡ ὕπαρξις ἑνὸς πολιτικοῦ συτήματος προειδοποιήσεως. Χρειάζεται ἐπίσης, νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἰσχυρῶν δυνάμεων, διὰ νὰ ἀποτελῇ ἀποτελεσματικὸν ἀνασχετικὸν παράγοντα. Τοῦτο δημιουργεῖ ἓν δυσχερὲς πρόβλημα.

«'Εφ' ὅσον εἴκοσι κράτη ἐκτείνονται κατὰ μῆκος τῶν 20.000 μιλίων τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθοῦν στατικαὶ ἀμυντικαὶ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι θὰ καθίστων κάθε κράτος ἀπρόσβλητον, εἰς μίαν μεγάλης κλίμακος καὶ αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαπολύσῃ ἡ Ρωσία. Ἂν ἀποπειρώμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο, δὲν θὰ ὑπῆρχον πουθενὰ ἰσχυραὶ δυνάμεις καὶ θὰ ὑπῆρχεν πτώχευσις παντοῦ. Αὐτό, ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀπορρίψωμεν τὴν ὅλην ἔννοιαν τῆς συλλογικῆς ἀσφαλείας καὶ ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν ἄμυνάν μας εἰς τὴν περιοχήν μας..... Εὐτυχῶς δὲν ἔχομεν νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῶν δύο καταστροφικῶν σκελῶν τοῦ διλήμματος αὐτοῦ. Δὲν χρειάζεται οὔτε νὰ κατανείμωνεν τὰς δυνάμεις μας εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, εἰς τὴν ματαίαν προσπάθειαν πρὸς δημιουργίαν στατικῆς ἀμύνης εἰς ὅλα τὰ σημεῖα, οὔτε νὰ ἀμυνθῶμεν ἐναντίον τοῦ ὑπολοίπου κόσμου..... Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐνδεχομένου ὁλοκληρωτικῆς ἐπιθέσεως, ἐκ μέρους αὐτῆς ταύτης τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, ὑπάρχει μόνον μία ἀποτελεσματικὴ μέθοδος ἀμύνης, τόσον δι' ἡμᾶς ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους : ἡ δυνατότης ἀντεπιθέσεως, ἡ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὸν μοναδικὸν ἀνασχετικὸν παράγοντα, ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει.....'Η ἀντεπίθεσις δέον νὰ περιλαμβάνῃ τὴν χρησιμοποίησιν ὅλων τῶν μεθόδων ἀντεπιθέσεως, μὲ τὴν μεγίστην ἐλαστικότητα..... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ ἔννοια τῆς συλλογικῆς ἀσφαλείας δύναται νὰ ἀποκτήσῃ λογικὸν καὶ πρακτικὸν περιεχόμενον»

Αὐτὰ ἐδήλωσα πρὸ πέντε ἐτῶν.

Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔχει τώρα καταστῇ πραγματικότης. Ἔχομεν ἐφαρμόσει, τώρα, μαζὶ μὲ τοὺς συμμάχους μας, ἓν σύστημα συλλογικῆς ἀσφαλείας, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐλαστικῶς καὶ εἰς οἱανδήποτε κλίμακα, οὕτως ὥστε

νὰ καταστήσῃ ἐνδεχομένην ἐπίθεσιν λίαν δαπανηράν. Ἡ ἱκανότης μας πρὸς ἀντεπίθεσιν πρέπει νὰ εἶναι, καὶ εἶναι, σημαντική, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτρέπῃ οἱασδήποτε μορφῆς ἐπίθεσιν. Ἂν, ὅμως, χρειασθῇ νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἱκανότητα αὐτήν, πρέπει νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν κατ' ἐπιλογὴν καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἑκάστοτε περίστασιν.

«Διὰ νὰ ἀποτρέψωμεν τὴν ἐπίθεσιν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὰ μέσα ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς οἱανδήποτε στιγμήν. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις, μία ἀπροκάλυπτος ἐπίθεσις ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστικῶν δυνάμεων θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔκρηξιν ἑνὸς παγκοσμίου πολέμου. Ὁ ἐλεύθερος Κόσμος, ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ μέσα νὰ ἀντιδρᾷ ἀποτελεσματικῶς, κατὰ τὴν κρίσιν του, ὅπου καὶ ὅταν θέλῃ. Δὲν πρέπει νὰ θέσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μόνος τρόπος ἀντιδράσεως εἶναι ἡ ἔκρηξις παγκοσμίου πολέμου. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει εἶναι ὁ ἐνδεχόμενος ἐπιτιθέμενος νὰ γνωρίζῃ, ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θὰ ὑποστῇ περισσοτέρας ζημίας παρὰ πιθανὰ ὀφέλη, ἀπὸ τὴν ἐπιθετικήν του ἐνέργειαν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ δημιουργία περιφερειακῶν συστημάτων ἀσφαλείας, διαθετόντων πλέον εὐκινήτους ἀνασχετικὰς δυνάμεις ἀπὸ ὅ,τι διαθέτουν αἱ καθ' ἕκαστον χῶραι. Ἡ μέθοδος πραγματοποιήσεως τούτου θὰ διαφέρῃ, ἀναλόγως τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν διαφόρων περιοχῶν».

Αὐτὰς τὰς σκέψεις διετύπωσα εἰς ἓν ἄρθρον πρὸ δύο ἐτῶν.

Τὰ Σύμφωνα Ἀμοιβαίας Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα ἔχομεν ὑπογράψει, συμβάλλουν εἰς τὴν δημιουργίαν, ἐπὶ περιφερειακῆς βάσεως, τῆς ἀπαραιτήτου ἰσχύος, διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς διεθνοῦς τάξεως, τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν ὑπονομευτικῶν ἐνεργειῶν καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐπιθέσεως, οὕτως ὥστε νὰ δοθῇ χρόνος εἰς τὰς ἐκτάκτως εὐκινήτους δυνάμεις νὰ ἀντεπιτεθοῦν.

Οὕτω ἡ πολιτική μας εἰς τὸν τομέα τῆς συλλογικῆς ἀσφαλείας ἀποβλέπει, ἀφ' ἑνός, εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἑνόπλου ἐπιθέσεως, καὶ, ἀφ' ἑτέρου, εἰς τὴν ἐπ' ἀόριστον διατήρησίν των.

Τὰ δύο στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἀνέλυσα (ἀφ' ἑνός, τὸ πολιτικὸν σύστημα προειδοποιήσεως, καὶ ἀφ' ἑτέρου, τὸν ἀνασχετικὸν παράγοντα τῆς ἰσχύος) ἀποτελοῦν ἐν συναρτήσει, μίαν σταθερὰν βάσιν διὰ τὴν εἰρήνην.

Ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ συνεχισθῇ ἡ εἰς παγκόσμιον κλίμακα Εἰρήνη, δέον ὅπως κατοχυρώσωμεν ταύτην πλήρως.

Ἀγωνιζόμεθα σκληρῶς διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐφικτοῦ συστήματος περιορισμοῦ τῶν ἐξοπλισμῶν. Ἐν τούτοις, μέχρις ὅπου ἐπιτύχωμεν εἰς τὰς ἐν λόγῳ προσπαθείας μας, ἡμεῖς καὶ οἱ σύμμαχοί μας πρέπει συνεχῶς νὰ διατηρῶμεν δυνάμεις, ὅπλα καὶ μέσα εἰς τὸ ἀναγκαῖον ἐπίπεδον, πρὸς ἀποτροπὴν ἐκδηλώσεως ἑνόπλου ἐπιθέσεως εἰς μεγάλην ἢ μικρὰν κλίμακα. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον τίμημα διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς Εἰρήνης.

Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν δικαιοσύνης.

Μολαταῦτα, δὲν τολμῶμεν νὰ θεωρήσωμεν ὡς δεδομένον ὅτι ὁ μόνος κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν ἑνόπλου ἐπιθέσεως καὶ ὅτι, ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτραπῇ αὕτη, δυνάμεθα τότε νὰ ἐπαναπαυώμεθα.

Ὑφίστανται ἀκόμη σοβαραὶ ἀδικίαι, ποὺ πρέπει νὰ ἀποκατασταθοῦν καὶ σοβαροὶ κίνδυνοι νὰ ἀποτραποῦν.

Ὁμιλῶν, τὸν παρελθόντα Αὔγουστον, ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ ἐτόνισεν, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς :

«Ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ πολέμου—ἐὰν δὲν ἔχωμεν ἄλλον βαθύτερον σκοπὸν ἀπὸ τὴν συγκεκριμένην αὐτὴν ἐπιθυμίαν- δυνατὸν νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ρητὴν ἢ σιωπηρὰν συμφωνίαν, συνεπαγομένην διαιώνισιν τῶν ὑφισταμένων ἀδικιῶν. Δέον ὅπως μὴ συμμετάσχωμεν εἰς οἱανδήποτε παρομοίαν «εἰκονικὴν» συμφωνίαν,

μὴ ἐκφράζουσαν τοὺς πόθους μας. Ἐὰν δὲν πράξωμεν τοῦτο, θὰ ἠθέλομεν προδώσῃ τὴν ἰδίαν ἡμῶν συνείδησιν. Εἰς τὰ ὄμματα ὅλων ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὰς παρούσας ἀδικίας, ἠθέλομεν τότε καταστῇ ἐταῖροι τῶν καταπιεζόντων αὐτούς. Κατὰ τὴν κρίσιν δὲ τῆς ἱστορίας, ἠθέλομεν, οὕτω, πωλήσῃ τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου πρὸς ἐξασφάλισιν μιᾶς εἰκονικῆς εἰρήνης. Ἐπιπροσθέτως, ἠθέλομεν ἐνισχύσῃ τὰς πιθανότητας μιᾶς μελλοντικῆς συρράξεως».

Περαιτέρω, ὁ Πρόεδρος ἀνεφέρθη εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς Γερμανίας καὶ εἰς τὴν ὑφισταμένην εἰς τὰς κατεχομένας χώρας κυριαρχίαν, ὡς παράδειγμα τῶν ἀδικιῶν περὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ὁμιλήσει.

Δὲν πρόκειται νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὰς προαναφερθείσας ἀδικίας, προσφεύγοντες ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας εἰς τὴν βίαν. Ἐν τούτοις, δυνάμεθα—καὶ θὰ τὸ πράξωμεν— νὰ διατηρῶμεν τὰς ἀδικίας αὐτὰς εἰς τὸ προσκήνιον τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων, καθισταμένου, οὕτω, δυνατοῦ εἰς τὴν παγκόσμιον κοινὴν γνώμην νὰ προβῇ αὕτη εἰς τὰς δεούσας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνεργείας, καταβάλλουσα συντόνους πρὸς τοῦτο προσπαθείας, ὁπότε καὶ θὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Οὐδὲν ἔθνος, ἄλλωστε, ὁσονδήποτε ἰσχυρόν, ἐπιθυμεῖ νὰ προκαλῇ εἰς ὁλοὲν αὔξουσαν κλίμακα τὴν ἠθικὴν καταδίκην τοῦ κόσμου. Ἐνέργειαι ὡς ἡ ἀνωτέρω, ἀπετέλεσαν σημαντικὸν συντελεστὴν, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεκατεστάθη ἡ ἐλευθερία τῆς Αὐστρίας. Τὸν παρελθόντα Μάϊον, κατόπιν ἑπταετοῦς καθυστερήσεως, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ὑπέγραψε τὴν μετὰ τῆς Αὐστρίας Συνθήκην Εἰρήνης. Αἱ δυνάμεις τῶν Ἑρυθρῶν ἀπεσύρθησαν καὶ ἡ Αὐστρία ἀπηλευθερώθη.

Ἀντιμετωπίζομεν τώρα παρόμοιον μὲ τὸ προαναφερθὲν πρόβλημα, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Γερμανικῆς ἑνότητος.

Ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον συνάντησις τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Κυβερνήσεων, ἐν Γενεύῃ, ἔφερε τὸ ἐν λόγῳ πρόβλημα εἰς τὸ προσκήνιον. Κατ' αὐτήν, οἱ τέσσαρες Ἀρχηγοὶ τῶν Κυβερνήσεων συνεφώνησαν ἐπακριβῶς ὅτι «ἀποκατάστασις τῆς Γερμανικῆς ἑνότητος, διὰ τῆς διενεργείας ἐλευθέρων ἐκλογῶν, θέλει ἐξασφαλισθῇ». Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν δευτέραν ἐν Γενεύῃ Διάσκεψιν τοῦ παρελθόντος μηνός, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις οὐσιαστικῶς κατήγγειλε τὴν ἐν λόγῳ συμφωνίαν, παρὰ τὰς ὑποβληθείσας ὑπὸ τῆς Δύσεως προτάσεις, διὰ τῶν ὁποίων παρεσχέθη τὸ ἀνώτατον ὅριον ἐγγυήσεων περὶ τοῦ ὅτι μία ἐκ νέου ἑνοποιημένη Γερμανία δὲν ἤθελε δημιουργήσῃ, τόσον διὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ὅσον καὶ δι' οἱονδήποτε ἐκ τῶν γειτόνων τῆς Γερμανίας, κατάστασιν χαρακτηριζομένην ἀπὸ ἔλλειψιν ἀσφαλείας. Προφανῶς, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἀναγνωρίζει ὅτι ἐκλογαί, διενεργούμεναι καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν, ἤθελον ἀσφαλῶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν Κυβέρνησιν—ἀνδρείκελον, τὴν ὁποίαν αὕτη ἐγκατέστησεν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Γερμανίαν. Τοῦτο, παραλλήλως, ἤθελεν ἔχῃ ἀντίκτυπον καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον τῶν Σοβιετικῶν δορυφόρων.

Ὅθεν, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἔλαβε τὴν ἄκαμπτον στάσιν, τὴν συνεπαγομένην μὴ ἀποδοχὴν οἱωνδήποτε προτάσεων, ἀναφερομένων εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ ὁσονδήποτε λογικῶν, ἐὰν θὰ καταστῇ δι' αὐτῶν δυνατὸν εἰς τὸν Γερμανικὸν λαὸν νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκείνων τοὺς ὁποίους τὰ Σοβιὲτ ἐξέλεξαν ὡς κυβερνήτας τῆς Ἀνατολικῆς Ζώνης τῆς Γερμανίας.

Ἀποτέλεσμα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι ἡ Δύσις δέον ὅπως συνεχίσῃ διατηροῦσα ἀμείωτον τὴν ἐκ μέρους τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης πίεσιν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑφισταμένης ἀδικίας, δι' ἧς 17.000.000 Γερμανοὶ ζοῦν κεχωρισμένοι ἀπὸ τὸ μέγα πλῆθος τῶν συμπατριωτῶν των.

Ἡ Δυτικὴ ἑνότης.

Αἱ χῶραι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, δέον, ἐπίσης, ὅπως συνεχίσουν ἐνισχύουσαι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἑνότητα, ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀμυντικὸν τομέα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τῆς

ἐξασφαλίσεως τῆς εὐημερίας. Τὸ βαθύτερον αἴτιον τοῦ πολέμου καὶ τῆς οἰκονομικῆς καχεξίας εἰς τὴν ἐν λόγῳ περιοχὴν ὠφείλετο εἰς τὰς μεταξὺ τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἀντιζηλίας καὶ διαιρέσεις τοῦ παρελθόντος.

Ὁ Ὀργανισμὸς τοῦ Βορειοατλαντικοῦ Συμφώνου συντελεῖ, εἰς μέγα βαθμόν, ὄχι μόνον εἰς τὴν προάσπισιν τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν εἰς τὰ κράτη—μέλη τοῦ αἰσθήματος τῆς ἑνότητος καὶ συναδελφοσύνης. Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, καθ' ἣν θὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους μετὰ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Ἀμύνης, κ.κ. Χάμφρεϋ καὶ Οὐΐλσον, διὰ τὴν Διάσκεψιν τοῦ ἐξ Ὑπουργῶν Συμβουλίου τοῦ NATO, θέλω καὶ πάλιν εὑρεθῇ ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαίρας ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα. Αἱ ἐν λόγῳ συναντήσεις καθιστοῦν δυνατὸν εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν, τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Ἀμύνης ὅπως ἀνταλλάσσουν μεταξύ των ἀπόψεις, ἐνισχύοντες, οὕτω, ἔτι περισσότερον τοὺς συνδέοντας τὰ 15 μέλη τοῦ NATO δεσμούς. Οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος δεσμοὶ εἶναι ἰσχυροὶ καὶ δεδοκιμασμένης ἀντοχῆς. Τὸ NATO εἶναι κάτι περισσότερον ἀπὸ Ὀργανισμὸς στρατιωτικῆς ἀμύνης. Τὰ μέλη του συνεχῶς ἐπιδιώκουν καὶ ἐξευρίσκουν ἐπωφελῆ μέσα, πλὴν τῶν ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ τομέως, ἵνα ἐκδηλώσουν τὴν στενότητα καὶ τὴν θερμότητα τῶν μεταξὺ αὐτῶν σχέσεων καὶ δεσμῶν.

Ὡσαύτως, ὑφίσταται ἀνάγκη ἔτι περαιτέρω ἐνισχύσεως τῆς μεταξὺ τῶν χωρῶν τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης ἑνότητος. Ἐξ χῶραι—ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ὁλλανδία καὶ τὸ Λουξεμβοῦργον—ἔχουν ἤδη ἐγκαινιάσει κοινοὺς θεσμούς, συγκεκριμένως, μάλιστα, τὴν Κοινοπραξίαν Ἄνθρακος καὶ Χάλυβος. Ἤμην εὐτυχὴς ὅτε, κατὰ τὸ πρόσφατον ταξίδιόν μου εἰς τὴν Εὐρώπην, διεπίστωσα ὅτι ἡ προαναφερθεῖσα κίνησις προσλαμβάνει ὁλοὲν καὶ νέαν ζωτικότητα. Ἡ ἰσχὺς τῆς ἐν λόγῳ κινήσεως δέον ὅπως προέρχεται ἰδίως ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους λαούς. Πάντως, αὕτη ἀποτελεῖ ἐξέλιξιν διὰ τὴν ὁποίαν αἱ Ἡν. Πολιτεῖται ἐπιδεικνύουν μέγα ἐνδιαφέρον καὶ εἶναι πρόθυμοι ὅπως, εἰς διδομένην εὐκαιρίαν, ἐνισχύσουν ταύτην.

Μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς προαναφερθείσης κινήσεως φυσικὸν εἶναι νὰ ἀσκῇ αὕτη ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Ἐὰν αἱ χῶραι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἐξασφαλίσουν διὰ τῆς ἑνότητος ὁλοὲν αὔξουσαν εὐημερίαν, θὰ δημιουργηθῇ εἰς τὰς δορυφόρους χώρας αὔξουσα πίεσις πρὸς ἀπόκτησιν ἀνεξαρτήτων κυβερνήσεων, αἵτινες νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ ἑκάστης τῶν ἐν λόγῳ χωρῶν.

Τὰ ἀνωτέρω δυνατὸν νὰ φέρουν ἐγγύτερον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ Σοβιετικοὶ ἡγέται θέλουν ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ διατήρησις εἰς ὑπόδουλον κατάστασιν τῶν προαναφερθεισῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης συνεπάγεται τὴν ἐφαρμογὴν ἀπηρχαιωμένων καὶ ἀντιδραστικῶν μεθόδων, αἵτινες στοιχίζουν—τόσον ἀπὸ ἠθικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς—τόσον πολὺ ὥστε νὰ ἐξουδετερώνωνται τὰ ἐπιφανειακὰ πλεονεκτήματα αὐτῶν.

Αἱ ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμέναι χῶραι.

Ὡσαύτως, νέα καθήκοντα ἀντιμετωπίζομεν εἰς τὰς ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένας περιοχὰς τοῦ κόσμου, ὅπου ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων λαοῦ στεροῦνται ὅ,τι θὰ ἦτο δυνατὸν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέτουν.

Αἱ προαναφερθεῖσαι περιοχαὶ ὑπῆρξαν πάντοτε στόχος τοῦ Σοβιετικοῦ Κομμουνισμοῦ.

Σήμερον, καθὼς οἱ ἡγέται τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἀσχολοῦνται μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ ἐπεκτείνουν τὴν ἐπιρροήν των, χρησιμοποιοῦντες πρὸς τοῦτο βίαν, ἐξέλεξαν τὰς ἀνωτέρω περιοχὰς ὡς στόχον τῶν δολίων σχεδίων των.

Ἐξ ἄλλου, ὁ λαὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως στερεῖται, εἰς μέγα βαθμόν, πολλῶν ἐκ τῶν χρειωδῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ὡσαύτως, οἱ λαοὶ τῶν δορυφόρων

χωρῶν ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας ἐκμεταλλεύσεως, τὸ δὲ βιοτικὸν αὐτῶν ἐπίπεδον ἔχει ὑποστῆ σοβαρὰν μείωσιν. Ἐν τούτοις, εἶναι εὔκολον διὰ τοὺς Σοβιετικοὺς ἡγέτας νὰ παρουσιάζωνται ἐπιλήσμονες τῶν ἐν λόγῳ ἀναγκῶν, ἐνῷ, παραλλήλως, ἐπιδεικνύουν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τύχην ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦν «ἀποικιακοὺς καὶ ὑπαγομένους εἰς ξένην κυριαρχίαν λαούς». Τῶν τελευταίων μάλιστα ἡ εἰσδοχὴ εἰς τὸν Σοβιετοκομμουνιστικὸν κλοιὸν ἀποτελεῖ ἀνέκαθεν ἀπροκάλυπτον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς Σοβιετικῆς πολιτικῆς.

Οἱ ἡγέται τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ὄντες οἱ ἴδιοι ἑρμηνευταὶ μιᾶς ὑλιστικῆς κοσμοθεωρίας, ἔχουν συγκεντρώσει τὰς ἐπὶ τοῦ μορφωτικοῦ τομέως προσπαθείας των εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἐπιστημόνων. Μέχρι τοῦδε, εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐξησκημένου τεχνικοῦ προσωπικοῦ εἶναι μέγας. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐν λόγῳ τεχνικοὶ εὑρίσκονται πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεώς των, τῆς ὁποίας ἁπάσας τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ πρὸς αὐτοὺς αἰτήματα εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πληροῦν. Οὕτω, διατίθενται οὗτοι πρὸς ἐπίσκεψιν ἄλλων περιοχῶν τοῦ κόσμου, συμβολικὴν ὑποσχέσεων αἴτινες παρέχονται πρὸς δελεασμὸν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐν λόγῳ χωρῶν.

Ἐν τούτοις, τὰ ἀνωτέρω δὲν σημαίνουν ὅτι ὀφείλομεν νὰ πανικοβληθῶμεν, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ Σοβιετικὸς Κομμουνισμὸς ἐμφανίζεται τώρα φέρων νέον μανδύαν. Ὀφείλομεν νὰ μὴ θεωρήσωμεν ὡς δεδομένον, ὡς φαίνεται νὰ θεωροῦν μερικοί, ὅτι οἱ ἡγέται τῶν Ἀσιατικῶν χωρῶν δὲν ἔχουν συνειδητοποιήσει τὸν κίνδυνον καὶ ἐπομένως δύνανται εὐκόλως νὰ ἐξαπατηθοῦν ἀπὸ ψευδεῖς ὑποσχέσεις. Πράγματι, οἱ ἐν λόγῳ ἡγέται ἔχουν μακρὰν πεῖραν εἰς τὸν πολιτικὸν τομέα, συντελέσαντες, οὕτω, εἰς τὸ νὰ ἀποκομίσουν αἱ χῶραι των μεγάλα πολιτικὰ ὠφέλη.

Ἐν τούτοις οἱ ἐλεύθεροι ὑποανάπτυκτοι λαοί, ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἱστορικῆς βοηθείας τὴν ὁποίαν αἱ βιομηχανικῶς ὥριμοι οἰκονομίαι ἔχουν θέσει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ὀλιγώτερον ἐξελιχθεισῶν οἰκονομιῶν. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐκτελεῖται ὑπὸ μιᾶς θαυμασίας ὁμάδος ἀφωσιωμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Τὸ δὲ Κογκρέσσον ἔχει ἐγκρίνει τὰ ἀπαραίτητα κονδύλια διὰ τὴν χρηματοδότησίν του. Ὑπολογίζομεν, ὅτι διὰ τὸ τρέχον ἔτος θὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ Κογκρέσσου νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὰ ποσὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ δαπανηθοῦν ἀποδοτικῶς. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι τὸ Κογκρέσσον θὰ ἐπιδείξῃ, ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ἀνάλογον πατριωτισμόν. Θὰ ζητήσωμεν ἐπίσης, νὰ μᾶς ἐπιτραπῇ μιὰ κάποια μεγαλυτέρα εὐκινησία ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ παρελθόν.

Βοηθοῦμεν ὅμως καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Π.χ. οἱ ἐπιστήμονές μας ὁμοῦ μετ' ἐπιστημόνων ἄλλων φιλικῶν χωρῶν εἶχον διΐδει τὰς τεραστίας δυνατότητας τὰς ὁποίας προσφέρει ἡ ἀτομικὴ ἐπιστήμη. Εἴμεθα οἱ πρῶτοι οἱ ὁποῖοι ἐπετύχαμε τὴν διάσπασιν τοῦ ἀτόμου ἀφ' ἑνός, καὶ τὴν χαλιναγώγησιν τῆς διασπάσεως ἀφ' ἑτέρου. Προηγούμεθα δὲ κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σχεδίου τοῦ Προέδρου Ἄϊζενχάουερ περὶ εἰρηνικῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Πάντως, τὰ ἑπόμενα ἔτη θὰ θέσουν τὸ ἔθνος μας ἐνώπιον δυσκόλου ἔργου. Μιὰ κοινὴ ἀντίδρασις διὰ νὰ εἶναι ἐπιτυχὴς θὰ πρέπει νὰ προκαλέσῃ ἀναβίωσιν τοῦ σταυροφορικοῦ πνεύματος τῆς παρελθούσης ἱστορίας μας.

Ἀπαραίτητον εἶναι νὰ δημιουργήσωμεν ἐκ νέου τὴν ἀτμόσφαιραν ἐκείνην ἥτις ἔδιδε δύναμιν καὶ ζωὴν εἰς τοὺς ἱεραποστόλους μας, τοὺς ἰατρούς, διδασκάλους καὶ ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι διέσχισαν ὅλον τὸν κόσμον χάριν τῶν προνομίων ἑνὸς νέου τρόπου ζωῆς. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν ἐπεζήτουν τὴν ἀπόκτησιν χρημάτων παρ' ὅλον ὅτι τὸ κίνητρον τοῦ κέρδους ἦτο ἓν τίμιον κίνητρον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπεζήτουν καὶ ἐπέτυχον ἦτο ἡ μοναδικὴ ἱκανοποίησις ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ κοινά.

Θὰ ἦτο πράγματι τραγικὸν ἂν ὁ λαός μας, ἰδίως δὲ ἡ νεολαία, ἐμαγνητί-

ζετο ὑπὸ τῶν χρηματικῶν ὑπολογισμῶν καὶ τῆς δελεαστικότητος τοῦ ἐμπορίου, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ἀπολέσῃ τὸ πνεῦμα τῶν ἱεραποστόλων καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ προορισμοῦ, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν τόσον χαρακτηριστικὰ τοῦ ἔθνους μας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ τὰ ὁποῖα τὸ ἔκαμαν τόσον μέγα.

Πολλάκις ἀναλογίζομαι τὴν βιβλικὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἐγκόσμια ἀγαθὰ θέλουν δοθῇ εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀναζητοῦν πρῶτον τὴν δικαιοσύνην καὶ βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔθνος τοῦτο εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων ἀπὸ τὰς πρώτας ἤδη ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Οἱ προπάτορές μας ἐπίστευον ὅτι ὁ Ὕψιστος συνεδημιούργησε τοὺς ἀνθρώπους ὁμοῦ μεθ' ὡρισμένων ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων. Ἐπίστευον εἰς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης καὶ τὸν ἀντικαθρεπτισμὸν τούτου ἐπὶ τοῦ δικαίου. Εἶχον συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς των εἰς τὸν κόσμον, θεωροῦντες ὅτι ἦτο τὸ καθῆκον των νὰ βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἐνεργοῦν συμφώνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διέβλεπον ἕνα μεγάλο μέλλον, ἐνῷ προσέβλεπον μετὰ πληρότητος εἰς ἕνα μεγάλον σκοπόν.

Ἐντὸς τοῦ πνεύματος τούτου τῆς πίστεως ἀνεπτύχθη μία χώρα τῆς ὁποίας αἱ ἐκδηλώσεις τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἀλληλοβοηθείας δὲν εὑρίσκουν ἄλλο προηγούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ προνομιακῆς διατηρήσεως τῶν ἀγαθῶν. Ἀντιθέτως, ἡ κοινοχρησία ὑπῆρξεν ἡ βασικωτέρα ἀρχή. Ἑκατομμύρια ξένων ἐγένοντο ἀσμένως ἀποδεκτά, διὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν ἀπὸ κοινοῦ τὰς εὐκαιρίας τὰς ὁποίας ἐδημιούργησαν οἱ ἱδρυταὶ τοῦ ἔθνους καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν.

Διὰ τῶν ἱεραποστόλων, σχολείων καὶ ἐκκλησιῶν, αἱ Ἀμερικανικαὶ ἀντιλήψεις διεδόθησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν. Ἡ κυβέρνησίς μας συνέδραμεν καὶ ἐνίσχυεν ὅλους ἐκείνους οἵτινες προσεπάθουν νὰ προαγάγουν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ηὐξάνοντο εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ προσέξωμε πολὺ μήπως τὰ δευτερεύοντα αὐτὰ ἐπιτεύγματα τῶν μεγάλων προσπαθειῶν μας, γίνουν αὐτοσκοπός. Αὐτὸς εἶναι ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρέπει πάντοτε νὰ φυλασσώμεθα. Ἰδίως σήμερον, ὅταν ἕνα μέγα ὑλιστικὸν κράτος ὡς ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις προσπαθῇ ἀσυνειδήτως καὶ ἐν ψυχρῷ νὰ ἐκμεταλλευθῇ διὰ παντὸς τρόπου τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τοὺς πόθους τῶν ὑποαναπτύκτων λαῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παντὸς ἄλλου χρειάζεται ὁ κόσμος τὴν στιγμὴν αὐτήν, εἶναι νὰ παραμείνουν αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι πισταὶ εἰς τὰ ἱστορικὰ ἰδεώδη των καὶ τὴν ἐκ παραδόσεως τακτικὴν τῆς κοινῆς διαθέσεως τῶν πνευματικῶν, ψυχικῶν καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν, βοηθοῦσαι οὕτω τοὺς ὑποτελεῖς νὰ κατακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τοὺς ἐλευθέρους νὰ παραμείνουν ἐλεύθεροι, ὄχι μόνον μὲ τὴν τυπικὴν ἑρμηνείαν τῆς λέξεως, ἀλλὰ κυρίως μὲ ἐκείνην ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἐπιδίωξιν τῆς εὐτυχίας των ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς διακηρύξεως τῆς ἀνεξαρτησίας μας.

Ἂς μὴ λησμονῶμεν δέ, ὅτι ἡ διακήρυξις αὕτη—ὅπως εἶπεν ὁ Λίνκολν—δὲν ἀπηυθύνετο ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας, ἀλλὰ ἀπευθύνεται εἰς τὸν κόσμον ὅλον, μεταδίδουσα μήνυμα ἐλευθερίας καὶ ἐλπίδος διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Διότι εἰς αὐτὴν τὴν διακήρυξιν ἐμπεριείχετο ἡ ὑπόσχεσις ὅτι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι «αἱ ἁλύσεις ὅλων τῶν ἀνθρώπων θέλουν θραυσθῇ καὶ τότε εἰς ὅλους θέλει δοθῇ ἡ αὐτὴ εὐκαιρία».

Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὴν ἀπαρχὴν τῆς πορείας τοῦ ἔθνους μας. Ἂς γίνῃ λοιπὸν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς σήμερον.

Φ. ΝΤΑΛΛΕΣ

ΤΙΜΗ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἔκλεισε ἡ αὐλαία τοῦ 1957.

Ἕνας ὁλάκερος χρόνος διάβηκε. Θαρρεῖς πὼς ἦταν μιὰ φευγαλέα στιγμή, ποὺ «ἦλθε, εἶδε καὶ ἀπῆλθε».

Ἀπὸ τὸ ἀπέραντο «κομπολόϊ» τῆς αἰωνιότητος, μία ἀκόμη «χάνδρα» κύλησε στὴν ἀπύθμενη χαράδρα τοῦ παρελθόντος...

Μία «χάνδρα», ἕνας χρόνος!!..

Τελείωσε, ἔφυγε χωρὶς ἐπιστροφὴ τὸ 1957...

Μαζὶ μὲ αὐτό, τελείωσε καὶ ἡ ὑπηρεσία ἑνὸς ἀριθμοῦ συναδέλφων μας, ποὺ συμπλήρωσαν τ' ὅριο ἡλικίας.

Ὁ καινούργιος χρόνος θὰ τοὺς εὕρη συνταξιούχους. Ἀκούραστοι ἀγωνιστὲς τῆς ζωῆς, θὰ ξεκουρασθοῦν πιά. Καιρὸς ἦταν...

Ἦρθαν στὴν Ἀστυνομία μας στὴν Ἄνοιξη τῆς ζωῆς τους καὶ φεύγουν χειμώνα!..

Ἄνοιξη μυρωμένη ἦταν στὸ ξεκίνημα! Ξανθὸς Ἀπρίλης, πνιγμένος στὰ λούλουδα, στοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ τὰ φωτεινὰ χαμόγελα λουσμένος...

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐτούτη τὴ σφριγηλὴ ἐποχὴ ἔχουν γιὰ ἀφετηρία τῆς δημιουργίας τους... Τότε ξεκινοῦν. Ὅμοιοι ὀρειβάτες, μὲ ἐφόδια τὴ πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα, σκαρφαλώνουν στὰ «κατσάβραχα» τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ φτάσουν κάποτε στὴ κορυφή, στὴν ἐπιτυχία!..

Τότε ξεκίνησαν καὶ οἱ συνάδελφοί μας...

Κυπαρίσσι ἦταν τὸ κορμί. Ἀτσάλινα τὰ νεῦρα.

Τὰ μάτια, ὅμοια διαμάντια στὴ λάμψη, ἀνήσυχα, ἀνίχνευαν τὰ ἴχνη τῆς ἐπιτυχίας...

Οἱ φλόγες τῆς θέλησης καὶ τοῦ θάρρους πύρωναν τῆς καρδιᾶς τοὺς εὐγενικοὺς πόθους!...

Κύλησε ὅμως γοργὰ ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ἐποχὴ καὶ τὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς ἔγραψε «καλοκαῖρι».

Τῆς ἀδιάκοπης δουλειᾶς ὁ κάματος μονιμοποίησε τὸν ἁρμυρὸ ἱδρῶτα στὸ πρόσωπο.

Τὰ ὄνειρα τῆς Ἄνοιξης, ἡ σμίλη τῆς ἐργασίας τὰ λάξευε, τοὺς ἔδινε μορφὴ συγκεκριμένη...

Θλιβερὴ ἦταν ἡ ἀπώλεια τοῦ Μάη, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ θρῆνο...

Ἦρθε τὸ μελαγχολικὸ φθινόπωρο, σὰν τὸ καλοκαῖρι ἔσβυσε.

Ὁ γαλανὸς οὐρανὸς σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ πρῶτα σύννεφα...Ἔφτασαν τὰ πρωτοβρόχια...

Οἱ ρυτίδες..., σὰν ἀστραπὲς αὐλάκωσαν τὸ πρόσωπο!..

Τὸ βάρος τῶν χρόνων, ποὺ κύλησαν, κύρτωσε τὸ ὑπερήφανο κυπαρίσσι...

Ὁ βορριᾶς παρέσυρε τὰ πλούσια μαλλιά, ποὺ σὰν πυκνὴ βλάστηση στόλιζαν τὸ κεφάλι!...

Τὸ ἀκούραστο, αἰώνιο ρεῦμα τοῦ χρόνου ἀδιάκοπα κύλαγε καὶ τὸ φθινόπωρο... πέθανε...

'Απὸ τὸ τάφο του ὅμως γεννήθηκε κάτι, ποὖχε τοῦ χάρου τὴ παγωνιά...

Γεννήθηκε ὁ Χειμώνας...

Τὰ χιόνια ἐλεύκαναν τὰ λίγα μαλλιά, ποὺ ἡ... μεγαλοψυχία τοῦ Φθινοπώρου ἄφησε...

Τὴ νεανικὴ λάμψη τῶν ματιῶν τὴ σκέπασε ἡ ὁμίχλη τοῦ Δεκέμβρη!!!....

Τὸ χειμωνιάτικο ξεροβόρι ἀλύπητα μαστίγωνε τὸ κυπαρίσσι, ποὺ μὲ κόπο ἀγωνιζόταν νὰ σταθῇ.

"Ολα ἄλλαξαν. "Ιδια μόνο ἔμεινε ἡ φλόγα, ποὺ πύρωνε τὰ στήθεια.

'Η τροχιά, ποὺ οἱ χρόνοι διέγραψαν, στάθηκε ἀνύμπορη νὰ προσβάλῃ τὴν ἄσβυστη κανδήλα τῆς ψυχῆς...

Αὐτὴ δὲν θὰ σβύσῃ. Τὰ ἰδανικά, ποὺ τὴν τροφοδοτοῦν εἶναι αἰώνια καὶ τῆς χάρισαν τὴν ΑΘΑΝΑΣΙΑ!..

"Ανοιξη ἦταν τὸ ξεκίνημα...

Χειμώνας ὁ τερματισμός...

Σὰν ἀθληταὶ ρίχτηκαν στὸ στίβο τῆς ζωῆς οἱ συνάδελφοί μας καὶ ἀφοῦ πάλαιψαν μὲ ἄπειρα ἐμπόδια, ποὺ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τοὺς ἔβαλε στὸ δρόμο τους, ἔφτασαν στὸ τέρμα νικηταί...

Νικηταί, τροπαιοῦχοι. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ;

Ποιὸς δὲν θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ μόχθο ποὺ καταβάλανε γιὰ ν' ἀνέβουν στὸ «Γολγοθᾶ» καὶ νὰ μᾶς δωρήσουν τὴν «'Ανάσταση;».

Δὲν θὰ βρεθῇ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βρεθῇ τέτοιος ἀχάριστος στὴν 'Αστυνομία μας...

Εἶχαν τὴν εὐτυχία ν' ἀκολουθήσουν τὸ 'Αστυνομικὸ ἐπάγγελμα, ὅταν τὸ Σῶμα μας ἦταν ἀκόμη νήπιο, βρέφος.

Αὐτοὶ τὸ πήρανε στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά τους καὶ τὸ ἐγαλούχησαν μὲ τὸν ἱδρῶτα τους. Τὸ ἄνδρωσαν, τὸ χαλύβδωσαν...

Πρόταξαν τὰ στήθειά τους καὶ κυνήγησαν μακριὰ τ' ἁρπακτικὰ κοράκια, ποὺ θέλησαν νὰ κατασπαράξουν τὶς σάρκες τοῦ... βρέφους...

Ζηλευτοὶ "Ατλαντες σήκωσαν στοὺς ὤμους τους τὸ ἀσήκωτο φορτίο τῶν καθηκόντων τους, χωρὶς μεμψιμοιρία, ἢ γογγυσμό...

'Ανδρειωμένοι καπετάνιοι, ὡδήγησαν τὸ πλοῖο τῆς 'Αστυνομίας μας σῷο, ἀφοῦ πέρασαν μὲ θαυμαστὴ δεξιοτεχνία τοὺς ὑφάλους καὶ τὰ...μανιασμένα κύματα!..

'Η σκληρὴ ὅμως μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου εἶπε κι' ἐδῶ τὴ τελευταία λέξη... 'Αδυσώπητος ὁ χρόνος ἔγραψε μὲ μαῦρο μελάνι «γεράματα»...

Γέρασαν οἱ καπετάνιοι... Πρέπει νὰ ξεκουρασθοῦν... Ν' ἀφήσουν τὸ τιμόνι...

'Η σειρά μας τώρα ν' ἁρπάξουμε τὸ τιμόνι καὶ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν ἀτέλειωτη πορεία, ποὺ αὐτοὶ μᾶς χάραξαν...

Τώρα εἶναι πιὸ εὔκολα. 'Ο δρόμος φωτεινός... Λίγα τὰ ἐμπόδια...

Βέβαια ὑπολείπονται πολλὰ καὶ τὰ βράχια ναυάγια προσμένουν...

'Υποσχόμεθα ὅμως ὅτι θὰ φανοῦμε καλοὶ καπετάνιοι, καλὸ πλήρωμα...

Γνωρίζουμε τὶς δυσκολίες καὶ θέλησή μας εἶναι νὰ τὶς ἀντιμετωπίσουμε, γι' αὐτὸ καὶ θὰ νικήσουμε...

"Οταν θἄρθῃ καὶ ὁ δικός μας χειμώνας, θὰ μποροῦμε κι' ἐμεῖς νὰ ξεκουρασθοῦμε μὲ ἥσυχη καὶ ἀσυννέφιαστη τὴ συνείδηση, ὅπως κι' ἐσεῖς τώρα...

Παίρνουμε ὅρκο γι' αὐτό. 'Ο ὅρκος μας θὰ τηρηθῇ..

"Αν ζῆτε θὰ μᾶς σφίξετε τὸ χέρι. "Αν ὅμως ὄχι, θἄρθῃ τὸ χαρούμενο μήνυμά μας νὰ σᾶς γεμίσῃ ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη ψηλὰ στὰ οὐράνια, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ...

'Ανοίγοντας ἡ αὐλαία τοῦ 1958, θ' ἀρχίσῃ ἡ ζωὴ τοῦ συνταξιούχου σὲ πολλοὺς συναδέλφους μας, ποὺ μέχρι χτὲς ἦσαν σιμά μας...

Δὲν θἄναι πιὰ μαζί μας νὰ μᾶς φωτίζουν μὲ τὴν ἀλάθητη πεῖρα τους.

Νὰ μᾶς καθοδηγοῦν μὲ τὶς ἀπεριόριστες γνώσεις τους.

Στὰ μάτια μας θὰ λάμψουν δάκρυα πόνου, γιὰ τὴν ἀποχώρηση...καὶ οἱ καρδιές μας θὰ σφικτοῦν...

Θὰ νοιώσουμε γιὰ λίγο σὰν μόνοι, ἀδύνατοι...

Φεύγει τὸ παλαιὸ αἷμα ἀπὸ τὶς ἀρτηρίες τῆς ὑπηρεσίας μας καὶ θ' ἀγωνισθοῦμε νὰ συνέλθουμε...

Τοῦτες τὶς σκληρὲς στιγμές, πρέπει οἱ καρδιὲς νἄναι λευκὲς, καθαρές, ἀνεπηρέαστες ἀπὸ πάθη καὶ θλιβερὰ αἰσθήματα...

"Ισως, κατὰ τὴ συνεργασία μας μὲ τοὺς συναδέλφους μας ποὺ φεύγουν, νὰ πικραθήκαμε ἢ νὰ ἐπικράναμε...

"Ισως, αὐτοὶ ἢ ἐμεῖς σὰν προϊστάμενοι ἢ ὑφιστάμενοι, νὰ μᾶς ἀνέφεραν, ἐτιμώρησαν ἢ καὶ ἀδίκησαν κατὰ τὴ γνώμη μας.

Μπορεῖ καὶ χολὴ νὰ γέμισε ἡ ψυχή μας...

Τότε ἴσως νἄγινε αὐτό. Τώρα ὅμως πρέπει, ἐπιβάλλεται ν' ἀποβληθοῦν ἀπὸ τὴ ψυχή μας τὰ μελανὰ παράσιτα...

"Αν τότε ὑπῆρχε μιὰ δικαιολογία νὰ συννεφιάσῃ ὁ οὐρανὸς τῆς ψυχῆς μας, τώρα θὰ εἴμαστε ἐντελῶς ἀδικαιολόγητοι, ἂν ἐμποδίσουμε τὸν ἄνεμο τῆς καλωσύνης νὰ παρασύρῃ τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς κακίας.

"Ο,τι καὶ νἄγινε, δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ σὲ δόλο, σὲ ὑστεροβουλία.

Πρέπει νὰ πιστέψουμε καὶ ἔτσι εἶναι, ὅτι γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὑπηρεσίας μας ἔγινε καὶ τὰ δυσάρεστα εὔκολα θὰ λησμονηθοῦν.

"Ας ξεχαστοῦν λοιπὸν οἱ μικροπροσβιβές, ποὺ ὁ πόθος μας γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς ὑπηρεσίας μας γέννησαν καί, ἂς τὸ ὁμολογήσουμε, ἡ ἐριστικὴ διάθεση τῆς φυλῆς μας!!!..

Τοῦτες οἱ στιγμὲς εἶναι ἱερές.

"Ας ἀφήσουμε τὸ χαμόγελο τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης νὰ λάμψῃ στοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς ὧρες...

"Ας πάρουμε τὸ χέρι τῶν συναδέλφων μας, ποὺ φεύγουν καὶ ἂς τὸ σφίξουμε μὲ εὐγνωμοσύνη, μὲ θέρμη...

Τοὺς χρωστᾶμε τόσα. Τοὺς ὀφείλουε τὸ πᾶν.

"Αν τὰ χείλη μας μποροῦν ἀπὸ τὴ συγκίνηση νὰ ψελλίσουν δυὸ λόγια, ἂς ψιθυρίσουν ἕνα μεγάλο, ἕνα ἀπέραντο εὐχαριστῶ σ' αὐτούς, ποὺ φεύγουν...

"Αν ὅμως ἡ θλίψη γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ σφαλίσῃ τὰ χείλη μας, τότε ἂς ἀφήσουμε τὴ ψυχή μας, νὰ τιμήσῃ τοὺς ἥρωες τῆς ὑπηρεσίας μας μὲ λίγα δάκρυα... συγκίνησης...

"Ηρθαν τὴν "Ανοιξη καὶ φεύγουν τὸ Χειμώνα.

Πῶς πέρασε τόσος καιρός; Πνοὴ ἀνέμου ἦταν ἢ τρελλὸ συννεφάκι, ποὺ τὸ παρέσυρε τοῦ ἀγέρα ἡ ὁρμή;...

Τιμὴ σ' αὐτούς, ποὺ φεύγουν. Τιμὴ καὶ δόξα. Δόξα κι' εὐγνωμοσύνη.

Εὐγνωμοσύνη ἀπέραντη, αἰώνια...

ΣΩΚΡ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ὁ καλὸς ἀστυφύλακας

Τῆς **ΡΟΥΛΑΣ ΚΑΛΙΜΨΑΚΗ**

Χειμώνας. Ἡ νύχτα ἄγρια ἁπλώνει γρήγορα τὰ κατασκότεινα πέπλα της. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παγωμένες νύχτες τοῦ Δεκέμβρη. Σκοτάδι καὶ μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ εἶναι ἁπλωμένη παντοῦ. Ὁ ἀέρας λυσσομανᾷ σὰν δαιμονισμένος βρυκόλακας. Ἡ ὀργή του σήμερα εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Κάπου - κάπου μερικὰ φανάρια τοῦ δρόμου ρίχνουν ὁλόγυρα τὸ ἀσθενικό τους φῶς. Ψυχὴ δὲν φαίνεται· ὅλοι κλεισμένοι στὰ σπίτια τους. Καὶ ὅμως κάπου ἐδῶ κοντὰ ἀκούγονται τὰ βήματα ἑνὸς ἀνθρώπου. Στὸ λιγοστὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ διακρίνω τὴ σιλουέττα του, εἶναι ἕνας πόλισμαν. Τὸ σῶμα του τυλιγμένο ὅσο καλύτερα μπορεῖ κάτω ἀπὸ τὸ ἀδιάβροχό του, προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ὀλίγη ζεστασιὰ ποὺ ἔχει. Τὰ χέρια του σφίγγονται σπασμωδικά, παγωμένα, μέσα στὰ γάντια του, καὶ τὸ βῆμα του συνεχίζεται ἀργὸ μὰ σταθερό.

Μὰ...καλὰ δὲν ἔχει αὐτὸς σπίτι ; Δὲν τὸν περιμένει μ' αὐτὸν τὸ παληόκαιρο ἕνα ζεστὸ καὶ ἡ γλυκειὰ θέρμη μιᾶς φωτιᾶς ;

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων βρίσκεται αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἔξω, ὁλομόναχος, σπρωγμένος ἀπὸ τὴν δυνατὴ ὁρμὴ τοῦ καθήκοντος. Νοιώθει τὰ μέλη του παγωμένα, ποθεῖ τὴν ζεστασιὰ τοῦ κρεββατιοῦ του, καὶ ὅμως ἡ σκέψις ὅτι ἐκτελεῖ τὸ καθῆκον του, ὅτι ἡ δικιά του ἡ κούρασις ξεκουράζει τοὺς ἄλλους, τὸν ἐνθαρρύνει.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του στηλώνονται σ' ἕνα παγκάκι τοῦ πάρκου, ἐπάνω σ' ἕναν ἀκαθόριστο ὄγκο.

Στέκεται μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος κι' ὕστερα σταθερὰ πλησιάζει. Κάτω ἀπὸ ἕνα ἀβέβαιο φῶς διακρίνει τὸ χλωμὸ πρόσωπο ἑνὸς παιδιοῦ, ἑνὸς μικροῦ ἀλήτη. Τὸ σῶμα του τυλιγμένο μέσα σὲ κάτι κουρέλια, εἶναι κουλουριασμένο ἐπάνω στὸ ψυχρὸ παγκάκι, μελανὸ ἀπὸ τὴν παγωνιά.

Ἕνα, δύο, τρία, ἁπαλὰ σπρωξίματα. Τὸ ἀλητάκι πετάγεται ἐπάνω τρομαγμένο. Τὰ μάτια του στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ πόλισμαν ἀνοιγοκλείνουν νευρικά. Τώρα τὸ σῶμα του τρέμει περισσότερο κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα. Καὶ ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανείς, πέφτει στὰ γόνατα καὶ ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς τοῦ ψιθυρίζει:

—Ἄχ! μὴ κύριε ἀστυνόμε, ὄχι, ὄχι δὲν φταίω ἐγώ. Σίγουρα ἤρθατε νὰ μὲ πιάσετε γιὰ τὴν κλοπὴ ποὺ ἔκανα, μὰ σᾶς εἶπα δὲν φταίω ἐγώ. Πεινοῦσα, πεινοῦσα τόσο πολύ, δὲν εἶχα κανένα. Παντοῦ συνάντησα τὴν κακία καὶ τὴν ἀπονιά. Τόσο καιρὸ ζῶ αὐτὴ τὴν ζωή, μὰ τί νὰ ἔκανα ; Ὦ! σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ πᾶτε στὴν φυλακή, σᾶς παρακαλῶ μὴ μὲ πᾶτε στὴν φυλακή, δὲν θέλω, συγχωρέστε με καί...Σταμάτησε ἀπότομα ἀπὸ ἕνα λυγμό. Τὸ δυνατὸ φύσημα ἔκαμε τὸ κορμάκι του νὰ ταλαντευτῇ.

—Σήκω ἐπάνω παιδί μου, ἀκούστηκε μαλακὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυφύλακα. Καὶ κυττάζοντας τὸ ἱκετευτικό, τὸ φοβισμένο βλέμμα τοῦ μικροῦ, συνέχισε. Μὴ φοβᾶσαι μικρέ μου, δὲν θὰ πᾷς φυλακή, δὲν θὰ ξαναπεινάσῃς πιά. Μά... ἔλα μαζί μου.

Ἕνα ζεστὸ σπίτι περίμενε τώρα καὶ τοὺς δυό. Ὁ καλὸς πόλισμαν θὰ φρόντιζε μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ γι' αὐτὸν τὸν μικρὸ ἀλήτη. Θἄκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφή, ποὺ τὸν εἶχαν ὁδηγήσει οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι. Θὰ τοὔδινε νὰ καταλάβῃ, πὼς ἡ κοινωνία δὲν εἶναι τόσο κακιά, τόσο ἄσπλαχνη, ὅσο φαίνεται. Θὰ τοὔδινε θάρρος γιὰ νὰ συνεχίσῃ μιὰ τίμια ζωή.

Μποροῦσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴ φυλακή, νὰ τὸν χτυπήσῃ, γιατὶ εἶχε κλέψει, ὅπως θὰ ἔκανε καὶ κάθε ἄλλος ἄνθρωπος καὶ ἔτσι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς φροντίδες καὶ τὶς σκοτοῦρες τοῦ ξένου ἀνθρώπου. Μὰ ὄχι, ὁ ἑαυτός του σ' αὐτὴ τὴν σκέψη ἐπαναστατεῖ ζωηρά, καὶ τέλος ἀποφασίζει νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ὑπαγορεύει ἡ δική του εὐγενικὴ ψυχή.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΙΤΕΡ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **ΑΛ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

Εἶναι γνωστὸ ὅτι, δύο ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα κατασκοπίας τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ἦσαν ἡ Καζαμπλάνκα κατὰ πρῶτο λόγο καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια κατὰ δεύτερο.

Ἐκεῖ εἶχε μαζευτῆ, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Πολέμου, ὅλη ἡ... ἀφρόκρεμα τῶν κατασκόπων ἀπ' ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ Κόσμου. Ἐκεῖ ἐλάμβανον χώραν ἡ μεγαλύτερες μηχανορραφίες καὶ πλεκτάνες. Σ' αὐτὲς τῆς δύο πόλεις διεξήγετο ἕνας ἄλλος μυστικὸς Πόλεμος μὲ πρωταγωνιστάς, φυσικά, τὴν Ἰντέλιντζες Σέρβις ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὴν Γκεστάπο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Σύμμαχοι προσπαθοῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστηριῶδες ὑγρὸ ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Γερμανοὶ γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς «Ἀόρατης Γραφῆς». Ἑκατοντάδες πρακτόρων εἶχον ἐξαπλωθῆ πρὸς ὅλα τὰ μέρη καὶ εἰργάζοντο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τέλος, μιὰ μέρα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς βρῆκε κάποια στοιχεῖα. Εἶχε δηλαδὴ κατορθώσει νὰ πάρῃ ἀντὶ ἀδρᾶς ἀμοιβῆς τὴ χημικὴ σύστασι τοῦ ὑγροῦ, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι βέβαιος περὶ τῆς γνησιότητός της.

Κατόπιν τούτου τηλεφώνησε στὸν προϊστάμενό του στὸ Κάϊρο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὴν ἀπάντησι ὅτι θὰ τοῦ ἔστελνε ἕναν εἰδικὸ ἐπὶ τοῦ θέματος γιατρό, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως εἶχεν ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, ὀνόματι Πίτερ. «Εἶναι Γιατρὸς τῆς οἰκογενείας μας» τοῦ εἶπε ἀπὸ τὸ τηλέφωνο καὶ μπορεῖς νὰ ἔχῃς ἀπόλυτο ἐμπιστοσύνη. Αὔριο βράδυ κατὰ τὰς 8 θὰ βρίσκεται στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, θὰ τὸν γνωρίσῃς ἀπὸ μιὰ ἰδιότροπη πίπα ποὺ θὰ ἔχῃ στὸ στόμα. Μὴ περιμένῃς ὅμως νὰ συναντήσῃς κανένα ἡλικιωμένο σοβαρὸ ἀσπρομάλλη. Ὁ Πίτερ εἶναι ἕνας μεσόκοπος ἁπλὸς ἄνθρωπος, πολὺ μοντέρνος, μεγάλος καλοφαγᾶς καὶ λατρεύει τὴν Τζάζ. Καταλαβαίνεις περὶ τίνος πρόκειται...», αὐτὰ τοῦ εἶπε κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Τὴν ἑπομένη τὸ βράδυ στὰς 8, πῆγε στὸ σταθμὸ ὅπου τὸν περίμενε ἕνας ψηλόλιγνος ἄνθρωπος, μὲ μιὰ γυριστὴ πίπα στὸ στόμα σὲ σχῆμα Σφίγγας. Ἦταν περίπου ὅπως τὸν περιέγραψε ὁ Προϊστάμενός του. Τὸν πλησίασε, τὸν χαιρέτισε, ἐκεῖνος τὸν ἐκτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη καὶ τοῦ εἶπε : «Πρῶτα-πρῶτα θὰ πρέπῃ νὰ πᾶμε κάπου νὰ φᾶμε, ἔχω ἀκούσει γιὰ κάποιο ἑστιατόριο ποὺ φημίζεται γιὰ τὴ κουζίνα του, ἐκεῖ θὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας». Ἕνα τέταρτο ἀργότερα καθό-

---

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἶχε κάμει καὶ πάλι τὸ καθῆκον της. Εἶχε σώσει μιὰ ψυχὴ ἕτοιμη γιὰ τὸ κατρακύλισμα στὸ βοῦρκο.

Ἀλήθεια, πόσα καὶ πόσα δὲν πρέπει νὰ χρεωστοῦμε στοὺς ἀστυφύλακες! Βρίσκονται παντοῦ, παρουσιάζονται πάντοτε σὰν σωτῆρες τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ἀναζητοῦμε καὶ δὲν τοὺς περιμένουμε. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ φέρνονται κάπως σκληρὰ κατὰ τὴ γνώμη μας, δὲν πειράζει.

Ὅλοι πρέπει νὰ γνωρίζουμε, πὼς κάτω ἀπὸ τὸ σκληρό της καθῆκον κρύβεται πάντοτε μιὰ εὐγενική, μιὰ μεγάλη, καρδιά. *Ρ. ΚΑΛΙΜΨΑΚΗ*

ταν κι' οἱ δυό τους σὲ ἕνα τραπέζι στὸ βάθος ἑνὸς πολυτελεστάτου ἑστιατορίου. Παρήγγειλαν ψάρι μαγιονέζα. 'Ο Γιατρὸς παρήγγειλε κρασὶ ντόπιο, ὁ δὲ ἄλλος Κύπρου.

«Εἶναι μεγάλη ἐπιτυχία», εἶπεν ὁ Γιατρὸς μετὰ ἀπὸ λίγο «τὸ ὅτι κατώρθωσες νὰ πάρῃς στὰ χέρια σου αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀμφιβάλλω θὰ εἶναι γνήσια. Πίνω λοιπὸν εἰς ὑγείαν τῆς ἐπιτυχίας σου». Καὶ ταὐτοχρόνως σήκωσε τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ τσούγκρισε μὲ τὸ ποτῆρι τοῦ ἄλλου. Κατὰ τὸ σήκωμα χύθηκε λίγο κρασὶ πάνω στὸ ἄσπρο τραπεζομάντηλο, στὸ ὁποῖο παρουσιάστηκαν δύο κόκκινες κηλίδες. 'Ο ἄλλος ἐν τῷ μεταξὺ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξιστορῇ γιὰ ἕνα ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει στὴ Βόρειο 'Αμερική. 'Ο Γιατρὸς τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ καθὼς ἔκοβε μὲ μαεστρία τὴ ραχοκοκαλιὰ τοῦ ψαριοῦ. Τοῦ εἶπε ἐν συνεχείᾳ ὅτι εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν Νέα 'Ορλεάνη, ὅτι ἔμεινε στὸ Στοριβίλε ὅπου ἀνεμνήσθη τῆς παληὲς δόξες του, τὸ ρωμαντισμό του κλπ., ποὺ τόσο τὸν εἶχαν γοητεύσει στὰ παιδικά του χρόνια...

'Ο Γιατρὸς ἔγνεψε στὸ γκαρσόνι καὶ παρήγγειλε ἀκόμη μιὰ μερίδα ψάρι. Νομίζω ὅτι σᾶς κούρασα μ' αὐτὰ τὰ ταξίδια καὶ τὴν πολυλογία μου, εἶπε στὸ Γιατρό.

—«"Α! ὄχι, παρακαλῶ, ἀπεναντίας» ἀπήντησε καὶ ἤπιε μιὰ γουλιὰ κρασιοῦ.

'Ο ἄλλος σώπασε, κάθησε λίγο σκεφτικὸς κυττάζοντας τὰ κοκκαλάκια ποὺ εἶχαν μείνει μέσα στὸ πιάτο του καὶ τὶς κόκκινες βοῦλες τοῦ κρασιοῦ ποὺ εἶχαν μείνει πάνω στὸ ἄσπρο κατακάθαρο τραπεζομάντηλο. Ξαφνικὰ ἄφησε τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ πηροῦνι ἀπὸ τὰ χέρια του, μισόκλεισε τὰ μάτια κι' ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ πονοῦσε.

—«Τί σοῦ συμβαίνει;», ρώτησε ὁ Γιατρὸς καὶ μισοσηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα.

—«Μπᾶ τίποτε τὸ σοβαρό», ἀπήντησε ἡ... καρδιά μου κτυπάει... μοῦ φαίνεται πὼς θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι της, αὐτὸ τὸ τσιγάρο..., δὲν μπορῶ νὰ τὸ κόψω... Καμμιὰ μέρα θὰ μὲ στείλῃ... φορές... φορὲς φτάνει στοὺς 120 σφιγμούς, ἀλλὰ τόσο δυνατοὺς ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σπάσῃ... ξέρω ὅμως ἂν εἶναι καὶ τὸ τσιγάρο...» καὶ ἀσυναίσθητα σήκωσε τὸ χέρι του τὸ ὁποῖον ἔπιασε ὁ Γιατρός, ἔπιασε μὲ τὸν ἀντίχειρα τὸ σφυγμό, τὸν κύτταξε γιὰ λίγο στὰ μάτια καὶ μετὰ τοῦ εἶπε:

—«Βρίσκω τὸ σφυγμό σου πολὺ κανονικό, κάποια νεύρωσις, δὲν εἶναι τίποτε τὸ σοβαρό».

—«"Ω ναί», ἀπήντησε ὁ ἄλλος «μοῦ πέρασε, τώρα αἰσθάνομαι καλύτερα, αὐτὸ μοῦ συμβαίνει συχνὰ ὅταν φάω πολὺ ἢ καπνίσω...».

—«Μὴν ἀνησυχεῖς δὲν εἶναι τίποτε· ἐγὼ μάλιστα νομίζω» προσέθεσε ὁ Γιατρός, «ἀφοῦ αἰσθάνεσαι καλύτερα, ὅτι μποροῦμε τώρα νὰ ἰδοῦμε κεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχεις, γιατὶ ἐγὼ ὅπως ξέρεις στὰς 12... πρέπει νὰ φύγω πάλι γιὰ τὸ Κάϊρο. Πιὲς λίγο νερὸ θὰ σοῦ κάμῃ καλό...».

'Ο ἄλλος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔβαλε τὸ χέρι στὴ πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιατροῦ καὶ τοῦ εἶπε σιγά, ἀλλὰ ἔντονα :

—«Μὴ κουνηθῇς ἀπὸ τὴ θέσι σου καὶ κάνε ὅτι σοῦ πῶ. 'Εσὺ δὲν εἶσαι ὁ Πίτερ! Στὴ τσέπη μου ἔχω τὸ πιστόλι καὶ θὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὴν πρώτη κίνησι ποὺ θὰ κάνῃς. 'Εκτὸς τούτου στὸ τραπέζι ἀπέναντι μας εἶναι ἄνθρωποι δικοί μου, πρόσεξε...».

'Ο πραγματικὸς Πίτερ βρίσκεται ἐν τῷ μεταξὺ στὸ Νοσοκομεῖο ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα ποὺ τοῦ εἶχε συμβῇ στὸ τραῖνο. Βρέθηκε ἐν ἀφασίᾳ κοντὰ στὶς σιδηρογραμμές, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τὸν μετέφεραν στὸ Νοσοκομεῖο· Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ τραῖνο...

'Αλλὰ τρία πράγματα ἔκαμαν τὸν πράκτορα νὰ πεισθῇ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ πραγματικὸς Πίτερ. Ποῖα εἶναι αὐτά; (1)

---

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης 'Ιανουαρίου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΓΡΙΠΠΗ ΕΝΔΗΜΙΚΗ

Ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ-Ἀστυνόμου Α' κ. **Α. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ**

Πλήθη ἀνθρώπων, ὡς εἶναι γνωστόν, προσβάλλονται κατ' ἔτος καὶ δὴ κατὰ τὸν χειμῶνα ἀπὸ κοινὰ μικροκρυολογήματα μὲ διάφορον ὀνομασίαν, ὡς γρίππη, ἰνφλουένζα, κυνάγχη, φαρυγγῖτις, ρινικὸς κατάρρους κλπ. Ἐν τούτοις πρόκειται περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς νόσου, ἐκδηλουμένης μὲ διάφορα κλινικὰ συμπτώματα καὶ μορφάς, ὀφειλομένης εἰς τὸν αὐτὸν αἰτιολογικὸν παράγοντα, δηλαδὴ τὸν διηθητὸν ἰὸν μὲ διαφόρους ὀρολογικὰς παραλλαγάς.

Διὰ τῆς παρούσης περιγραφῆς τῆς γρίππης δὲν ἐπιδιώκομεν νὰ φέρωμεν εἰς φῶς νέα ἢ ἄγνωστα ζητήματα, δεδομένου ὅτι ἡ γρίππη εἶναι ἡ πλέον ἐκλαϊκευμένη νόσος καὶ ἐπομένως ἄλλος ὀλιγώτερον, ἄλλος περισσότερον γνωρίζει τὸ προκαλοῦν ταύτην αἴτιον, τὸν τρόπον τῆς μεταδόσεως, τὸν τρόπον τῆς προφυλάξεως, ἀκόμη καὶ τὴν θεραπείαν ταύτης. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα μία σύντομος ἀνάπτυξις τῆς νόσου ταύτης μὲ ὡρισμένα ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα δὲν εἶναι ἄσκοπος, ἀλλὰ ἔχει τὴν θέσιν της καὶ μάλιστα σήμερον ὅπου ἀπειλούμεθα ἀπὸ τὴν Ἀσιατικὴν τοιαύτην. Πρὶν δὲ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς παρούσης ἐπιδημίας, θὰ παραθέσωμεν λεπτομερείας τινάς, αἵτινες ἀφορῶσιν γενικώτερον τὴν νόσον τῆς γρίππης.

Ἡ γρίππη εἶναι νόσος λοιμώδης καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι λίαν μεταδοτική. Παρουσιάζεται δὲ ὑπὸ δύο κυρίως μορφάς, τὴν ἐ ν δ η μ ι κ ὴ ν μορφὴν καὶ τὴν ἐ π ι δ η μ ι κ ὴ ν τοιαύτην. Ἡ ἐνδημικὴ μορφὴ παρουσιάζεται κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους μηδὲ τοῦ θέρους ἐξαιρουμένου, ὁτὲ μὲν κατὰ σποραδικὰ κρούσματα καὶ ὑπὸ ἐλαφρὰν μορφήν, ὁτὲ δὲ κατ' ἀθρόα καὶ ὁμαδικὰ κρούσματα ὑπὸ βαρεῖαν μορφήν.

Ἡ ἐπιδημικὴ μορφὴ παρουσιάζεται κατὰ μακρότατα χρονικὰ διαστήματα 30, 40 ἢ καὶ 50 ἀκόμη ἐτῶν καὶ ὑπὸ μορφὴν ἐπιδημικὴν μεγάλης ἐντάσεως καὶ ἐκτάσεως, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταδοθῇ εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν ἔνθα ἐνεφανίσθη, ἢ καὶ εἰς ἤπειρον ἀκόμη, προκαλοῦσα τὸν φόβον καὶ τὸν τρόμον τῶν διαφόρων λαῶν τῆς γῆς, λόγῳ τῆς θανατηφόρου δυνάμεως.

Τ ὸ α ἴ τ ι ο ν : Ἀπὸ γενομένας κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας καὶ μελέτας εἶναι ἐξηκριβωμένον πλέον, ὅτι ὁ αἰτιολογικὸς παράγων τῆς γρίππης ὀφείλεται εἰς διηθητὸν ἰόν. Ὁ διηθητὸς οὗτος ἰὸς παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους τύπους, ἕκαστος τῶν ὁποίων προκαλεῖ καὶ ἰδίαν μορφὴν ἐπιδημίας. Οὕτω κατὰ τὰς ἐρεύνας κατωρθώθη νὰ ἀπομονωθῇ ἰὸς γρίππης ἀνήκων εἰς τὸν τύπον Α. Ὁ ἰὸς ὅμως οὗτος παρουσιάζει πολλὰς ὀρολογικὰς διαφορὰς καὶ κλινικὰς ἐκδηλώσεις. Ἐν συνεχείᾳ ἀπεμονώθη καὶ ἕτερος ἰὸς γρίππης ἀνήκων εἰς τὸν τύπον Β. Ἀλλὰ καὶ οὗτος παρουσιάζει ἀρκετὰς παραλλαγάς, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ κοινὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα μὲ τὸν ἰὸν τύπου Α. Ἐντὸς ὅμως τῶν καθωρισμένων δύο μορφῶν ἰοῦ τύπου Α καὶ Β, ὑπάρχουν καὶ ἀκαθόριστοι μορφαὶ ἰοῦ, ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν τύπον Υ. Ὁ ἰὸς τοῦ τύπου Υ ἐργαστηριακῶς ἐνῷ δὲν παρουσιάζει ὀρολογικὰς διαφορὰς καὶ ἀντιδράσεις ὁμοίας μὲ ἐκείνας ποὺ παρουσιάζουν οἱ τῶν τύπων Α καὶ Β, κλινικῶς παρουσιάζει τὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις μὲ τὰς τῶν Α καὶ Β. Ἑπομένως ἕκαστος ἰὸς ἐκ τῶν ἀναφερθέντων τύπων Α, Β καὶ Υ παρουσιάζει ἰδίαν μορφὴν γρίππης, ἐργαστηριακῶς καὶ κλινικῶς. Κατωρθώθη δὲ διὰ τῶν ἐργαστηριακῶν μέσων νὰ διαπιστωθῇ, εἰς ποῖον ἰὸν ἀνήκει ἑκάστη ἐνσκήπτουσα ἐπιδημία γρίππης.

Ἐν συνεχείᾳ ἄλλοι ἐρευνηταὶ κατώρθωσαν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἐντὸς τοῦ αἵματος ἀνάπτυξιν ἀντισωμάτων, ἅτινα ἐξουδετερώνουν τὸν ἰὸν τύπου Α καὶ Β, ἀποδείξαντες καὶ πειραματικῶς τὴν μόλυνσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῴων. Διὰ τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν ἰῶν Α καὶ Β, δυνάμει τῶν ἐν τῷ αἵματι παραγομένων ἀντισωμάτων,

διαπιστοῦται σαφῶς εἰς ποῖον ἰὸν ὀφείλεται ἡ λοίμωξις. Τὴν ἔρευναν δὲ ταύτην ἀνέλαβεν ὁ Διεθνὴς 'Οργανισμὸς 'Υγείας, ὅστις ἐδρεύει εἰς τὸ Λονδῖνον εὐθὺς ὡς ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ἡ 'Ασιατικὴ γρίππη, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα κοινοποιεῖ εἰς ὅλα τὰ Κράτη. 'Εκ τῶν ἀνακοινώσεων δὲ τοῦ Δ.Ο.Υ., αἵτινες περιῆλθον εἰς τὴν ἀντίληψίν μας φαίνεται, ὅτι ὁ προκαλέσας τὴν σημερινὴν ἐπιδημίαν ἰός, ὀφείλεται εἰς τὸν ἰὸν τύπου Α.

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα ποῖος ἐκ τῶν ἰῶν προκαλεῖ τὴν συχνοτέραν καὶ βαρυτέραν μορφὴν γρίππης;

Χάρις εἰς τὰς γενομένας ἐργαστηριακὰς ἐρεύνας καὶ παρατηρήσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διαφόρων ἐπιδημιῶν ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ συνηθέστερος καὶ ἐπικρατέστερος ἰὸς ὁ προκαλῶν τὰς ἐπιδημίας γρίππης εἶναι ὁ ἰὸς τύπου Α, ὅστις προκαλεῖ ἐπιδημίαν ἐκδηλουμένην μὲ μεγαλυτέραν ἔντασιν καὶ μεταδιδομένην εἰς μεγαλυτέραν ἔκτασιν, ἡ δὲ ἐμφάνισίς της λαμβάνει χώραν πάντοτε κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ χειμῶνος. 'Αντιθέτως ὁ ἰὸς τύπου Β προκαλεῖ ἐπιδημίας μικροτέρας ἐντάσεως καὶ ἐκτάσεως καὶ δὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος καὶ ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως. Εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ συνυπάρχουν ἀμφότεροι οἱ ἰοὶ τύπου Α καὶ Β εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιδημίαν ὑπὸ διάφορον ὅμως ἀναλογίαν καὶ κλινικὰς ἐκδηλώσεις.

Καὶ ὁ ἰὸς τύπου Υ; Καὶ οὗτος ἐξηκριβώθη, ὅτι δύναται νὰ συνυπάρχῃ εἰς τὰς ἐπιδημίας γρίππης μὲ τὴν ἑξῆς ὅμως διαφοράν, ὅτι οὗτος εἶναι ὀλιγώτερον συχνὸς εἰς τὰς ἐπιδημίας τύπου Α καὶ περισσότερον συχνὸς εἰς τὰς τοῦ τύπου Β, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὰς μικτὰς μορφάς. 'Ως ἀναφέρεται δὲ ἀπὸ μελέτας ἄλλων ἐρευνητῶν γενομένας κατὰ τὸ παρελθόν, αἱ ἐνσκήψασαι ἐπιδημίαι γρίππης κατὰ τὰ ἔτη 1937, 1943, 1947 καὶ 1948 ὠφείλοντο εἰς τὸν ἰὸν Α.

Δυνατὸν νὰ ἐρωτήσῃ τις πῶς καὶ διατὶ ἐμφανίζεται ἡ γρίππη κατὰ τόσον συχνὰς περιόδους; 'Η συχνὴ ἐμφάνισίς της ὀφείλεται εἰς τὴν ἐν ἐνεργείᾳ διατήρησιν τῶν διηθητῶν ἰῶν τῆς γρίππης ἐντὸς τοῦ ρινοφάρυγγος καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν τῶν ὑγιῶν μικροβιοφορέων καὶ λόγῳ τῶν συνεχῶν μικροεπιδημιῶν ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ σποραδικῶν κρουσμάτων, ὥστε τὰ μικρόβια νὰ διατηροῦνται ἐν ἐνεργείᾳ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῷα, ἰδίως τοὺς χοίρους, οἵτινες μολύνονται κατὰ τὰς ἐπιδημίας ἀπὸ τοὺς γριππιῶντας ἀνθρώπους.

Σ υ μ π τ ώ μ α τ α : 'Η γρίππη ἐκδηλοῦται διὰ ποικιλίας συμπτωμάτων, ἀπὸ τῆς ἁπλῆς ἀδιαθεσίας μέχρι τῆς βαρείας λοιμώξεως. Τὰ πρῶτα συμπτώματα εἶναι κεφαλαλγία, πόνοι τῶν ἀρθρώσεων, πταρμοί, βράγχος τῆς φωνῆς, δυσκαταποσία λόγῳ νυγμώδους καύσου τοῦ φάρυγγος, ἐπίμονος ξηρὸς βήξ, βόμβοι τῶν ὤτων, ἴλιγγοι κλπ. Εἰς βαρυτέρας περιπτώσεις προεξάρχουν ἔντονοι καὶ καθολικοὶ πόνοι τοῦ σώματος, ῥῖγος ἔντονον, πυρετὸς ὑψηλός, ἄφθονος ἐφίδρωσις, ὑπερκόγχιες κεφαλαλγίαι, ἀϋπνία, ρινορραγία κλπ. τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τὴν βαρεῖαν λοίμωξιν.

'Ο ἰὸς τῆς γρίππης προσβάλλει καὶ τὸ πεπτικὸν σύστημα μὲ τὰ ἑξῆς συμπτώματα : βάρος κατὰ τὸ ἐπιγάστριον, ἀνορεξία, ναυτία, ἔμετοι, κωλικοὶ τῶν ἐντέρων, διαρροϊκὸν σύνδρομον, λοιμώδης ἴκτερος, καθ' ὅσον ὁ ἰὸς προσβάλλει τὸ ἡπατικὸν κύτταρον κλπ. Τοιαύτην πολυμορφίαν συμπτωμάτων καὶ κλινικῶν ἐκδηλώσεων παρουσιάζει ἡ γρίππη, ὁ ἰὸς τῆς ὁποίας προσβάλλει ὄχι μόνον τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα, ἀλλὰ καὶ τὸ νευρικὸν καὶ τὸ πεπτικόν.

Αἱ συνήθεις ἐπιπλοκαὶ τῆς γρίππης εἶναι βρογχοπνευμονίαι καὶ πνευμονίαι, ὠτίτιδες, μηνιγγίτιδες κλπ.

Μ ε τ ά δ ο σ ι ς : 'Η νόσος μεταδίδεται διὰ τῶν ἐκτοξευομένων σταγονιδίων κατόπιν βηχός, πταρμοῦ, ὁμιλίας κλπ. δι' ὧν μολύνεται ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέουν οἱ ὑγιεῖς. 'Η μετάδοσις δὲ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν ὀφείλεται τόσον εἰς τὴν μεμολυσμένην ἀτμόσφαιραν, ἥτις διὰ τῶν ρευμάτων ἀέρος μεταφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅσον καὶ διὰ τῶν ταξιδευόντων ἀσθενῶν ἢ καὶ ὑγιῶν μικροβιοφορέων.

Π ρ ο φ ύ λ α ξ ι ς: Οὐδὲν προφυλακτικὸν μέτρον εἶναι ἰσχυρὸν νὰ μᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν γρίππην, οὐχ ἧττον ὅμως συνιστᾶται: α) Ἡ προφύλαξις ἀπὸ τὸ ψῦχος, τὴν ὑγρασίαν, τὴν κόπωσιν κ.λ.π. β) Ἡ ἀντισηψία τοῦ ρινοφάρυγγος, ἡ ἀποφυγὴ τῶν κέντρων διασκεδάσεως, θεάτρων, καφενείων... Ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἡ ἀπολύμανσις, ἅτινα δίδουν ἄριστα ἀποτελέσματα εἰς πολλὰς μεταδοτικὰς νόσους διὰ τὴν γρίππην εἶναι ἀ ν ί σ χ υ ρ α. Πάντως ἡ ἀπομόνωσις τῶν γριππιώντων συνιστᾶται καὶ ἐπιβάλλεται. Θὰ ἦτο παράλειψις ἐὰν ὡς προφυλακτικὸν μέσον δὲν ἀναφέρωμεν τὸ ἀντιγριππικὸν ἐμβόλιον. Ἡ ἀνακάλυψις τῶν διαφόρων ἰῶν τῆς γρίππης συνετέλεσεν εἰς τὴν παρασκευὴν ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου, τὸ ὁποῖον ὡς λέγεται προκαλεῖ ἀνοσίαν ἑνὸς ἔτους περίπου. Ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου ἔκαμαν χρῆσιν οἱ Ἀμερικανοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ μετὰ τὸν πόλεμον εἰς στρατιώτας. Ἐκ τοῦ ἐμβολιασμοῦ παρετηρήθη τὸ ἑξῆς: Ἐπὶ ὁμάδος στρατιωτῶν ἐμβολιασθέντων, προσεβλήθη ἐκ γρίππης ἕνας ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν καὶ μάλιστα ὑπὸ ἐλαφρὰν μορφήν. Ἀντιθέτως ἐπὶ ἴσου ἀριθμοῦ στρατιωτῶν μὴ ἐμβολιασθέντων προσεβλήθη ἐκ γρίππης μεγάλος ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν καὶ ὑπὸ βαρυτέραν μορφήν, ἐπομένως τὸ ἐμβόλιον, ὅταν ὑπάρχῃ, πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται. Τὸ ζήτημα τῆς νοσήσεως ἑνὸς ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσει ὁ ὀργανισμὸς κατὰ τῆς λοιμώξεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰσδυσάντων μικροβίων (πολλὰ-λίγα) ὡς καὶ ἀπὸ τὴν τοξικὴν δύναμιν τῶν μικροβίων, διότι ἄλλα μὲν ἔχουν ἰσχυράν, ἄλλα δὲ ἐξησθενημένην τοιαύτην. Ὁ ὀργανισμὸς ἑκάστου ἀτόμου ἀντιδρᾷ κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον, διὰ τοῦτο παρατηροῦνται διάφοροι ἐκδηλώσεις καὶ κλινικαὶ παραλλαγαὶ νόσου τινός.

Θ ε ρ α π ε ί α: Αὕτη εἶναι συμπτωματική, δηλαδὴ καταπολεμοῦμεν τὰ διάφορα συμπτώματα διὰ φαρμάκων, π.χ. κατὰ τοῦ πυρετοῦ τὰ ἀντιπυρετικά, κατὰ τῶν πόνων τὰ παυσίπονα, κατὰ τῆς ἐξαντλήσεως τὰ τονωτικά, κατὰ τοῦ βηχὸς τὰ ἀντιβηχικὰ κ.λ.π. Τὰ ἀτιβιοτικὰ οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχουν ἐπὶ τοῦ ἰοῦ τῆς γρίππης. Ταῦτα μεταχειριζόμεθα θεραπευτικῶς πλέον κατὰ τῶν ἐπιπλοκῶν τῆς γρίππης, ὡς εἶναι ἡ πνευμονία, ἡ βρογχοπνευμονία κ.λ.π., αἵτινες ὀφείλονται εἰς ἄλλα μικρόβια καὶ ὄχι εἰς τὸν ἰόν.

Α. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΦΟΝΟΥ ΥΠΑΡΧΙΦΥΛΑΚΟΣ

Θρασυτάτη ἀπόπειρα φόνου ἐναντίον Ὑπαρχιφύλακος τοῦ ΚΔ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας ἔλαβε χώραν ἐν Ἀθήναις τὴν 17ην Δεκεμβρίου ἐ.ἔ., παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Λυκαβητοῦ πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους, ἐκ μέρους ἑνὸς ἀγνώστου. Ὁ κακοποιὸς ἀφοῦ ἐπυροβόλησε ἑξάκις διὰ περιστρόφου καὶ ἐτραυμάτισε σοβαρώτατα τὸν ἀστυνομικόν, ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἐξηφανίσθη.

Τὰ γεγονότα ἐξειλίχθησαν ὡς ἀκολούθως. Ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Κ226 Καμπέρης Εὐάγγελος τοῦ Νικολάου, ἐτῶν 44, ὑπηρετῶν εἰς τὸ ΚΔ' Παράρτημα Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν εἶχεν ἐξέλθει τὴν 17-12-57 καὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς ὑπηρεσίαν μετὰ τοῦ ἀστυφύλακος Κ.1190 Παγώνη Νικολάου, διὰ τὸν ἔλεγχον ὑπόπτων ἀτόμων περιφερομένων, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Παραρτήματος. Περὶ τὴν 5.30' ἑσπερινήν, οἱ δύο ἀστυνομικοί, ἐνῷ εὑρίσκοντο πλησίον τῶν παρὰ τὰ «νταμάρια» Λυκαβητοῦ ἀσυρμάτων τῆς Ἀεροπορίας, ἀντελήφθησαν ἐκεῖ πλησίον δύο ἄτομα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐλέγξουν. Πρὸς τοῦτο διεχωρίσθησαν, ἀκολουθήσαντες διάφορον κατεύθυνσιν ἕκαστος καὶ ἀπεμακρύνθησαν εἰς μίαν ἀπόστασιν 150 μέτρων περίπου. Δὲν παρῆλθον παρὰ ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ Παγώνης Νικόλαος ἤκουσε τέσσαρας πυροβολισμοὺς καὶ ἐν συνεχείᾳ, εἰς χρόνον δευτερολέπτων, ἄλλους δύο. Εὐθὺς ἀμέσως ἀνεστράφη τοῦ δρομολογίου του καὶ ἔλαβε κατεύθυνσιν πρὸς τὸ σημεῖον, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποχωρισθῆ τοῦ Ὑπαρχιφύλακος καλῶν αὐτόν, πλὴν ὅμως δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀστυφύλαξ ἤκουσε τὸν Καμπέρην νὰ καλῆ εἰς βοήθειαν. Ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῶν φωνῶν καὶ ἐκεῖ ἀνεῦρε τοῦτον πεσμένον χαμαὶ καὶ αἱμόφυρτον εἰς τὸ πρόσωπον. Ὁ τραυματισθεὶς εἶπεν ὅτι ἕνα ἄτομον ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μελαχροινόν, τὸ ὁποῖον ἐφόρει μπουφὰν καὶ παντελόνι ὁμοίου χρώματος μὲ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν οἱ σμηνῖται τῆς Ἀεροπορίας, ἐπυροβόλησεν κατ' αὐτοῦ ἑξάκις διὰ περιστρόφου, εὐθὺς ὡς τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐλέγξῃ τὴν ταυτότητα· μὲ τὸ ἄτομον αὐτὸ συνηντήθη ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἀπὸ τοῦ ἀστυφύλακος Παγώνη. Ἐκ τῶν σφαιρῶν ποὺ ἐρρίφθησαν, πέντε τὸν εὑρῆκαν εἰς τὴν κεφαλήν, σιαγῶνα καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΜΠΕΡΗΣ

Ὁ τραυματισθεὶς μετεφέρθη ἀμέσως εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» ὅπου τὴν ἰδίαν νύκτα ὑπεβλήθη εἰς δύο χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις. Τοῦτον ἐπεσκέφθησαν ὁ Ἀρχηγὸς κ. Ν. Κόκκινος, πολλοὶ ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας, ἀργότερον δὲ καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ν. Ἀθανασίου.

Ἡ κατάστασις τοῦ Ὑπαρχιφύλακος, κατ' ἀνακοίνωσιν τῶν ἰατρῶν, ἐβελτιώθη αἰσθητῶς, μετὰ τὰς χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις, ἤδη δὲ εὑρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.

Ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Καμπέρης ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Κερκύρας τὴν 25-1-1937. Ὑπηρέτησεν εἰς πολλὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας, ἀπὸ δὲ τοῦ Φεβρουαρίου 1955 ὑπηρετεῖ εἰς ΚΔ' Παρ/μα Ἀσφαλείας. Διαρκούσης τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς ἐπέδειξεν ἐθνικὴν δρᾶσιν ἐξαιρετικήν, προαχθεὶς διὰ τοῦτο εἰς Ὑπαρχιφύλακα. Πρόκειται περὶ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου ἀκεραίου χαρακτῆρος καὶ ἐξαιρετικοῦ ἤθους, διακρινομένου διὰ τὸν ζῆλον του πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν καὶ τὴν ὑπαλληλικὴν εὐσυνειδησίαν. Δι' αὐτὸ ἐξετιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑφ' ὅλων τῶν Προϊσταμένων του, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ὁποίων ὑπηρέτησεν, καθὼς καὶ τῶν συναδέλφων του μετὰ τῶν ὁποίων συνυπηρέτησεν.

"...1958..."

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

...Μεγάλη κοσμικὴ πρεμιέρα, χθὲς τὰ Μεσάνυχτα, στὸ ἀπέραντο καὶ μοντέρνο θέατρο τῆς Ζωῆς...

Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι γέμισαν ἀσφυκτικὰ τὶς πλατεῖες, τὰ θεωρεῖα, τοὺς ἐξῶστες... γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ καινούργιο Ἔργο ποὺ γραψε, ἐπιμελήθηκε καὶ σκηνοθέτησεν ὁ «πανδαμάτωρ» Χρόνος... ἕνα ἔργο πολυθόρυβο, σινεμασκόπ, ἔγχρωμο, μὲ ἀμέτρητους κομπάρσους καὶ μὲ φανταχτερά, μοντέρνα σκηνικά...

Σκηνοθεσία κάπως σουρεαλιστική, μὰ πρωτότυπη καὶ ἐπιτυχημένη...

Τοῦρτες καὶ γλυκά, εὐχὲς καὶ τράπουλες, γλέντι καὶ φαγοπότι, δῶρα καὶ πολύχρωμες κάρτες, ὀχλοβοὴ καὶ τραγούδια, παιχνίδια λογιῶν—λογιῶν καὶ βασιλόπιττες, καὶ Ἂη Βασίληδες σὲ χίλιες πόζες καὶ σὲ χίλιες στάσεις, συνέθεσαν μιὰ εἰκόνα φανταχτερῆς γοητείας...

Κι' ὅταν ἄνοιξεν ἡ Αὐλαία—κάπου γύρο στὰ Μεσάνυχτα—ἐμφανίστηκε στὴ σκηνὴ χαμογελῶντας ἕνα ροδοκόκκινο κι' ἀκριβοντυμένο παλληκάρι, φορτωμένο μὲ χιλιάδες δῶρα... Ἦταν ὁ Πρωταγωνιστὴς τῆς βραδυᾶς, ποὺ ὑπεδύετο στὸ ἔργο τὸ ρόλο ἑνὸς Μαγικοῦ Ἄρχοντα τῶν πεπρωμένων τῆς Γῆς... Φοροῦσε Στέμμα μὲ πολύτιμα πετράδια ποὺ ἄστραφταν...Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν 12 τρελλόπαιδα, ποὺ ἔκαναν διαβολεμένο θόρυβο μὲ σάλπιγγες, μὲ ροκάνες, μὲ τουφέκια, μὲ σπαθιά, μὲ ἕνα σωρὸ παιχνίδια...

Τότες τὰ φῶτα ἔσβησαν συμβολικὰ τρεῖς φορές, πρὸς τιμὴν τοῦ Μαγικοῦ Ἄρχοντα, ποὺ φερνε στὸ στῆθος του, μὲ παρδαλὰ χρώματα, ἕναν τεράστιο ἀριθμό : 1958...Τὴν ἴδια ὥρα οἱ σειρῆνες τῶν βαποριῶν, οἱ καμπάνες τῶν Ναῶν καὶ τὰ βεγγαλικὰ στοὺς δρόμους τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ πανζουρλισμό... οἱ θεαταὶ τὸν ἀπεθέωσαν...καὶ τὰ ποτήρια ὑψώθηκαν γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν... «Τὸ 1957 ἀπέθανε. Ζήτω τὸ 1958...»

Κι' ἔγιναν ὅλα ἐτοῦτα τὰ ἀπίθανα «ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ»... Μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα... Ὕστερα ἡ Αὐλαία ἔπεσε, μέσα σ' ἕνα παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ καὶ τὸ μονόπρακτο ἔργο τέλειωσε... καθὼς ἡ ζωὴ ξανάπαιρνε τὸ συνηθισμένο της δρόμο... Ἀγγομαχῶντας ξανάρχισε ν' ἀνεβαίνῃ ἕναν καινούργιο ἀνήφορο.

Καινούργιο... τρόπος τοῦ λέγειν, δηλαδή... τὸν ἴδιο, τὸ χθεσινό...

Ὁ νέος πάντως Ἀφέντης τῆς Γῆς εἶχε καθίσει στὸ θρόνο του, στέλνοντας τὸ πρῶτο του παιδὶ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ στὴ Διοίκηση τοῦ Πλανήτη μας...

Καὶ ἡ μεγάλη κοσμικὴ πρεμιέρα τοῦ Θεάτρου τῆς Ζωῆς; Τὰ χειροκροτήματα; Ὁ θόρυβος; Ἡ ἀντάρα;...

Μπά... Ξεχάστηκαν πιὰ ὅλα αὐτά... Τὰ διαδέχτηκε ἡ σιωπή... Τὰ δολοφόνησε σὲ λίγο τὸ στιλέττο τῆς ρουτίνας..

Ὅμως γιὰ τὸ ἔργο ποὺ παίχτηκε πολλὰ ἔγραψαν, καὶ πολλὰ εἶπαν... Σ' ἄλλους ἄρεσε... Σ' ἄλλους ὄχι... Μερικοὺς τοὺς ἐνθουσίασε... Μερικοὺς τοὺς ἄφησε ἀσυγκίνητους...

Ἂς κάνουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς τὴν κριτική μας—ὅπως συνηθίζεται κάθε χρόνο τέτοια μέρα...

Μιὰ κριτικὴ τίμια... Χωρὶς πεσσιμιστικὲς παραισθήσεις, μὰ καὶ χωρὶς ἀερώδεις ρωμαντισμούς...

*

1958...

Ἕνας χρόνος ἀκόμα... Ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος σὰν τὸν περσυνό... Τί ἔχει πάρα πάνω ἀπὸ 'κεῖνον;;;

Ὁ χρόνος!!!! Εἴτε λέγεται ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς, εἶναι πάντα ὁ αἰώνιος, στρυφνὸς γέροντας τῆς πλάσης, ποὺ κάθε πρωτοχρονιὰ μασκαρεύεται, παίρνοντας τὴν γλυκειὰ κι' ἀθῷα ὄψη χαμογελαστοῦ παιδιοῦ... Ἦρθε πάλι ἐφέτος ἀνάμεσά μας σκορπίζοντας εὐχὲς καὶ δῶρα...

Ὅμως ἂς μὴν τὸν κατηγορήσουμε γι' αὐτό... Δὲν τὸ κάνει γιὰ νὰ μᾶς ἐξαπατήσῃ, μὰ γιὰ νὰ μᾶς ξεκουράσῃ... Μοναδική του ἐπιθυμία εἶναι νὰ μᾶς προσφέρῃ λίγη χαρά...

Δὲν ἔχει σημασία ἂν σὲ λίγες μέρες ἡ βασίλισσα ξαναγίνῃ Σταχτοποῦτα, κι' αὐτὸς ὁ ἀκριβοντυμένος Ἄρχοντάς μας μείνῃ ἁπλῶς ἕνα νούμερο μέσα στὴ ζωή μας, ποὺ κάποτε θὰ τὸ βαρεθοῦμε καὶ θὰ τὸ μισήσουμε...

Σημασία ἔχει ὅτι κατάφερε νὰ ξανανοιώσῃ τὶς καρδιές μας, καὶ νὰ μᾶς πλημμυρίσῃ καινούργιες ὄμορφες ἐλπίδες...

Ναί! Θὰ γεράσῃ πολὺ γρήγορα, θὰ παρακμάσῃ, θὰ φθαρῇ... Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Κι' ὕστερα ἀπὸ δώδεκα μῆνες τὸ χαριτωμένο νήπιο θὰ ξαναγίνῃ γέροντας παράξενος, ποὺ θὰ τὸν διώξουν οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὴ ζωή τους μὲ κατάρες... Ἔτσι εἶναι... Νόμος τῆς Φύσεως... τὰ πάντα νὰ ρέουν καὶ νὰ ξεχνιοῦνται... Ὅμως τὸ Πρωτοχρονιάτικο ἔθιμο μένει τὸ ἴδιο... Κάθε χρόνο στολισμένο μὲ νέες χαρὲς καὶ νέες ἐλπίδες... Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ περιφρονήσῃ... Γιατὶ εἶναι στενὰ συνδεδεμένο μὲ τὴ ζωή μας... Γιατὶ κλείνει μέσα του τὸ παντοδύναμο αἴτημα τῆς καρδιᾶς μας γιὰ ἕνα καλύτερο αὔριο. Γιατὶ ἐνσαρκώνει καὶ ὡραιοποιεῖ τὸν πανάρχαιο ἀνθρώπινο πόθο πρὸς τὴ φυγή, τὴν ἀλλαγή, τὸ ἄγνωστο...

*

Ἄδικα πασχίζουν οἱ σκεπτικισταὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς ἄρνησης νὰ ἐκτοπίσουν τὸ πρωτοχρονιάτικο πανηγῦρι τῆς χαρᾶς, σὰν ψευδαίσθηση, σὰν αὐταπάτη...

Ἡ πρωτοχρονιὰ δὲν εἶναι ἐπιστημονικὸ φαινόμενο... Δὲν εἶναι φιλοσοφικὴ θεωρία... Εἶναι μονάχα ἕνα ξέσπασμα... ξέσπασμα χαρᾶς, ἀνάμεσα στὶς λύπες ποὺ μᾶς κυκλώνουν...

Ναί! Δὲν εἶναι ἐπιστημονικὸ φαινόμενο ἡ πρωτοχρονιά... Δὲν λογαριάζεται, δὲν ἐρευνᾶται, δὲν ἀκολουθεῖ τὰ δεδομένα τῆς σοφίας μας...

Εἶναι μιὰ φιέστα... Φιέστα τῆς ψυχῆς... Προβολὴ τῆς καρδιᾶς μας... Περισυλλογὴ τοῦ παντὸς σὲ ἕνα... σὲ ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ εὐχή, σὲ μιὰ βασιλόπιττα, σὲ ἕνα νόμισμα...

Εἶναι ἀκόμα ἡ μεγάλη καὶ ὑπέρτερη Κυριακὴ τοῦ Χρόνου, πού, κατ' ἐξαίρεσιν ἐκείνη τὴν μέρα, ἀρνούμεθα τὴν ὕλη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τρυπώνουμε στὰ ρημοκκλήσια τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου, γιὰ νὰ μεταλάβουμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τῆς Δημιουργίας...

Ὅποιος στέκει τούτη τὴν μέρα νὰ θρηνήσῃ εἶναι ἀνόητος... Ὁ θρῆνος μᾶς συντροφεύει τακτικὰ στὴ ζωή... Αὐτὴ ἡ στιγμὴ ἀνήκει ὁλότελα στοὺς πόθους, στὰ ὄνειρά μας, στὶς ἐλπίδες μας, στὴν εὐτυχία μας, στὴ χαρά μας...αὐτὴν ποὺ στερηθήκαμε τὶς ἄλλες 364 μέρες... αὐτὴν ποὺ ποθοῦμε...αὐτὴν ποὺ ἀδιάκοπα ψάχνουμε νὰ βροῦμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Μιὰ 24ωρη ἀνακωχὴ ὑπογράφεται ἐτοῦτα τὰ μεσάνυχτα, μέσα στὸν αἱματηρὸ ἀγῶνα τῆς βιοπάλης...

Ξεχνιοῦνται οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ λαχτάρες, τὰ βάσανα καὶ οἱ φόβοι, τὰ παράπονα καὶ τὰ δάκρυα...

Δίνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὰ χέρια σὰν ἀδέρφια, καὶ χαίρονται, καὶ γλεντοῦν, καὶ παίζουν μὲ τὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν, πλάϊ στὸ ὁμορφοστολισμένο δέντρο, μέσα στὰ χαρούμενα σπίτια, ποὺ παίρνουν κάθε φορὰ αὐτὴ τὴ μέρα ἕνα ζεστὸ χρῶμα καὶ δυναμώνουν τὶς ὄμορφες οἰκογενειακὲς παραδόσεις τῶν ἐλευθέρων λαῶν...

Ὁ Ἅη Βασίλης δίνει πρῶτος τὸ σύνθημα... Παιχνίδια μοιράζει κι' ὄχι Ἐγκυ-

κλοπαιδικὰ λεξικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα... Καὶ γιὰ νὰ κάνῃ κάτι τέτοιο Αὐτός, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, θὰ πῇ πὼς ἔτσι πρέπει νὰ γίνεται...

Καὶ τὸ γλέντι ἀνάβει... Κι' ἡ Νύχτα γίνεται ὄμορφη... Καὶ χαίρεται ἡ πλάση... Ὁ ἄρρωστος ἐλπίζει... ὁ πονεμένος ξεχνᾷ... ὁ ξενητεμένος ὀνειρεύεται... κι' ἁπλώνεται ὁλόγυρα ἡ ἐλπίδα...

Ὑπάρχει ὡραιότερη προσφορὰ στὸν κουρασμένο ἄνθρωπο ἀπὸ τούτη;...

*

.....

1958...

Ἕνας χρόνος χάθηκε... Τὸν πήρανε τὰ σύννεφα, οἱ ἄνεμοι, τὰ κύματα τῆς φθορᾶς...

Ἔφυγε, παίρνοντας μαζί του ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ εἶναι μας... Μᾶς ἔφερε ἕνα βῆμα πιὸ μπροστά... Λιγόστεψε κατὰ ἕνα μέτρο τῆς ζωῆς μας τὸ νῆμα...

Νὰ μελαγχολήσουμε λοιπόν;.. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας...

Νὰ κλάψουμε;.. Αὐτὸ δὰ ἔλειψε, χρονιάρα μέρα...

Τότε;... Τί νὰ κάνουμε;..

Μά, κάτι ἁπλό... Πολὺ ἁπλό, καὶ εὔκολο μαζί... Κάτι ποὺ θὰ μᾶς γαληνέψῃ καὶ θὰ μᾶς ξεκουράσῃ...

Νὰ ὑψώσουμε δηλαδὴ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ πρὸς τὰ Ἄνω... Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν τὰ σύννεφα, οἱ ἄνεμοι, τ' ἀστέρια, ὁ οὐρανός... Κι' ἀκόμα πάρα πάνω... Ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ἡ Αἰώνια Ἁρμονία καὶ ἡ Πνευματικὴ Μακαριότης... Μὲ τὸν Δημιουργό μας ἂς κουβεντιάσουμε, μ' Αὐτὸν ποὺ μᾶς ἔπλασε, καὶ ποὺ ἐξουσιάζει τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιρούς...

Ἂς τοῦ μιλήσουμε μὲ πίστη καὶ εὐλάβεια, ὅπως μιλάει στὸν Πατέρα του τὸ παιδί...

«...Κύριε... Ἕνας χρόνος ἀκόμα ἔφυγεν ἀπ' τὴ ζωή μου... Σὲ πλησιάζω μὲ » βῆμα ἀργό, μὰ σταθερό... Δός μου τὸ χέρι Σου, Οὐράνιε Πατέρα, νὰ μὴν παρα- » πατήσω... Ἔλα κοντά μου στὴν ὁδοιπορία μου... Χάρισε στοὺς ἐχθρούς μου τὴ » συγχώρεση καὶ στοὺς φίλους μου τὴ γαλήνη... Σκόρπισε στὴν Οἰκουμένη πλού- » σια τὴν εὐλογία Σου... Κάμε ν' ἀνθίσουν τ' ἀνθρώπινα ὄνειρα ἐτούτης τῆς βρα- » δυᾶς, Κύριε... Φέρε στὴ Γῆ τὴν δική Σου Εἰρήνη, τὴν πάντα Νοῦν ὑπερέχουσα... » Μὰ ἂν ἀλλοιώτικα ἔχεις ἀποφασίσει γιὰ μᾶς, γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου...»

.....

*

1958...

Ὁ Καινούργιος Χρόνος βρίσκει τὴν Ἀνθρωπότητα σὲ μιὰ κατάσταση πανικοῦ... Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἐγκλήματος καὶ τῆς σφιγμένης γροθιᾶς συνωμοτοῦν... Τὸ μέλλον διαγράφεται ἀβέβαιο... Μὰ τὴν ἴδια ὥρα οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ ἀγρυπνοῦν. Ἂς εὐχηθοῦμε ὅλοι μαζί, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας, αὐτὸς ὁ καινούργιος χρόνος νὰ σταθῇ σωτήριος γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα... Καὶ οἱ ἁλυσσοδεμένοι λαοὶ τῆς κομμουνιστικῆς Ζούγκλας ν' ἀφυπνισθοῦν, γκρεμίζοντας τοὺς τυράννους τους καὶ φέρνοντας στὴ Γῆ τὴν πολυπόθητη Εἰρήνη, μιὰ αἰώνια Εἰρήνη, πραγματικῆς ἀδελφωσύνης καὶ ἀγάπης...

1958...

Ἕνας χρόνος ἀκόμα θὰ προστεθῇ στὴν ἔνδοξη ἱστορία τῆς Ἑλλάδος...

Ἡ Ἑλλάς, ἡ μικρὴ ἀλλὰ ἡρωϊκὴ αὐτὴ χώρα, εἶναι γραφτὸ καὶ πάλι νὰ βαδίσῃ πρώτη τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος, προασπίζοντας τὰ πανανθρώπινα ἰδανικά...

Ἂς εἶναι αὐτὸς ὁ Χρόνος γιὰ τὸν λαό της, χρόνος εὐτυχίας καὶ προόδου... Εἴθε νὰ φέρῃ τὴ Δικαίωση τῶν Ἐθνικῶν της διεκδικήσεων...

Εἴθε τὰ σκλαβωμένα ἀδέλφια μας νὰ λυτρωθοῦν, καὶ μιὰ καινούργια περίοδος Δόξης ν' ἀνατείλῃ...

1958...

Ἕνας καινούργιος ἀνηφορικὸς δρόμος μόχθου, θυσίας καὶ ἡρωϊσμοῦ ἀνοίγεται ἐφέτος γιὰ τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, ποὺ πάντα στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ μεγάλου καὶ πολύμορφου κοινωνικοῦ ἀγῶνα, προστατεύει ἀποτελεσματικὰ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὶς ἐλευθερίες τοῦ λαοῦ μας...

Εἴθε αὐτὸς ὁ χρόνος νἆναι χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος γιὰ τοὺς ἄνδρες του καὶ τὶς οἰκογένειές τους...

1958...

Τὸ Ἔτος αὐτὸ μπαίνει στὸν ἕκτο ἀγωνιστικὸ χρόνο τῆς ζωῆς του, τὸ περιοδικὸ ἐτοῦτο ποὺ κρατᾶς στὰ χέρια σου, φίλε ἀναγνώστη...

Τὸ βρῆκες πάντα σιμά σου, καὶ τ' ἀγάπησες μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά...

Θέλει λοιπόν, μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, νὰ σοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ συνεχίσῃ πάντα ν' ἀγωνίζεται γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία σου...

1958...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» εὔχονται στοὺς ἀναγνῶστες τους κάθε χαρά, ὑγεία, εὐτυχία καὶ προκοπή...

Εἴθε, αὐτὸν τὸν χρόνο, τὰ ὄνειρά τους νὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ ἡ ζωή τους νὰ πλημμυρίσῃ φῶς καὶ εὐτυχία...

1958...

Ὅλοι χαίρονται. Ὅλα γιορτάζουν...

Καὶ τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους διαλαλοῦν, μὲ τὶς ἀθῶες φωνές τους, τὸ μεγάλο μήνυμα :

«'Αρχιμηνιά, κι' ἀρχιχρονιά...
κι' ἀρχὴ καλός μας χρόνος...».

ΣΠΥΡΟΣ ΠΗΛΟΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ὅταν ὁ Δίας ὕστερα ἀπ' τοῦ ἥλιου τὸ γύρισμα ἑξῆντα μέρες τοῦ χειμῶνα (1) δώσῃ νὰ τελειώσουν, τότε ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀρκτούρου, ἀφήνοντας τὰ ἱερὰ ρέματα τοῦ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλει γιὰ πρώτη φορὰ λάμποντας στὴν ἄκρη τοῦ ζόφου. Τότε ἀντάμα ἡ Χελιδόνα, κόρη τοῦ Πανδίονα, ξανασηκώνεται στὸ φῶς. Εἶν' ἡ καινούργια ἄνοιξη ποὺ γεννιέται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους...».

(Ἀπὸ τὸ «**Ἔργα καὶ Ἡμέραι**» τοῦ Ἡσιόδου, κατὰ μετάφραση Π. Λεκατσᾶ)

Νέο ἄστρο ἀνατέλλει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ μιὰ καινούργια ἐποχὴ γεννιέται. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀρκτούρου λάμπει στὴν ἄκρη τοῦ ζόφου καὶ ποὺ ἡ Χελιδόνα, ἡ κόρη τοῦ Πανδίονα, ξανασηκώνεται στὸ φῶς...

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀστρικὴ τοποθέτηση τοῦ Ἰανουαρίου, τοῦ «Γενάρη» τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πάνω σ' αὐτὴ τὴν παρατήρηση τοῦ Ἡσιόδου στηρίχθηκαν ἐκεῖνοι ποὺ καθιέρωσαν τὸ νέο ἡμερολόγιο καὶ σ' αὐτὴν τὴν συγκυρία τοῦ κόσμου τῶν ἄστρων στηρίχθηκε ὁ Ἑλληνικὸς λαός, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν Ἰανουάριο γεννητικὲς ἰδιότητες, ἀφοῦ ἡ νέα ἐποχὴ «εἶν' ἡ καινούργια ἄνοιξη ποὺ γεννιέται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους».

Ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ δὲν θὰ πάρουμε τὸν Ἀρκτοῦρο καὶ τὴ Χελιδόνα στὰ σοβαρά, ἀκόμα καὶ ὅταν τὰ ἱερὰ ρέματα τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἡ καινούργια ἄνοιξη μᾶς φαίνονται νεφελώματα, μυστήρια ἀνεξήγητα καὶ ἀκατάληπτα, ὑπάρχουν λόγοι ποὺ δικαιώνεται ὁ λαὸς γιὰ τὸν Γενάρη του. Θὰ πεισθοῦμε ἐντελῶς γι' αὐτὸ ὅταν περπατήσουμε λίγο στὴν ὕπαιθρο. Θ' ἀκούσουμε πολλὰ λαϊκὰ καὶ δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ θὰ μᾶς κάνουν νὰ πιστέψουμε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν μῆνα εἶναι στενὰ συνυφασμένη ἡ γέννηση τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ κόσμου. Θ' ἀκούσουμε πρῶτα τὸν θρῆνο τῆς «ἀπαρνημένης»—τῆς «κόρης κρυφαγκάλιαστης» τοῦ λαϊκοῦ ποιητοῦ—ποὺ, ὑπολογίζοντας τοὺς μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης της καταριέται συνάμα τὸν ἄπιστο ἐραστή της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Γενάρη:

«Γενάρη, γέννα τοῦ Χριστοῦ
πρώτη γιορτὴ τοῦ κόσμου
.....».

Θ' ἀκούσουμε ὕστερα τὴ γενικὴ κατακραυγὴ τῶν δένδρων γιὰ τὴν ἀμυγδαλιά.

---

(1) Οἱ «ἑξῆντα μέρες τοῦ χειμῶνα» λογίζονται ἐδῶ ἀπὸ τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Νοεμβρίου ποὺ ὁ χειμώνας «μηνᾷ» τὸν ἐρχομό του.

Θὰ τὴ φοβερίσουν τὴν ἄμοιρη καὶ θὰ τὴ συκοφαντήσουν στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, στὴ Λέσβο καὶ τὴ Δωδεκάνησο :

«Μουρὴ ἄπιστ' ἀμυγδαλιὰ π' ἀνθίζεις τὸ Γενάρ'
κι' δὲν ἀπάντηξες κι' ἐμᾶς π' ἀνοίγουμ' τὸ Φλεβάρ'!».

Ἀλλοῦ πάλι, ὅπως στὴ Ζάκυνθο, Κεφαλλονιὰ καὶ Χίο, τὰ δένδρα θὰ κρυφογελάσουν :

«Ἡ λωλὴ ἡ ἀμυγδαλιὰ τὸν Γενάρην ἤσκασε,
ἤσκασε κι' ἀπόσκασε καὶ καρπὸν δὲν ἤκαμε...».

Φθάνοντας στὴ χώρα τοῦ Μίνωα, τὴ λαογραφικὴ Κρήτη, θὰ βρεθοῦμε ἀντιμέτωποι μὲ τὴν αἰσιόδοξη πρόβλεψη :

«Ὁ Γενάρης κι' ἄ γεννᾷ
τοῦ καλοκαιριοῦ μηνᾶ...».

Περπατῶντας σ' ἄλλα μέρη τῆς Χώρας, θὰ βροῦμε στὶς σχισμὲς τῶν βράχων πολλὲς ἀνεμῶνες ν' ἀτενίζουν τὸν ἥλιο καὶ νὰ σιγοψιθυρίζουν τὸ τραγούδι τῆς αἰσιοδοξίας. Παράξενο θὰ μᾶς φανῇ τὸ τραγούδι αὐτό, μὰ γρήγορα, θὰ τὸ ἀγαπήσουμε. Εἶναι τραγούδι τοῦ νότου καὶ τῆς ἀπανεμιᾶς, ἕνα τραγούδι ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς ἡλιόλουστες βουνοπλαγιές, γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ μὲ τοῦ καιροῦ τὸ διάβα στὶς βουνοκορφὲς καὶ ν' ἀντικρύσῃ τὸ βορριᾶ χωρὶς φόβο.

Ἀπ' τὸν ὑπαίθριο λαὸ θ' ἀκούσουμε πολλὰ γιὰ τὸν Γενάρη. Θ' ἀκούσουμε ὅτι αὐτὸν τὸν μῆνα γεννοῦν ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ κοπάδια τῶν ζῴων του, ὅτι μ' αὐτὸν τὸν μῆνα γεννᾶται ὁ χρόνος, οἱ μῆνες, οἱ ἡμέρες. Θὰ δοῦμε καὶ θ' ἀκούσουμε πολλὰ καὶ ἄπειρα θὰ διδαχθοῦμε, ἂν μπορέσουμε νὰ σκύψουμε κοντά του μὲ κατανόηση, μὲ συμπάθεια καὶ μὲ ἀγάπη γιὰ τὸ τιτάνιο ἔργο ποὺ ἐπιτελεῖ. Ἥρως ἀτίθασσος αὐτὸς μέσα στὸ θαμπὸ μυστήριο τῆς καρδιᾶς τοῦ χειμῶνα— παρὰ τὴν φαινομενικὴ ἀρχὴ τῆς καινούργιας ἄνοιξης—μάχεται σὲ στεριὲς καὶ θάλασσες ἐναντίον τῶν φοβερῶν καιρικῶν στοιχείων, ποὺ μαστίζουν τὸ εἶναι του. Ἀληθινὴ ὁδὸς Μαρτύρων τὸ κάθε μονοπάτι του, καὶ πορεία πρὸς τὸ Γολγοθᾶ κάθε πορεία του. Μὰ ὁ ἀγώνας του αὐτὸς εἶναι τόσο τραχὺς καὶ μεγάλος καὶ ἄνισος ὅσο καὶ ποιητικός, γεμᾶτος ἀπὸ στωϊκὴ ἐγκαρτέρηση καὶ στοχαστικὴ διαύγεια.

*

Τὸ γενεαλογικὸ δένδρο τοῦ Ἰανουαρίου ἔχει τὶς ρίζες του σὲ πολὺ μακρυνὴ ἐποχή. Ἀναδιφῶντας γιὰ τὴν καταγωγή του, τὸν βρίσκουμε ἀφιερωμένον στὸν ἀρχαῖον διπρόσωπο λατινικὸ θεὸ Ἰ α ν ό, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πῆρε καὶ τὴ σημερινή του ὀνομασία. Ἀποτελοῦσε τὸν ἑνδέκατο μῆνα τοῦ ρωμαϊκοῦ ἔτους, ἀφοῦ πρῶτος μήνας ἦταν ὁ Μάρτιος, ἀφιερωμένος στὸν Μ ά ρ ς, ἤτοι τὸν Ἄρη τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, θεὸ τοῦ πολέμου. Κι' ἀφοῦ ὁ Ἰανουάριος κάνει τὴν ἀρχὴ τοῦ σημερινοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μ η ν ο λ ο γ ί ο υ», θὰ πρέπῃ ἐδῶ νὰ ἀναφερθοῦμε στὴν ὀνομασία καὶ ὅλων τῶν ἄλλων μηνῶν, ποὺ ὁ Ἰανουάριος «γεννᾷ» κατὰ τὸν λαό μας ἢ—ἄλλη ἐκδοχὴ αὐτὴ—ποὺ δὲν γεννᾷ μέν, ἀλλὰ ἔχει ἀδελφικὴ σχέση μαζί των, ἀφοῦ εἶναι ὅλοι τους παιδιὰ τοῦ γέρο Χρόνου...

Πρῶτος μῆνας λοιπὸν ἦταν ὁ Μάρτιος, ὅπως εἴπαμε. Δεύτερος ἦταν ὁ Ἀπρίλιος, ποὺ πῆρε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ λατινικὸ ρῆμα «ἀ π ρ ί ρ ε» (ἀνοίγειν—ἄνοιξις). Τρίτος μήνας ὁ Μάϊος, ἦταν ἀφιερωμένος στὴ Μ α ῖ α, μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ. Πολλοὶ διαφωνοῦν ἐδῶ, ἀποδίδοντας τὸν Μάϊο στὴν λατινικὴ λέξη «ματζέστας» ποὺ σημαίνει «μεγαλειότης». Ὁ Ἰούνιος, τέταρτος κατὰ σειρὰν στὸ ρωμαϊκὸ ἔτος, ἀνήκει στὴ θεὰ Ἥρα—λατινιστὶ «Γ ι ο ῦ ν ο»—χωρὶς νὰ λείπουν κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν θεωροῦν ἀφιερωμένο στὸν Ὕπατο Λεύκιο Ἰούνιο Βροῦτο. Πέμπτος κατὰ σειράν, ὁ Ἰούλιος, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἀπὸ τὸν Μᾶρκο Ἀντώνιο—τὸ 45 π.Χ.—γιὰ νὰ τιμηθῇ ἔτσι ὁ Καῖσαρ ποὺ γεννήθηκε αὐτὸν τὸν μῆνα. Ὁ Αὔγου-

στος—ἕκτος στὴ σειρὰ—λεγόταν «Σ ε κ τ ί λ ι ς», ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασία «Αὔγουστος» ἀπὸ τὴ Σύγκλητο τὸ 27 π.Χ., γιὰ νὰ τιμηθῇ ὁ Ὀκταβιανὸς Αὔγουστος. Οἱ Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος, ἔχουν καθένας τὸν ἀριθμό του, ἤτοι ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος καὶ δέκατος. Δωδέκατος μήνας ἦταν ὁ Φεβρουάριος, ποὺ ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τὸ ρῆμα «φ έ μ π ρ ε ρ ε» (καθαρίζειν) ἐπειδὴ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐτελοῦντο θρησκευτικὲς ἑορτὲς καθαρμοῦ.

Αὐτὰ γιὰ τὴν ὀνομασία τῶν δώδεκα μηνῶν, ποὺ μὲ τὸ «Γενάρη» τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου» ἀρχίζει τὸ λαογραφικό μας ἔτος. Ἂς προχωρήσωμε λοιπὸν στὰ ἐνδόμυχα ποὺ κρύβει ὁ μήνας τοῦτος, στὸν κυρίως Ἰανουάριο ἢ «Γενάρη», στὸ «Γενάρ' τὸ παλληκάρ'», ἢ «Γενάρ' τὸν καλαντάρ», ὅπως τὸν συναντᾶμε στὶς διάφορες τοποθεσίες τῆς χώρας.

*

Τὸν Ἰανουάριο τὸν παραδέχεται ὁ λαός μας σὰν τὸν μεγαλύτερο ἀπ' ὅλους τοὺς μῆνες, γι' αὐτὸ τὸν ὀνομάζει καὶ μεγάλο μῆνα, καὶ πρῶτο μέσα στοὺς δώδεκα.

Φαντάζεται ὁ λαὸς τὸν Ἰανουάριο σὰν γέρο ψαρογένη, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυά. Μικροὶ καὶ μεγάλοι περιμένουν τὸν ἐρχομό του μὲ ἀνυπομονησία. Οἱ μικροὶ τὸν περιμένουν γιὰ τὰ δῶρα ποὺ θὰ τοὺς φέρῃ, οἱ μεγάλοι γιὰ τὰ μυστικὰ ποὺ θὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ μὲ τὸν ἐρχομό του: Τὰ μυστικὰ τῆς μοίρας.

Τὸ ταξίδι τοῦ Γενάρη εἶναι πολὺ μακρυνό. Φορτωμένος ἀπὸ δῶρα καὶ χρόνια, συναντᾷ στὸ δρόμο του τὶς μοῖρες, τὶς χαιρετᾷ καὶ κλέβει τὰ μυστικά τους. Γι' αὐτὸ ὁ ἐρχομός του ἀποτελεῖ μεγάλη χαρὰ ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἀγωνία. Τί θὰ φέρῃ; Τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό; Τὴν εὐτυχία ἢ τὴν δυστυχία;

Σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς εἶναι βαθειὰ ριζωμένες οἱ προλήψεις καὶ οἱ δεισιδαιμονίες, μὰ ὁ ἀθάνατος ἑλληνικὸς λαὸς ὑπερτερεῖ καὶ στὸν τομέα αὐτὸν—ὅπως σὲ τόσους ἄλλους τομεῖς— ἀφοῦ «...δεισιδαιμονέστερος πάντων ἐστί...». Μὲ τὸν Ἰανουάριο γίνεται ὁ πλέον δεισιδαιμονέστερος λαός, ἀποδίδοντας τεράστια σημασία στὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν ὑπόσταση τῆς ζωῆς του. Εἴτε γιατὶ τὸ ἔχει ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ στὶς φλέβες της, εἴτε γιατὶ οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες τὸ εὐνοοῦν, ἕνα εἶναι τὸ συμπέρασμα : Ὅτι ἡ δεισιδαιμονία καὶ ἡ πρόληψη ἀποτελοῦν ζωτικὸ στοιχεῖο στὴν ὅλη ψυχοσύνθεση τοῦ λαοῦ μας καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ὅτι ἀπὸ ἐδῶ ξεκίνησαν τὰ φῶτα γιὰ νὰ καταυγάσουν τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπὸ ἐδῶ ξεκίνησε ἡ ἀρετή, ἡ ποίηση καὶ ἡ τέχνη, γιὰ νὰ φωτίσουν καὶ νὰ ἐκπολιτίσουν βαρβάρους καὶ πρωτόγονους ἀκόμα λαούς.

Θλιβερὴ ἡ διαπίστωση αὐτή, ἐκτὸς ἂν πιστέψουμε τὸν γίγαντα τοῦ νεωτέρου πνεύματος, τὸν ἀθάνατο Γκαῖτε, ὅταν λέει πώς :

«Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι ἡ ποίηση τῆς ζωῆς...».

Ὅπως καὶ νᾶναι ὅμως, ἡ πρόληψη καὶ ἡ δεισιδαιμονία ὀργιάζουν τὸν μῆνα ποὺ διανύουμε. Ἀφορμὴ ἡ Πρωτοχρονιά, ἡ πρώτη τοῦ νέου χρόνου. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ πάτησε πρῶτος τὸ πόδι του σὲ σπιτικό, τὴν πρώτη τοῦ μηνός, ὅταν τύχῃ στὸ σπιτικὸ αὐτὸ νὰ συμβῇ κάποιο κακὸ σ' ὅλον τὸ χρόνο. Θεωρεῖται «κακὸ ποδαρικὸ» καὶ εἶναι ἀποπομπαῖος ἀπ' ὅλα τὰ σπίτια τὴν πρώτη τοῦ νέου ἔτους. Ἀπεναντίας, ἐκεῖνος ποὺ τὸ πέρασμά του ἐπακολούθησε κάποιο εὐτυχισμένο γεγονὸς γιὰ ὅλο τὸ χρόνο, εἶναι εὐπρόσδεκτος καὶ καλεῖται σ' ὅλα τὰ σπίτια γιὰ τὸ «καλὸ ποδαρικὸ» τὴν «καλήν του χέρα» κλπ.

Ἀνήκουμε λοιπὸν ὅλοι μας σὲ δύο παρατάξεις : Σὲ «καλοποδαράδες» καὶ «κακοποδαράδες». Ἔχουμε ὅλοι τὴν μοῖρα μας, ποὺ σ' ἄλλους εἶναι καλὴ καὶ σ' ἄλλους κακή. Κάτι παρόμοιο, ἂν ὄχι τὸ ἴδιο, εἶναι καὶ ἡ τ ύ χ η ποὺ, γιὰ ἄλλους εἶναι καλὴ καὶ γιὰ ἄλλους κακή. Ἡ τύχη ὅμως—γιὰ τὸ λαό μας πάντοτε—εἶναι ἐπακόλουθο τῆς μοίρας : Ἡ καλὴ μοῖρα θὰ φέρῃ καλὴ τύχη καὶ ἡ κακὴ θὰ φέρῃ κακή.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχειά, καλὰ καὶ κακά, φαίνονται ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς μας, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς καθ' ἐργασίας, καί, κατὰ συνέπειαν, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου...

*

Τότε, στὴν ἀρχὴ τοῦ Χρόνου—στὴ Ρούμελη καὶ Πελοπόννησο—πηγαίνουν οἱ μοῖρες πρὶν χαράξῃ στὶς βρύσες καὶ στὰ πηγάδια. Στήνουν τρελλὸ χορό, ἀφοῦ πρῶτα λούσουν καὶ χτενίσουν τὰ μαλλιά τους, ποὺ εἶναι μακρυὰ ὡς κάτω στὰ γόνατα. Εἶναι, ὅπως εἴπαμε, καλὲς καὶ κακὲς μαζί. Γιὰ νὰ ἐξευμενίσουν λοιπὸν τὶς κακές, οἱ χωρικοί μας πηγαίνουν πρὶν φέξῃ καλὰ καὶ ἀφήνουν στὰ χείλη τοῦ πηγαδιοῦ ἢ κοντὰ στὴ βρύση ἕνα δίσκο μὲ γλυκά. Τὰ γλυκὰ τὰ τρῶνε τότε οἱ μοῖρες κι' ἔτσι γίνονται ὅλες... καλές, γλυκὲς καὶ μελιτάτες γιὰ ὅλο τὸ χρόνο.

Τὰ βήματα ὅμως ὡς τὴν πηγὴ δὲν τὰ ὡδήγησαν μόνον οἱ μοῖρες, μὰ καὶ τὸ «ἀμίλητο νερό». Αὐτὸ τὸ περίφημο ἀμίλητο νερό, ὅταν τὸ πίνουν οἱ ἄνθρωποι τὴν Πρωτοχρονιά, θὰ εἶναι ὑγιεῖς καὶ εὐτυχεῖς γιὰ ὅλον τὸ χρόνο...

Αὐτὸ γίνεται κάθε Πρωτοχρονιά, γιατὶ οἱ μοῖρες γρήγορα ἀλλάζουν γνώμη. Ἀπὸ καλὲς γίνονται κακὲς καὶ ἀντιστρόφως. Τίποτα δὲν εἶναι σταθερὸ σ' αὐτές. Αὐτὲς ἀποτελοῦν τὸ πεπρωμένο τοῦ ἀνθρώπου καὶ πολλὲς φορὲς ὅ,τι γράφουν δὲν τὸ ξεγράφουν (1). Ἀποτελοῦν ἔτσι «τ ο ῦ κ ύ κ λ ο υ τ ὰ γ υ ρ ί σ μ α τ α π' ἀ ν ε β ο κ α τ ε β α ί ν ο υ ν» κατὰ τὸν Ἐρωτόκριτο, ἀποτελοῦν τὸ «θ ὰ γ υ ρ ί σ ῃ ὁ τ ρ ο χ ὸ ς γ ι ὰ ν ὰ χ ο ρ τ ά σ ῃ κ ι' ὁ φ τ ω χ ὸ ς» κατὰ τὴν ἁπλοϊκὴ λαϊκὴ θυμοσοφία.

Στὴν Κρήτη ὅμως, οἱ μοῖρες εἶναι κακόμουτσες γρηὲς ζαρωμένες, ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται τὸ ἄντρο τους. Γι' αὐτὸ φυλάγονται ἀπὸ παντοῦ καὶ μόνον στὸν «καλοπόδαρο» ἐπιτρέπουν νὰ μπῇ στὸ σπιτικό, τὴν Πρωτοχρονιά. Αὐτός, κάπου συνάντησε τὶς μοῖρες καὶ τὶς ἐξευμένισε μὲ τὸ τραγούδι καὶ τὴ λύρα του. Γι' αὐτὸ ἔχει εἰδοποιηθῇ ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ κάνῃ ποδαρικό. Ἐγγύηση σ' αὐτὸ ἀποτελεῖ ἡ καλὴ τύχη ποὺ ἔφερε τὸν προηγούμενο καὶ προπροηγούμενο χρόνο μὲ τὸ ποδαρικό του.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ «μοῖρα τῶν μοιράδων» ὅμως, ποὺ γέννησε τὶς μοῖρες. Αὐτή, μαζὶ μὲ τὶς μοῖρες γέννησε καὶ μιὰ κόρη καλὴ στὴν καρδιά, καὶ τὴν ὠνόμασε Τ ύ χ η. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ τύχη, γιὰ ἄλλους εἶναι πολὺ ὄμορφη νέα καὶ γιὰ ἄλλους πολὺ ἄσχημη γρηά. Μά, ἄσχημη ἢ ὄμορφη, ἔρχεται πάντοτε γιὰ καλὸ τὴν Πρωτοχρονιά.

Καμμιὰ φορὰ ὅμως γίνεται καὶ ἡ τύχη διπρόσωπη, ὅπως λ.χ. στοὺς Δελφούς, Ἀράχωβα, Ἄμφισσα, Λειβαδιὰ καὶ Δωρίδα. Ἐκεῖ ὁ λαὸς βλέπει τὴν Τύχη σὰν μιὰ ἄσχημη, μαύρη καὶ μισότυφλη γυναίκα. Κάθεται στὰ δίστρατα μόνη, καὶ ἐκεῖ πιάνει τοὺς περαστικοὺς ἀπ' τὸ χέρι γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ ἀνάλογα, στὴν εὐτυχία ἢ τὴ δυστυχία. Ὅταν δὲν εἶναι τυφλή, ἔχει δεμένα τὰ μάτια της μ' ἕνα μαντῆλι. Σὰν β λ έ π ε ι τότε πὼς δὲν περνοῦν διαβάτες, γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ ἐκεῖ ποὺ θέλει, παίρνει τοὺς δρόμους καὶ τὰ βουνὰ μόνη της. Περπατᾷ ἔτσι σὰν ἀνόητη, ἄσκοπα, καὶ σ' ὅποιον πέσῃ ἐπάνω φέρνει ἀνάλογα τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό. Γι' αὐτὸ λένε :

«Ἔτσι τὄφερε ἡ στραβὴ μ' ἡ τύχη...».

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ Τύχη εἶναι καλοπροαίρετη πάντοτε, ἀλλὰ σὰν τυφλὴ ποὺ εἶναι, φέρνει ὅλη τὴν εὐτυχία ἢ τὴν δυστυχία μαζὶ σ' ὅποιον σκοντάψῃ. Αὐτὸ τὸ πιστεύει ὁ περισσότερος Ἑλληνικὸς λαός, μὰ ἀγνοεῖ ποῦ βρίσκεται κρυμμένη. Πιστεύει ἀκόμα, ὅτι τὴν πρώτη Ἰανουαρίου, ἡ Τύχη καὶ οἱ μοῖρες θὰ δείξουν ὅλη τους τὴν εὔνοια καὶ γι' αὐτὸ περιμένει τὴν Πρωτοχρονιὰ μὲ πολλὴ ἀγωνία, προσπαθῶντας νὰ κάνῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τοῦτα τὰ στοιχειά.

Εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ὅμως, ποὺ, παρ' ὅλες τὶς φροντίδες καὶ τὴν ἀγωνία, ἡ

1. «Τὸ πεπρωμένον φυγεῖν ἀδύνατον...».

Τύχη δὲν τοὺς ἐπισκέπτεται. Αὐτοὶ εἶναι οἱ αἰωνίως ἄτυχοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ λαός, μας ἔχει τοῦτον τὸν ἀλληγορικὸ μῦθο. Τὸν συναντᾶμε στὴν Ἤπειρο, στὴ Θράκη, στὴ Ρούμελη καὶ στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου :

Ἦταν, διηγοῦνται, φτωχὸς χωρικὸς ποὺ πάντοτε ἀτυχοῦσε. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ πάῃ πολὺ μακρυά, γιὰ νὰ βρῇ τὴν Τύχη του καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ κάποια μεταστροφή της. Βαδίζοντας, εἶδε στὸ τέρμα τοῦ δρόμου του, πάνω σὲ μιὰ βουνοκορφή, ὅτι ἡ Τύχη του ἦταν μορφοποιημένη σὲ βρύση ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔσταζε λίγο-λίγο τὸ νερό. Εἶδε καὶ πολλὲς ἄλλες βρύσες νὰ πηγάζουν ἄφθονο νερό, καὶ κατάλαβε ὅτι αὐτὲς συμβόλιζαν τὶς τύχες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἀπεφάσισε τότε νὰ πάῃ στὸ Βασιληὰ τῆς περιοχῆς ἐκείνης, καὶ νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ ὅτι ἡ Τύχη του ἦταν ἀνεξάντλητη στὴν...κακία της. Ὁ Βασιληᾶς τὸν συμπάθησε καὶ διέταξε νὰ τοῦ δώσουν δύο κύπελλα μὲ ζωμό, στὸ ἕνα τῶν ὁποίων εἶπε καὶ ἔβαλαν κρυφὰ πολλὰ φλουριά. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς τὸ κύπελλο, ἔδωσε ὁ ἄτυχος χωρικὸς σὲ κάποιον φίλο του ποὺ συνάντησε. Σὰν τὸμαθε αὐτὸ ὁ Βασιληᾶς, διέταξε νὰ βάλουν δύο σάκκους γεμάτους φλουριὰ πάνω σὲ μιὰ γέφυρα κι' ἔδωσε στὸ χωρικὸ νὰ πάῃ κάποιο γράμμα στὸ ἀπέναντι βασίλειο. Ἦταν βέβαιος ἔτσι, πὼς ὁ ἄτυχος θὰ ἔβρισκε τοὺς σάκκους μὲ τὰ φλουριά, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο πέρασμα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γέφυρα. Ὁ χωρικὸς ὅμως, σὰν ἔφθασε στὴν ἄκρη στὴ γέφυρα,...ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ δοκιμάσῃ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ μιὰ στενὴ γέφυρα μὲ κλειστὰ τὰ μάτια... Ἀπελπισμένος ὁ Βασιληᾶς γιὰ τὴν ἀτυχία τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τὸν κάλεσε νὰ λάβῃ μέρος σὲ ἀγῶνα δίσκου—στὸν ὁποῖον ὁ χωρικὸς ἦταν ἀνίκητος— μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τὸν ἔκανε πλούσιον ὅταν νικοῦσε. Ὁ δίσκος ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκσφενδόνιση, κτύπησε σ' ἕνα βράχο καὶ, ἀφοῦ γύρισε πίσω μὲ δύναμη, ἄφησε... στὸν τόπο τὸν ἄμοιρο χωρικό...

Ὁ μῦθος αὐτὸς τοῦ λαοῦ μας δείχνει τὴν βαθειὰ πίστη του στὸν αἰώνιο διαχωρισμὸ τῶν ἀνθρώπων σὲ τυχηροὺς καὶ ἄτυχους. Δείχνει ἀκόμα καὶ τὴ δοξασία, ὅτι ἡ τύχη λαβαίνει ἀποφάσεις ἀμετάκλητες, ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ κάποιον. Γι' αὐτὸ εἶναι ἄφθονα τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνει ὁ λαὸς γιὰ τὸν ἐξοστρακισμὸ τῆς ἀτυχίας μὲ τὴν Πρωτοχρονιά. Βάζει τὰ παιδιὰ νὰ λένε τὰ κάλαντα, μὲ τὴν ἐλπίδα κάποιου ἐξευμενισμοῦ τῆς μοίρας καὶ τῆς Τύχης, ἀφοῦ τοῦ εἶναι γνωστὸ ὅτι μὲ τὸ τραγούδι ἐξευμενίζονται τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα. Εὔχονται ὅλοι μεταξύ τους «καλὺ τύχη», «ὑγεία καὶ εὐτυχία», ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐπακόλουθα καλῶν καὶ κακῶν στοιχείων...

Πάμπολλα ὅμως εἶναι καὶ τὰ ἄλλα μέτρα ποὺ ἡ δεισιδαιμονία καὶ ἡ πρόληψη γεννοῦν στὸ λαὸ τὴν ἡμέρα αὐτή. Ὅλα αὐτὰ τὰ «μέτρα» καθιερώθηκαν σὲ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα ὁ λαὸς τηρεῖ μὲ εὐλάβεια. Τρῶνε λόγου χάριν πολλὰ γλυκὰ γιὰ νὰ εἶναι γλυκὸς ὁλόκληρος ὁ χρόνος ἢ προβαίνουν σὲ ἐνέργειες ποὺ εἶναι συνυφασμένες μὲ τὴν εὐτυχία μόνον. Ἀποφεύγουν, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ μαλλώσουν γιὰ νὰ μὴ κακοκαρδίζωνται ὅλον τὸν χρόνο, ἀποφεύγουν νὰ δανείζουν ἢ νὰ δανείζωνται, ἀποφεύγουν νὰ πίνουν γιατρικά, νὰ συναντήσουν ἄνθρωπο «σημαδεμένο», κακὸν κ.ἄ.π.

Γραφικὰ εἶναι πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῆς Πρωτοχρονιᾶς σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας. Ἡ ἀνταλλαγὴ γλυκισμάτων, οἱ ἐπισκέψεις, οἱ εὐχές, ἡ βασιλόπιττα μὲ τὸ φλουρί, τὸ ἀμίλητο νερό, εἶναι ἤθη καὶ ἔθιμα μὲ σπάνια ὁμορφιά. Θὰ χρειάζονταν ὅμως τόμοι ὁλόκληροι γιὰ νὰ παραθέσουμε ἐδῶ ἤθη καὶ ἔθιμα πολλῶν περιοχῶν, ποὺ ἀποτελοῦν ξεχωριστὸ λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον. Γι' αὐτὸ φεύγουμε πανικόβλητοι, ἐν γνώσει καὶ τῆς καταχρήσεως τοῦ χώρου ποὺ κάναμε ὡς τώρα.

*

Γιὰ τὶς ἀσχολίες τοῦ λαοῦ μας κατὰ τὸν Ἰανουάριο, θ' ἀνατρέξουμε σὲ παληὲς ἐποχές. Τοῦτο γιὰ νὰ δοῦμε τὴν προέλευση τῶν σημερινῶν ἀσχολιῶν τοῦ ὑπαίθριου λαοῦ.

Στὰ «Γεωπονικὰ» τοῦ Τιμολέοντος Βάσσου—400 μέχρι 500 μ.Χ.—βρίσκουμε τοῦτο τὸ παράγγελμα γιὰ τὸν μῆνα ποὺ διανύουμε :

«Τῷ Ἰανουαρίῳ μηνὶ χρὴ τὰς ἀναδενδράδας κλαδεύειν, φυλαττομένους τὰς ἐωθινὰς καὶ δείλης ὀψίας ὥρας. Τῷ αὐτῷ μηνὶ χρὴ τὰ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ἐργασίαν ξύλα τέμνειν, σελήνης ἐν συνόδῳ οὔσης καὶ ὑπὸ γῆν· τὸ γὰρ τῆς σελήνης φῶς μαλακώτερα τὰ ξύλα ποιεῖ. Τὰ δὲ τότε τεμνόμενα ξύλα ἄσηπτα διαμένει...Τῷ αὐτῷ μηνὶ χρὴ καὶ τὴν χαμίτην ἄμπελον κλαδεύειν..».

Ἄλλα καὶ ὁ Ἡσίοδος, μετὰ τὰ ἄστρα καὶ τὴν καινούργια ἄνοιξη, παραγγέλλει γιὰ τὸν Ἰανουάριο :

«Οἶνας περιταμνέμεν πρὸ χελιδόνων ἐλεύσεως...».

Ἀκολουθῶντας πιστὰ τὶς διδαχὲς τῶν προγόνων του ὁ Ἑλληνικὸς λαός, κλαδεύει τὰ ἀμπέλια του καὶ κόβει τὰ ξύλα τὸν Ἰανουάριο. Τόση μάλιστα εἶναι ἡ προσήλωσή του στὰ κελεύσματα τῶν προγόνων του, ὥστε, εἰδικὰ στὸ κλάδεμα τῶν ἀμπελιῶν, δὲν λογαριάζει οὔτε τὴ «λίγωση» οὔτε τὴ «γιόμιση»—πανσέληνο—τοῦ φεγγαριοῦ. Τὰ παρακάτω γνωμικὰ μᾶς πείθουν ἀπόλυτα γι' αὐτό :

«Γενάρη μῆνα κλάδευε καὶ λίγος μὴ γυρεύεις!».
(Πελοπόννησος—Κρήτη—Ρούμελη).

Στὴ Λέσβο καὶ τὰ Ἑπτάνησα, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλα τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, ἔχουν τὸ ἴδιο γνωμικὸ στὴν παραλλαγή :

«Γινάρη μῆνα κλάδιβγι
τσὶ μὴ ρουτᾶς φιγγάρ'!!».

Τὸ πόσο βαθειὰ εἶναι ριζωμένη ἡ γνώμη αὐτὴ γιὰ τὸ κλάδεμα τῶν ἀμπελιῶν τὸν Ἰανουάριο, τὸ βλέπουμε ὅταν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι στὴ «λίγωση» τοῦ φεγγαριοῦ δὲν ἀσχολεῖται μὲ σοβαρὲς δουλειὲς ὁ λαός μας. Καὶ τοῦτο γιατί, ὅ,τι γίνεται στὴ «λίγωση» ἢ «χάση» τοῦ φεγγαριοῦ—φαινούσης τῆς σελήνης—«χάνεται» ἢ λιγοστεύει. Ἀντιθέτως, ὅ,τι γίνεται στὴ «γιόμιση» ἢ «φέξη» τοῦ φεγγαριοῦ—πληθούσης τῆς σελήνης—«πληθύνεται» καὶ αὐξάνει...

Ἄπειρα εἶναι τὰ γνωμικὰ καὶ οἱ παροιμίες τοῦ λαοῦ, σχετικὰ μὲ τὸ κλάδεμα τῶν ἀμπελιῶν. Κι' ἐδῶ ἡ λαϊκὴ θυμοσοφία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸν ἀστείρευτο πλοῦτο της, μὲ τὶς ἀλληγορικὲς ἔννοιες τῶν παροιμιῶν καὶ τῶν γνωμικῶν. Βρίσκουμε λ.χ. τοῦτο τὸ γνωμικὸ στοὺς Σποράδες, τὴ Χίο καὶ τὴ Λέσβο, γιὰ ἐκείνους ποὺ ἀνακατεύονται στὶς ξένες ὑποθέσεις :

«Τοὺ δικό σου ἀμπέλι φράζι
κὶ τοὺ ξένου μὴ σὶ νοιάζι!».

Στὰ παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ στὰ Ἰόνια νησιὰ πάλι, βρίσκουμε ἄλλο γνωμικό :

«Τ' ἀμπέλι θέλ' ἀμπιλουργὸ κὶ τοὺ καράβ' ἀγέρα
κὶ τοὺ κουρίτσι φίλημα ὅταν χαράζ' ἡ μέρα!..».

Ἀλλὰ καὶ στὶς Κυκλάδες, στὴν Εὔβοια καὶ στὴν Κρήτη, ὁ λαὸς δὲ μένει ἀμέτοχος στὴν... ἀμπελουργικὴ φιλοσοφία :

«Ὅποιους ἔχ' ἀμπέλια ἂς βάζ' ἐργάτις
κι' ὅπ' ἔχ' καράβια ἂς βάζ' καλαφάτις!..».

Ἂν τὸ φεγγάρι τοῦ Αὐγούστου εἶναι τὸ πιὸ πολύτιμο στοιχεῖο στὴ λαογραφικὴ ποίηση, τὸ φεγγάρι τοῦ Γενάρη εἶναι ὅ,τι τὸ ἰδανικώτερο ἔχει νὰ καταδείξῃ ἡ λαϊκὴ φαντασία. Τοῦτο τὸ φεγγάρι τοῦ Γενάρη, ποὺ «παρὰ λίγο νἄναι μέρα» —γιὰ τὴ Στερεά, Πελοπόννησο καὶ Κρήτη—ἀποτελεῖ τὴ γεμάτη διαύγεια ἐρωτικὴ νύχτα τῶν...γάτων. Ἀπὸ τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, ἀπὸ κήπους καὶ δρόμους, ἀντηχεῖ τὸ γεμᾶτο μυστικισμὸ καὶ πάθος ἐρωτικὸ πρελούντιο, στὸ ὁποῖο τὰ συμπαθῆ τετράποδα ἐπιδίδονται μὲ ἀκατανίκητη παρόρμηση. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, πὼς αὐτὸ τὸ ἰδιόρρυθμο ἐρωτικὸ τέτ-ἀ-τὲτ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς..ψιψίνων, δὲν ὑστερεῖ σὲ ποίηση ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐρωτικὸ ὄργιο τῶν ντελῆ-κανήδων καὶ γενικὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ σεληνιακοῦ ἔρωτα.

Παράξενο θὰ μᾶς φανῇ τοῦτο, μὰ εἶναι τόσο ἀληθινό. Βρίσκουμε καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ἄφθονα γνωμικά, παραδόσεις καὶ παροιμίες τοῦ λαοῦ, ποὺ βγῆκαν ἀπ' τοὺς γεναριάτικους ἔρωτες τῶν γάτων, μὰ ποὺ τὰ ἀποσιωποῦμε, ἐν γνώσει τῆς λαογραφικῆς ἀσυνεπείας ποὺ θὰ μᾶς καταλογίσουν πολλοί. Ἕνα παρόμοιο τόλμημα θὰ ἔφερνε στὸ φῶς σπάνια διαμάντια τῆς λαϊκῆς λογοτεχνίας καὶ θὰ ἄφηνε πολλοὺς ἀνθρώπους σκεπτικοὺς γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ συνταύτιση ζωϊκῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἐμεῖς θ' ἀντιπαρέλθουμε τὸν ὕφαλο πρὸς τὸ παρόν, ζητῶντας συγγνώμην ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ δοκιμάσουν κάποια πικρία γιὰ τοῦτο.

Θὰ δοῦμε, στὴ συνέχεια, μερικὲς προλήψεις καὶ δοξασίες γιὰ τἄστρα, ἀφοῦ ὁ Γενάρης λογίζεται ὡς μῆνας τοῦ ἀστρικοῦ κόσμου. Ἀφορμὴ σὲ τοῦτο στάθηκε ἴσως τὸ ἄστρο ποὺ ὡδήγησε τοὺς μάγους στὴ Βηθλεέμ. Πίστεψε ὁ λαός μας, ὅτι τὸ ἄστρο ἐκεῖνο μεσουράνησε στὶς σαράντα μέρες ποὺ ἐπακολούθησαν τὴν Γέννηση τοῦ Κυρίου, καὶ ὕστερα, τὸ ἴδιο ἄστρο γέννησε τὴν Πούλια, τὸν Γαλαξία καὶ πολλὰ ἄλλα ἄστρα. Αὐτὸ εἶναι παράλογο φυσικὰ—ὅπως ἄλλωστε καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ἀναφέραμε στὸ μέχρι τώρα «Μηνολόγιο»—μὰ τὸ ἀναφέρουμε μόνον καὶ μόνον ὡς κάποιο λαογραφικὸ ἐποχικὸ γεγονός.

Γενικὰ πιστεύεται, ὅτι τὰ ἄστρα εἶναι οἱ παιδικὲς ψυχές, ποὺ ἡ θηριωδία τοῦ Ἡρώδη ἐξαπέστειλε στοὺς οὐρανούς. Γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, πιστεύεται, ὅτι ἀντιστοιχεῖ κάποιο ἄστρο. Ἀπὸ ἐδῶ ξεκίνησε ἡ γνώμη γιὰ τὰ ἀγαπημένα ἀνδρόγυνα, μὲ τὴν παρατήρηση : «ἐταίριαξαν τὰ ἄστρα τους».

Γιὰ τὸ φαινόμενο τοῦ Γενάρη, κατὰ τὸ ὁποῖο «χύνονται» πολλὰ ἄστρα—διάττοντες—πιστεύει ὁ λαὸς ὅτι κάποιο κακὸ προμηνύεται σ' ὅλο τὸ χρόνο. Τὸ κακὸ μπορεῖ νὰ εἶναι πόλεμος, θάνατος σημαίνοντος προσώπου, φοβερὴ ἀρρώστεια, καὶ ἄλλα... τρομερὰ τέρατα καὶ σημεῖα. Γι' αὐτό, τὴν ὥρα ποὺ «χύνεται» κάποιο ἄστρο, πρέπει νὰ μελετᾷς κάποιο εὐτυχισμένο γεγονὸς καὶ νὰ ἐπικαλεῖσαι τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ...

Παρατηρῶντας τὰ ἄστρα ὁ λαός μας καὶ μελετῶντας τὴν ὀνομασία τους, ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἀρχική τους προέλευση καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ μαντεύσῃ τὶς ἀλλαγὲς τοῦ καιροῦ. Γιὰ τὴν προέλευση, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Πούλια—ποὺ μὲ τὸν Ἰανουάριο σηκώνεται πιὸ ψηλὰ—ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑφτὰ παρθένες. Αὐτὲς ἔφυγαν κυνηγημένες ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ βασιληᾶ πατέρα των, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ παντρευτοῦν βασιληάδες ἀνάξιους. Στήνουν λοιπὸν ἀπὸ τότε τὸν «ἑφταπάρθενο χορὸ» καί, ἐπειδὴ στερήθηκαν τὸ φιλί, τὶς βλέπουμε σὰν κατεβαίνουν μὲ τὸν Σεπτέμβριο πρὸς τοὺς ὁρίζοντες, νὰ φιλοῦν τὶς βουνοκορφές. Πάνω σ' αὐτό, ὁ λαὸς θυμοσόφησε στὴ Ρούμελη, στὴ Μακεδονία, Θεσσαλία καὶ Κρήτη :

«Ἡ Πηλειὰ φιλεῖ τὰ ὄρη
κι' ὁ βοσκὸς φιλεῖ τὴν κόρη...».

Γιὰ τὸν Γαλαξία, πιστεύουν στὰ νησιά, στὴ Θράκη καὶ Πελοπόννησο, πὼς

εἶναι ὁ ἴσκιος τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ ποὺ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό. Αὐτὸ πιστεύουν καὶ οἱ Κρῆτες, ποὺ ὀνομάζουν τὸν Γαλαξία «Ἰορδάνη ποταμό» (1). Μαθαίνουμε λοιπὸν τὰ ἑξῆς γιὰ τὸ Γαλαξία στὰ μέρη αὐτά : Ὁ Δίας εἶχε κάμει τὸν Ἡρακλῆ μὲ τὴν Ἀλκμήνη καὶ ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον. Τὸν πῆρε λοιπὸν καὶ τὸν ἔβαλε μιὰ μέρα στῆς Ἥρας νὰ βυζάξῃ, τὴν ὥρα ποὺ ἐκείνη κοιμόταν. Ὅταν ὅμως ὁ Ἡρακλῆς χόρτασε τὸ γάλα, σταμάτησε. Τότε τὸ γάλα ἔτρεξε ἄφθονο, χύθηκε στὸν οὐρανὸ κι' ἔκανε τὸν Γαλαξία. Χύθηκε ὅμως καὶ στὴ γῆ, πότισε τοὺς βώλους της καὶ τότε βγῆκε τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου, ὅμοιο στὸ χρῶμα μὲ τὸ γάλα...

*

Καὶ τώρα μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ ἑορτολόγιο τοῦ Γενάρη.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου δὲν ἔχει νὰ μᾶς δώσῃ πολλὰ ἀπὸ τὴν καθ' ἑαυτὴ λαογραφικὴ της πλευρά, ἀφοῦ ἀνέκαθεν γιορτάζεται ὡς κοσμοπολίτικη ἑορτὴ τοῦ νέου ἔτους. Μόνον τὰ γραφικὰ κάλαντα μᾶς θυμίζουν λίγο τὸν Ἅγιο τῆς Καισαρείας, μὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀπερρόφησε ἡ κοσμικὴ ἑορτὴ τῆς «Ἀρχιμηνιᾶς» καὶ «Ἀρχιχρονιᾶς».

Θὰ πᾶμε λοιπὸν στὰ Ἅγια Θεοφάνεια. Ἐδῶ εἶναι ποὺ ὁ λαός μας ἔπλεξε ἀληθινὰ σπάνια μωσαϊκὰ ἀπὸ δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις, δοξασίες καὶ παραδόσεις. Πίστεψε στὴ μεταμόρφωση τοῦ Ἰορδάνη σὲ Γαλαξία, ὁραματίσθηκε τὸ ἄνοιγμα τῶν οὐρανῶν, καὶ στάθηκε μὲ ἔκσταση μπροστὰ στὴν δύναμη τοῦ ἀστρικοῦ κόσμου, ποὺ ὁ ἴδιος τοῦ τὴν ἔδωσε. Ἔβαλε ὅμως τέρμα στὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τοῦ δωδεκαήμερου, ἀφοῦ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἁγιάζονται τὰ νερά, τελειώνουν τὰ δρύματα, φεύγουν καὶ χάνονται τὰ φαντάσματα καὶ οἱ Καλλικάντζαροι μὲ πανικό :

«Φεύγιτι νὰ φεύγουμι...
γιατ' ἔρχιτ' οὔ παπᾶς μὶ τ' ν' ἁγιαστοῦρα...».

Ἀπὸ τὴν τελετὴ τῶν Φώτων ἔχουμε καὶ τούτη τὴν παροιμία γιὰ τὴν ἄρνηση :

«Μήδ' ἰσὺ παπᾶ μ' στὰ Φῶτα,
μήδ' ἰγὼ στοὺν Ἁγιασμό!..».
(Νησιὰ τοῦ Αἰγαίου).

Στὶς ἑπτὰ τοῦ μηνός, γιορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ «Προδρόμου» καὶ τοῦ «Βαπτιστοῦ». Ὁ λαός μας γιορτάζει τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου τούτου μὲ κατανυκτικὴ εὐλάβεια καὶ προσήλωση στὰ καθιερωμένα. Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης βάπτισε τὸν Χριστό, θεωρήθηκε ἀπ' τὸ λαό μας ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν προστάτης τῶν ὑδάτων. Γραφικὰ εἶναι τὰ παρεκκλήσια τῶν νησιῶν, καὶ ὅλης τῆς Χώρας σχεδόν, ποὺ κατὰ κανόνα κτίζονται κοντὰ σὲ πηγὲς νεροῦ. Τοῦτο ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ παρεκκλήσια τοῦ προφήτη Ἠλία, ποὺ κτίζονται στὶς βουνοκορφὲς καὶ στὶς κορφὲς τῶν λόφων. Αὐτὴ τὴν ἀντίθεση ὁ λαός μας τὴν ἐτόνισε μὲ τοῦτο τὸ ἀπόφθεγμα, ποὺ, ὅπως ὅλα τὰ γνωμικὰ καὶ οἱ παροιμίες του, δὲν στερεῖται ἀλληγορικῆς σημασίας :

«Ὅπου Ἀη—Γιάννης καὶ νερὸ κι' ὅπου Ἀη—Λιᾶς καὶ ράχη...».
(Γορτυνία—Αἰτωλοακαρνανία—Φωκίδα—Χαλκιδική).

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἶναι τὸ πιὸ ἀγαπητὸ στὸ λαό μας. Ὑπολογίζεται ὅτι στὰ δύο Ἑλληνικὰ σπίτια, ὑπάρχει καὶ ἕνας μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου. Ἡ πληθώρα αὐτὴ τῶν... Γιάννηδων, στάθηκε ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθῇ ὅλο τὸ χιουμοριστικὸ στοιχεῖο τοῦ λαοῦ μας, μέ... φιλοσοφημένα πειράγματα:

«Σαράντα πέντε Γιάννηδες, ἑνὸς κοκόρου γνώση!!!».

---

1. Συντελεῖ σ' αὐτὸ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἔχει ὁ Γαλαξίας καὶ τὰ νεφελώματα ποὺ παρουσιάζει.

Λέγεται τοῦτο σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα σχεδόν. Παρατίθεται μάλιστα καὶ καρικατοῦρα πολλὲς φορὲς στοὺς μαντρότοιχους—καὶ στὸν τύπο—ποὺ παριστάνει ζυγαριὰ μὲ τοὺς...σαρανταπέντε Γιάννηδες ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρά, καὶ μὲ ἕναν πετεινὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ ζυγαριὰ κλείνει αἰσθητὰ ὑπὲρ τοῦ... πετεινοῦ.

Τὸ χριστιανικὸ τοῦτο ὄνομα ἀπετέλεσε ἀφορμὴ γιὰ διακωμώδηση τῶν ἀφελῶν, καὶ τῶν ἄπειρων. «Γιάννηδες» ὠνόμασε ὁ λαός μας τοὺς νεοσύλλεκτους τοῦ στρατοῦ, «γιάννηδες» ὠνόμασε τοὺς...νέους βλαστοὺς τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων καί, γενικά, μετεχειρίσθη τὸν «γιάννη» γιὰ νὰ στιγματίσῃ ἀνεπαίσθητα τὴν ἀφέλεια, τὴν ἀγαθότητα κ.ἄ.π. Στὴν Ἤπειρο ὅμως, στὴ Θεσσαλία καὶ σὲ πολλὰ νησιά, μὲ τὸ παρακάτω γνωμικὸ ὁ λαὸς συνταύτισε τὸν «Γιάννη» μὲ τὸν...τρελλό :

«Εἶναι γιὰ τὸν Ἅη—Γιάννη!!!».

Στὴ Θήρα πάλι, στὴν Κῶ, στὴ Σάμο, Τῆνο καὶ πολλὰ ἄλλα νησιά, βρίσκουμε μεταμορφωμένο τὸ «Σὺν Ἀθηνᾷ...» μὲ τοῦτο τὸ γνωμικό :

«Ἅγιε μου Γιάννη βόηθα με!
—Σεῖσε καὶ σὺ τὸν πόδα σου!..».

*

Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἁγίους, ποὺ ὁ λαός μας γιορτάζει αὐτὸν τὸν μῆνα, ἀξιολογώτερο λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, μὲ τὸν ὁποῖον κλείνουμε καὶ τὸν Ἰανουάριο. Στὴν ὀρεινὴ Ρούμελη, στὴ Μακεδονία, Πελοπόννησο καὶ Κρήτη, ἀκοῦμε αὐτὸ τὸ τετράστιχο γιὰ τὸν καιρό, ποὺ συνταυτίζεται μὲ τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο :

«Στὶς δεκαεφτὰ τοῦ Γεναριοῦ
εἶναι, κερά, τ' Ἁγιαντωνιοῦ.
Τοτεσᾶς κερὰ μαντόννα,
εἶν' ἡ φούρια τοῦ χειμῶνα...».

Γιὰ τὸν ἐρημίτη Ἅγιο Ἀντώνιο, βρίσκουμε στὰ Ἰόνια νησιά, καὶ ἰδίως στὴν Κεφαλληνία, παράδοξες παροιμίες. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν παράδοση τοῦ ὅτι, ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ἀνάμεσα ἀπὸ τόσα καθαρὰ καὶ ὅμορφα ζῷα, παραδόξως, ἀγάπησε τὸν χοῖρο. Ἡ παράδοση ὅμως αὐτὴ εἶναι ἄγνωστη στὰ Συναξάρια τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ γι' αὐτὸ πιστεύουμε ὅτι ἔχει Φράγκικη τὴν προέλευση. Ἀφορᾷ τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο τῆς Παδούης—Ἰταλία—καὶ ὄχι τὸν ἰδικό μας Ἅγιο Ἀντώνιο τὸν Αἰγύπτιο.

ΥΓ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ στοιχειὰ καὶ τὰ δαιμόνια τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ, ὑπάρχουν καὶ τρισκατάρατα δαιμόνια τῶν τυπογραφείων. Αὐτὰ φωλιάζουν μέσα στὶς πόλεις, καὶ ἀποτελοῦν φόβο καὶ τρόμο γιὰ τοὺς λινοτύπες καὶ στοιχειοθέτες. Ἕνα τέτοιο κακὸ δαιμόνιο ἄλλαξε τὴν ἔννοια τοῦ πρώτου αἰνίγματος τοῦ Δεκεμβρίου —τεῦχος 109ον—καὶ ἔκαμε τὴν ἡμέρα...νύχτα. Ὁ ἀναγνώστης θὰ πρέπῃ νὰ διαβάσῃ τὸ ὀρθόν : «Ὅλη τὴ μέρα κρέμεται, καὶ τὴν νύχτα ὄρθιο ἀντὶ τοῦ λανθασμένου «Ὅλη νύχτα κρέμεται καὶ νύχτα ὄρθιο...».

Δίνουμε τώρα τὶς λύσεις τῶν τριῶν αἰνιγμάτων τοῦ Δεκεμβρίου. Τὸ πρῶτο εἶναι τὸ «κοντεμίρι» ἤτοι τὸ ξύλο ἢ σίδηρο ποὺ στηρίζει τὴν πόρτα τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ. Τὸ δεύτερο εἶναι ὁ χρόνος μὲ τοὺς δώδεκα μῆνες, καὶ τὸ τρίτο ἡ μέλισσα.

(Προσεχῶς, **ὁ Φεβρουάριος**)

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ
ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ ΙΔ' ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τὴν 21/12/1957 καὶ περὶ ὥραν 11ην ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ Δεξιώσεων τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς ἡ σεμνὴ καὶ γραφικὴ τελετὴ ὁρκωμοσίας 49 νέων 'Αρχιφυλάκων τῆς ΙΔ' 'Εκπαιδευτικῆς περιόδου, ἱερουργοῦντος τοῦ Αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Δαμίγου καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴν τῆς ἐξαιρέτου ἐκκλησιαστικῆς χορῳδίας τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς 'Ενώσεως, τῇ εὐγενῇ φροντίδι τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Νικ. Τσιτσιράγκου ἐπιτευχθεῖσαν.

'Η Αἴθουσα καὶ ὁ χῶρος τοῦ προαυλίου εἶχε καταλλήλως διακοσμηθῆ μὲ ἄνθη, θυρεοὺς καὶ Σημαίας, καὶ παρουσίαζεν ἕνα πολύχρωμο καὶ γραφικὸ σύνολον.

Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν, ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Νικόλαος Κόκκινος, τὰ Μέλη τῆς 'Αμερικανικῆς 'Αστυνομικῆς 'Αποστολῆς κ.κ. J. Lewis καὶ G. Walles, ὁ Γεν. Δ/ντὴς παρὰ τῷ 'Υπουργείῳ 'Εσωτερικῶν κ. Δημήτριος Κόλλιας, οἱ 'Αστυν. Δ/νταὶ Α' κ.κ. 'Αναστάσιος Κανελλόπουλος, Νικόλαος Σπυρόπουλος καὶ 'Ηλίας 'Αλεξόπουλος, οἱ 'Αστυν. Δ/νταὶ Β' κ.κ. Θωμᾶς Νούσιας καὶ 'Εμμ. 'Αρχοντουλάκης, οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, 'Αντιπροσωπεία τοῦ Σώματος καὶ συγγενεῖς τῶν ὁρκισθέντων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς 'Ιερᾶς 'Ακολουθίας οἱ νέοι βαθμοφόροι τοῦ 'Αστυνομικοῦ

'Η πομπὴ τοῦ 'Ιεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν νέων 'Αρχιφυλάκων

Οἱ νέοι 'Αρχιφύλακες ἐνῷ δίδουν τὸν νενομισμένον ὅρκον

Σώματος μὲ «ὑψωμένην τὴν δεξιὰν» ἔδωκαν τὸν νενομισμένον ὅρκον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτισε τούτους ὁ Διοικητὴς τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν κ. Νικόλαος 'Αρχιμανδρίτης, διὰ τῶν κάτωθι ἐμπνευσμένων λόγων :

«Νέοι ἀρχιφύλακες

«Πρέπει νὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτό σας εὐτυχῆ, γιατὶ μὲ τὸν καινούργιο χρόνο » μπαίνετε στὴν τάξι τῶν βαθμοφόρων τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων. 'Ο βαθμὸς τοῦ » ἀρχιφύλακος, τὸν ὁποῖο κατακτήσατε μὲ κόπο καὶ μελέτη, εἶναι τὸ πρῶτο σκα- » λοπάτι στὴν κλίμακα τῆς 'Αστυνομικῆς ἱεραρχίας. Κάνετε λοιπὸν καὶ σεῖς ἀπὸ » σήμερα τὴν ἀρχὴ στὸ ἀνέβασμα τῆς κλίμακος αὐτῆς καί, ὅπως ξεύρετε, ἡ ἀρχὴ » εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός.

«Στὸ νέο αὐτὸ βαθμὸ θὰ δοκιμασθῆτε καὶ ἂν μὲ τὴ δραστηριότητά σας, μὲ τὴν » προσήλωσι στὸ καθῆκον, μὲ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ χαρακτῆρος σας, μὲ τὴ μόρ- » φωσί σας καὶ μὲ τὴν συμπεριφορά σας πρὸς ὅλους, ἀποδείξετε, ὅτι τιμᾶτε τὴν » πατρίδα σας, τὴν Ἀστυνομία καὶ τὸν ἑαυτό σας, τότε, θὰ μπορέσετε νὰ βαδίσετε » σταθερὰ πρὸς τὰ ἄνω. Αὐτὸ τὸ εὐχόμεθα μὲ τὴν καρδιά μας γιὰ ὅλους σας.

«Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολή, κατὰ τὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἐκπαιδεύσεώς σας, » σᾶς ἐφωδίασε μὲ τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ ἐφόδια, ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ φα- » νῆτε ἄξιοι τῆς ὑπερτάτης τιμῆς τοῦ νὰ γίνετε φορεῖς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας » τοῦ Κράτους.

«Ἀπόκειται πλέον εἰς σᾶς ν' ἀποδείξετε, ὅτι ἠμπορεῖτε ν' ἀσκῆτε τὸ ὑψηλὸ

Ὁ Ἀρχηγὸς κ. Νικ. Κόκκινος ὁμιλῶν πρὸς τοὺς νέους Ἀρχιφύλακας

» λειτούργημα τοῦ βαθμοφόρου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, κατὰ τρόπον ποὺ νὰ ἐγ- » γυᾶται τὴν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν στὴν κοινωνία.

«Μὴ νομίσετε, κύριοι, πὼς εἶναι μικρᾶς σημασίας ἡ ἄσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ νέου βαθμοῦ σας.

«Ἀπὸ σᾶς, κατὰ πρῶτο βαθμό, ἐξαρτᾶται ἡ κανονικὴ ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρε- » σίας τῶν ἀστυφυλάκων.

«Σεῖς θὰ εἶσθε οἱ πρῶτοι σύμβουλοι καὶ ὁδηγοὶ τῶν κατωτέρων σας.

«Τὸ παράδειγμά σας ὡς ἐντίμων πολιτῶν καὶ ὡς ἀστυνομικῶν ὀργάνων θὰ » γίνεται ὑπόδειγμα καὶ γιὰ τοὺς νεώτερους ἀστυνομικοὺς καὶ γιὰ τὸ κοινόν.

«Οἱ ἀρετές σας καὶ ἡ ἀνωτερότητα τοῦ χαρακτῆρός σας, ὅταν θὰ ἐκδηλώνεται » σὲ κάθε περίστασι, θὰ δίνῃ τὸ μέτρο τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πατρίδος μας στοὺς ξένους.

«Ἡ πίστι σας στὰ ἰδανικὰ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἡ μέχρις αὐτοθυσίας προσή- » λωσις σ' αὐτά, θὰ σᾶς ἀνυψώνῃ στὴ συνείδησι τῆς κοινωνίας μας καὶ θὰ προκαλῇ » τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸ σεβασμό, ὄχι μόνον τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν » κακοποιῶν ἀκόμη.

«Ὁμολογουμένως ὑπάρχει σὲ κάθε κοινωνία καὶ σὲ κάθε κράτος ἡ κακία » καὶ τὸ ἔγκλημα. Καὶ ἡμεῖς ὅλοι ἐκ καθήκοντος ἀποτελοῦμε τὸν κυματοθραύστη, » ὅπου συντρίβονται, κάθε φορά, καὶ ἐμποδίζονται τὰ κύματα τῆς ἐγκληματικότητος » νὰ εἰσχωρήσουν στὴν κοινωνία μας καὶ νὰ τὴν πλημμυρίσουν.

«'Εμεῖς ἀποτελοῦμε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς Πολιτείας γιὰ τὸν πόλεμο
» κατὰ παντὸς ἐγκληματίου, ποὺ ἄλλοτε κατευθύνεται ἀπὸ ἀντεθνικὰ ἀόρατα δίκτυα
» καὶ ἄλλοτε ἀκολουθεῖ τὰ πρωτόγονα κακοῦργα ἔνστικτά του.

«Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ πόλεμος ποὺ διεξάγει συνεχῶς ἡ 'Αστυνομία κατὰ τοῦ
» ἐγκλήματος, δίνει τὸ μέτρο τῆς ἀξίας τῆς ἀποστολῆς της. Καὶ στὴν ἀποστολὴ
» αὐτή, εἶμαι βέβαιος, ὅτι πιστεύετε ὅλοι, καὶ ὅτι πιστοὶ στὸν ὅρκο τὸν ὁποῖο δώσατε,
» θὰ φανῆτε ἄξιοι βαθμοφόροι καὶ θὰ συνεχίσετε τὴν παράδοσι τοῦ Σώματος τῆς
» 'Αστυνομίας Πόλεων, ποὺ συνοψίζεται σὲ τοῦτο τὸ Χριστιανικὸ δόγμα :

«'Αγαπῆστε τὴν κοινωνία γιὰ νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ κι' αὐτή».

«Πλημμυρισμένοι λοιπὸν ὅλοι μὲ τὴν ἀγάπη αὐτή, τὴν ὁποία χάρισε στὸν
» κόσμο τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ποὺ γεννήθηκε πρὸ 1957 ἐτῶν σὰν τοῦτες

Οἱ νέοι 'Αρχιφύλακες μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου, τῶν 'Αξιωματικῶν τῆς Σχολῆς καὶ τῶν κ. κ. Τζὶμ Λιοὺϊς καὶ Τζώρτζ Γουάλας, Μελῶν τῆς 'Αμερικανικῆς 'Αστυνομικῆς 'Αποστολῆς εἰς Ἑλλάδα

» τὶς ἡμέρες, σᾶς κατευοδώνουμε καὶ σᾶς εὐχόμεθα κάθε πρόοδο καὶ εὐτυχία, οἰκο-
» γενειακὴ καὶ ἀτομική».

'Εν συνεχείᾳ ἀπηυθύνθη δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς νέους 'Αρχιφύλακας ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Νικόλαος Κόκκινος, ὑπογραμμίσας τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις των καὶ ἐξάρας τὴν συμβολὴν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων εἰς τὴν Κοινωνικὴν ζωήν.

'Ακολούθως τοὺς παρισταμένους ἐδεξιώθη ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτης καὶ ἡ ὅμορφη ἑορτὴ ἔληξεν ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς.

Οἱ ἐξελθόντες ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως :

Α'. 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν 'Αθηνῶν :

'Ανδρινόπουλος Διονύσιος, Βαΐτσης Χρῆστος, Γιολδασέας Πέτρος, Γουρνιᾶς Νικόλαος, Κακίσης Σωτήριος, Καλαφατάκης Μιχαήλ, Καλλιαμπᾶκος Κων/νος, Καραμπᾶτος 'Ηρακλῆς, Καραχάλιος Μιχαήλ, Κατζουράκης Βασίλειος, Κατζουράκης Σταῦρος, Κίννας Παναγιώτης, Κοντὸς Στέφανος, Κυριαζῆς Χρῆστος, Κυρια-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθησαν, διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς ἀκολούθως : Εἰς 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' τάξεως κατ' ἐκλογὴν ὁ μέχρι τοῦδε 'Αστυνόμος Α' κ. Χαλοῦλος Γεώργιος, εἰς 'Αστυνόμον Α' τάξεως κατ' ἀρχαιότητα ὁ μέχρι τοῦδε 'Αστυνόμος Β' κ. Καργιοπούλης Παναγιώτης, εἰς 'Αστυνομον Β' τάξεως κατ' ἐκλογὴν ὁ μέχρι τοῦδε Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ζαχαρῆς Θεόδωρος, εἰς 'Ανθυπαστυνόμους οἱ μέχρι τοῦδε 'Αρχιφύλακες Κολλᾶτος Παναγιώτης κατ' ἐκλογήν, Δαμαλᾶς Γεώργιος κατ' ἀρχαιότητα καὶ εἰς Ὑπαρχιφύλακας οἱ ἀστυφύλακες: Μυσιρλόγλου Νικόλαος, Τσούμελος Δημήτριος, Παπαγεωργίου 'Αλέξανδρος καὶ Πεπὲς Γεώργιος.

—Δεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας οἱ ἀστυφύλακες: Τριβιζᾶς 'Αριστείδης καὶ Μαρῖνος Γεώργιος.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

—Τὴν 8ην Δεκεμβρίου 1957 διενεργήθη διαγωνισμὸς εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν διὰ τὴν Σχολὴν 'Αρχιφυλάκων. 'Εκ τῶν 907 μετασχόντων ἐπέτυχον οἱ κάτωθι 490. Ὑπαρχιφύλακες : Οἰκονομόπουλος Εὐάγγελος, Κάσσης Γεώργιος καὶ Εὐαγγελινάκης 'Εμμανουήλ. 'Αστυφύλακες : 1) Σταματόπουλος Βασίλειος, 2) Στεργιάνης Γεώργιος, 3) Σταυρόπουλος 'Ιωάννης, 4) Σφαλτὸς Δημήτριος, 5) Στάμου Κων/νος, 6) Σπηλιόπουλος Παναγιώτης, 7) Στεφανάκης Σταῦρος, 8) Στεφανάκης Νικόλαος, 9) Σταυρόπουλος 'Αντώνιος, 10) Σιμώνης Γεώργιος, 11) Σουροπάνης Εὐάγγελος, 12) Σταμάτης 'Ιωάννης, 13) Σκολαρίκης Προκόπιος, 14) Σταθᾶτος Παναγιώτης, 15) Σταθακόπουλος 'Απόστολος, 16) Σιγιώργης Παναγιώτης, 17) Σταυρουλάκης Νικόλαος, 18) Σινόπουλος Περικλῆς, 19) Σπανὸς 'Οδυσεύς, 20) Σκωλίκης Μιχαήλ, 21) Σολωμὸς Διονύσιος, 22) Σπανογιάννης 'Αθανάσιος, 23) Σβούκας 'Αλέξανδρος, 24) Σπανάκος Γεώργιος, 25) Στασινὸς Σπυρίδων, 26) Στραβάκος Παναγιώτης, 27) Σκούρας Γεώργιος, 28) Σταυροράβδης 'Ανδρέας, 29) Φλῶρος Λάμπρος, 30) Φατσέας Δημήτριος, 31) Φράγκος Σπήλιος, 32) Φιλντίσης Δημήτριος, 33) Φιλίππου Μιχαήλ, 34) Τσόγκας Κων/νος, 35) Τσικνιᾶς 'Ιωάννης, 36) Τριαντάφυλλος Εὐάγγελος, 37) Τζανάκης Στυλιανός, 38) Τσιριμῶκος Ἄγγελος, 39) Τασσόπουλος 'Αντώνιος, 40) Τσιῶκος 'Αντώνιος, 41) Τουλιᾶτος 'Ιωάννης, 42) Τσιατούρας 'Ακουλάκος 'Ιωάννης, Λαλᾶς Γεώργιος, Λορεντζᾶτος Σπυρίδων, Μαντζαβᾶς Θεοχάρης, Μαυρογιάννης Βασίλειος, Μελισσινὸς Σοφοκλῆς, Μπαρμπούνης Παναγιώτης, Ντζούρας Δημήτριος, Οἰκονόμου Γεώργιος, Παπαγγελόπουλος Παρασκευᾶς, Παπαϊωάννου 'Απόστολος, Παπουτσόπουλος Χριστόδουλος, Παππᾶς Χρῆστος, Παυλόπουλος Γεώργιος, Περράκης Χρῆστος, Πέτρου Περικλῆς, Πολυχρονόπουλος Πολύβιος, Σαρρῆς Δημήτριος, Σέργης Γεώργιος, Τσακαλάκης Δημήτριος, Φιλόπουλος Παναγιώτης, Χοχτούλας Δημήτριος καὶ Χρονόπουλος Κων/νος.

Β'. 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς:

Καλδῆς Νικόλαος, Μπάρρος Θεόδωρος, Συρῖγος Στυλιανὸς καὶ Φανουράκης Γεώργιος.

Γ'. 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν:

Γεωργουλάκις Γεώργιος, Γκόντας Γεώργιος, Κότσιρας 'Ηλίας καὶ Τσαγκάνης Νικόλαος.

Δ'. 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας:

Ψαροδῆμος Στυλιανός, Λυδιώτης Δημήτριος καὶ Σωτῆρχος Λουκᾶς.

θανάσιος, 43) Τόλλιας Γεώργιος, 44) Τσαπρούνης Εὐάγγελος, 45) Τρανούδης Κων/νος, 46) Τζιβελικίδης Θεόδωρος, 47) Τριανταφυλλόπουλος Ἀναστάσιος, 48) Τσατάλλας Κωνσταντῖνος, 49) Τζώρτζης Δημήτριος, 50) Τσιτσιμπῖκος Εὐάγγελος, 51) Τζωΐτης Ἀντώνιος, 52) Τσουμπρακάκης Γεώργιος, 53) Τομαδάκης Ἐμμανουήλ, 54) Τσουραπᾶς Βλάσιος, 55) Γιαννοῦκος Κωνσταντῖνος, 56) Γκουζούλης Κωνσταντῖνος, 57) Γεωργίου Γεώργιος, 58) Γκίκας Γεώργιος, 59) Γεωργίου Ἰωάννης, 60) Κότσης Εὐστάθιος, 61) Γιαννούλας Ἀθανάσιος, 62) Γιαννακούρας Παναγιώτης, 63) Γεωργαρέας Ἡλίας, 64) Γκόκος Νικόλαος, 65) Γκούρβελος Ἀδάμ, 66) Γαμβρᾶς Θωμᾶς, 67) Γιαννόπουλος Νικόλαος, 68) Γούλας Ἀθανάσιος, 69) Γεωργίου Χρῆστος, 70) Γκέκης Ἰωάννης, 71) Γεωργαρᾶς Ἰωάννης, 72) Γιαννοῦτσος Λουκᾶς, 73) Γρηγοράκης Ἐμμανουήλ, 74) Γαλανόπουλος Παναγιώτης, 75) Γαλανόπουλος Γεώργιος, 76) Γαπκιάδης Μιχαήλ, 77) Γεωργακόπουλος Γεώργιος, 78) Γκίκας Ἀθανάσιος, 79) Γκότσης Σπυρίδων, 80) Γιαννικόπουλος Γεώργιος, 81) Γιαλούρης Γεώργιος, 82) Γιαννοῦκος Δημήτριος, 83) Γαβριὴλ Παναγ., 84) Γκανάρας Κωνσταντῖνος, 85) Γάτσης Ἄγγελος, 86) Γῶγος Ἀθανάσιος, 87) Γαλανόπουλος Χρῆστος, 88) Λαζανᾶς Ἀνδρέας, 89) Λυμπερόπουλος Κυριᾶκος, 90) Διάσκος Λουκᾶς, 91) Λάμπρου Κωνσταντῖνος, 92) Λιόντος Ἰωάννης, 93) Λάμπουρας Ἰωσήφ, 94) Λειβαδίτης Νικόλαος, 95) Λιάσκας Παντελῆς, 96) Λεπεσιώτης Γεώργιος, 97) Λεχουρίτης Ἀθανάσιος, 98) Λάγιος Θεόδωρος, 99) Λιολίρσας Κωνσταντῖνος, 100) Λιακόπουλος Ἡλίας, 101) Λουμάνης Σπυρίδων, 102) Λιακόπουλος Ἄγγελος, 103) Λύρης Παναγιώτης, 104) Λιοδάκης Γεώργιος, 105) Λάβαρης Νικόλαος, 106) Λιβάνιος Ἀνδρέας, 107) Λοῦκος Γεώργιος, 108) Λάππας Γρηγόριος, 109) Λαγὸς Δημήτριος, 110) Κουρῆς Σπυρίδων, 111) Καραγιάννης Δημήτριος, 112) Κάντας Σπυρίδων, 113) Κυριαζόπουλος Νικόλαος, 114) Κουρνιάτης Ἀνάργυρος, 115) Κωνσταντόπουλος Ἀθανάσιος, 116) Κραβαρίτης Βασίλειος, 117) Μπόμπολας Ἰωάννης, 118) Μαστορᾶκος Ἀπόστολος, 119) Ματσούκας Ἰωάννης, 120) Μεσιακάρης Βασίλειος, 121) Μικέδης Γεώργιος, 122) Μίαρης Γεράσιμος, 123) Μπαρμπαγιάννης Νικόλαος, 124) Μουτζουρώνης Κωνσταντῖνος, 125) Μπαχταλιᾶς Γεώργιος, 126) Πουγαλης Ἰωάννης, 127) Μπούρας Ἰωάννης, 128) Μπουρίκης Γεώργιος, 129) Μπουρδῆκος Μιχαήλ, 130) Μπίλιας Χαράλαμπος, 131) Μποῦρλος Ἀναστάσιος, 132) Μπαϊρακτάρης Ἐπαμεινώνδας, 133) Μποσινάκης Ἐμμανουήλ, 134) Μπελῆγιάννης Ἀπόστολος, 135) Μπότσης Ἀλέξανδρος, 136) Μαρκόπουλος Βασίλειος, 137) Μπακῆς Παναγιώτης, 138) Μαλεσόβας Στέφανος, 139) Μπουζαλᾶς Λεωνίδας, 140) Μπούσιος Δημήτριος, 141) Ἀντίοχος Διονύσιος, 142) Ἀποστόλου Νικόλαος, 143) Ἀγγελάκος Θωμᾶς, 144) Ἀδὰμ Χρῆστος, 145) Ἀνδρεοσόπουλος Δημήτριος, 146) Ἀναστασόπουλος Σπυρίδων, 147) Ἀναγνωστόπουλος Ἀθανάσιος, 148) Ἀναγνωστάκης Κωνσταντῖνος, 149) Ἀλεξόπουλος Παναγιώτης, 150) Ἀγγελόπουλος Ἀγγελῆς, 151) Ἀνδριτσόπουλος Γεώργιος, 152) Ἀργυρόπουλος Λεωνίδας, 153) Ζαμπλάρας Κωνσταντῖνος, 154) Ἀθανασίου Δημήτριος, 155) Ζητουνιάτης Θεόδωρος, 156) Ἀτικόπουλος Σταμάτιος 157) Ἀδαμόπουλος Γεώργιος, 158) Ἀποστολόπουλος Λάμπρος, 159) Ἀσημακόπουλος Γρηγόριος, 160) Ζαφείρης Γεώργιος, 161) Ἀθανασόπουλος Ἰωάννης, 162) Ἀναστασόπουλος Κωνσταντῖνος, 163) Ἀντωνίου Ἀντώνιος, 164) Ζάννης Νικόλαος, 165) Ἀλεξόπουλος Ἀναστάσιος, 166) Ζωητὸς Κωνσταντῖνος, 167) Ἀρκουδέας Νικόλαος, 168) Ζῆκος Θεόδωρος, 169) Ζουριδάκης Στυλιανός, 170) Ἀμπελουργὸς Γεώργιος, 171) Χαρλαύτης Ἀντώνιος, 172) Χαραλαμπάκης Ἐμμανουήλ, 173) Χριστόπουλος Χρῆστος, 174) Χουλάκης Χαράλαμπος, 175) Χαραλαμπόπουλος Ἀθανάσιος, 176) Ξουραφᾶς Γεώργιος, 177) Πουλημένος Σωτήριος, 178) Οἰκονόμου Δημήτριος, 179) Χαραλάμπους Δημήτριος, 180) Ὀρφανίδης Ἀθανάσιος, 181) Χριστιᾶς Σπυρίδων, 182) Χρυσανθόπουλος Χρῆστος, 183) Χάχαλης Ἀθανάσιος, 184) Χολέβας Νικόλαος, 185) Χριστόπουλος Κωνσταντῖνος, 186) Χαλαστάνης

Δημήτριος, 187) Ψαρράκης Ἰωάννης, 188) Μανοῦσος Παναγιώτης, 189) Μαυραγιάννης Ἡρακλῆς, 190) Μαργαρίτης Σταῦρος, 191) Μπαρούνης Δημήτριος, 192) Μαυροειδῆς Γεώρ., 193) Μαρνέρης Γεώργ., 194) Μπάκας Ἀπ., 195) Μπουχοῦτσος Σπυρ., 196) Μακρῆς Ἰωάν., 197) Μάλλιος Δημ., 198) Μπούσσης Θεοφάνης, 199) Μπότσης Γεώργιος, 200) Μανδραγώνης Δημήτριος, 201) Μάρκου Παναγιώτης, 202) Μποσβέλης Κλεάνθης, 203) Μητσόπουλος Χρῆστος, 204) Ἀλεξόπουλος Γεώργιος, 205) Ἀντωνόπουλος Ἰωάννης, 206) Ἀντωνόπουλος Γεώργιος, 207) Ἀθανασόπουλος Σπυρίδων, 208) Ἀναστασόπουλος Ἰωάννης, 209) Παπαχαραλάμπους Ἰωάννης, 210) Παναγιωτουνάκος Εὐθύμιος, 211) Πασχάλης Παναγιώτης, 212) Παγουρτζῆς Θεοφάνης, 213) Παπαγεωργίου Περικλῆς, 214) Πλαγάκης Νικόλαος, 215) Πᾶνος Παναγιώτης, 216) Πάτσης Νικόλαος, 217) Παπαβασιλείου Εὐάγγελος, 218) Πίσπας Ἀλέξανδρος, 219) Παναγιωτόπουλος Λεωνίδας, 220) Ποντίδας Ἀλέξανδρος, 221) Παλαντᾶς Δημήτριος, 222) Πέτσας Δημοσθένης, 223) Παναγόπουλος Χρῆστος, 224) Βασιλόπουλος Γεώργιος, 225) Βουλγαρίδης Νικόλαος, 226) Βαρδῆς Ἠλίας, 227) Ραπτάκης Γεώργιος, 228) Ρεβελάκης Εὐάνθης, 229) Ράλλης Ἀναστάσιος, 230) Βλάχος Ἀθανάσιος, 231) Βαρλάμης Δημοσθένης, 232) Ρήγας Νικόλαος, 233) Βασιλακόπουλος Γεώργιος, 234) Ράπτης Βασίλειος, 235) Κάππας Γεώργιος, 236) Βαρδῖκος Νικόλαος, 237) Ροδιτάκης Ἰωάννης, 238) Πανουσόπουλος Σπυρίδων, 239) Βηρδάκης Ἀπόστολος, 240) Βρετὸς Γεράσιμος, 241) Βουτσινᾶς Γεράσιμος, 242) Βοργιᾶς Παῦλος, 243) Βαργανελάκης Γεώργιος, 244) Βλαχονικολὸς Ἀλέξανδρος, 245) Ρεμπελάκης Κλέαρχος, 246) Βαρουχάκης Γεώργιος, 247) Βλαχόπουλος Δημήτριος, 248) Βαχαρέλης Ἀθηνόδωρος, 249) Βουλτζάτης Ἰωάννης, 250) Βλαχογιαννόπουλος Χρύσανθος, 251) Βαλσαμᾶς Γεώργιος, 252) Βασιλείου Δημήτριος, 253) Βαζένιος Νικόλαος, 254) Θεοδωρόπουλος Παναγιώτης, 255) Ντούβρας Κωνσταντῖνος, 256) Νινάσιος Βασίλειος, 257) Παπούλιας Χαράλαμπος, 258) Νικολάου Κωνσταντῖνος, 259) Ντζαφέρης Γεώργιος, 260) Θεριὸς Παναγιώτης, 261) Νικολόπουλος Ἀριστείδης, 262) Θεοδωρόπουλος Γεώργιος, 263) Ντουρακόπουλος Χαράλαμπος, 264) Νάνης Μιχαήλ, 265) Νταλάκας Κωνσταντῖνος, 266) Νομικὸς Ἰάκωβος, 267) Νιάσκος Εὐθύμιος, 268) Παπαργυρίου Βλάσιος, 269) Πίκουλας Λεωνίδας, 270) Παπαδάκης Κωνσταντῖνος, 271) Παρίσης Φώτιος, 272) Παπαδόπουλος Λεωνίδας, 273) Παυλάκος Παναγιώτης, 274) Πετρόπουλος Μιχαήλ, 275) Παπαγεωργίου Χρυσόστομος, 276) Παπαγγελῆς Κωνσταντῖνος, 277) Παπαδόπουλος Μιλτιάδης, 278) Παπαδάκης Χρῆστος, 279) Παγώνης Χαράλαμπος, 280) Πατούνης Σπυρίδων, 281) Παπαδόπουλος Βασίλειος, 282) Παππᾶς Βασίλειος, 283) Παναγιωτόπουλος Χρῆστος, 284) Πετράκης Εὐάγγελος, 285) Παυλόπουλος Κωνσταντῖνος, 286) Μπιτσικόλης Στέφανος, 287) Μιχόπουλος Γεώργιος, 288) Μπλουγούρας Γεώργιος, 289) Κατσαντώνης Ἰωάννης, 290) Κουκλάκης Εὐστράτιος, 291) Κανῆς Κωνσταντῖνος, 292) Καραγιάννης Χαράλαμπος, 293) Κώσσης Νικόλαος, 294) Κάκκος Χρῆστος, 295) Καρούμπαλης Παντελῆς, 296) Καλαϊτζίδης Θεοχάρης, 297) Κοντὸς Ἰωάννης, 298) Καραΐσκος Ἀθανάσιος, 299) Κλουκινιώτης Ἀθανάσιος, 300) Κοψαύτης Θεόδωρος, 301) Κούφης Γεώργιος, 302) Καραθανάσης Κωνσταντῖνος, 303) Κοσμᾶς Βασίλειος, 304) Κόκκινος Γεώργιος, 305) Καραΐσκος Χαράλαμπος, 306) Κυριακόγκωνας Γεώργιος, 307) Κιαχτύπης Νικόλαος, 308) Κοντὸς Νικόλαος, 309) Κουτσοκώστας Ἀνδρέας, 310) Κολλᾶτος Ἰωάννης, 311) Κιζίρης Βασίλειος, 312) Καραχάλιος Κωνσταντῖνος, 313) Κονταξῆς Νικόλαος, 314) Κάϊλας Λουκᾶς, 315) Κατσαρέας Γεώργιος, 316) Καλαματιανὸς Νικόλαος, 317) Κρόμπας Παναγιώτης, 318) Καραπαναγιώτης Κωνσταντῖνος, 319) Καραμπᾶτσος Θεόδωρος, 320) Κορδᾶτος Παναγιώτης, 321) Καθαρόπουλος Δημήτριος, 322) Καραμπούλης Γεώρ., 323) Κοκκινάκης Ἰωάν., 324) Κοντογιάννης Ἡρακλῆς, 325) Κοτσαύτης Δημ., 326) Καλτσᾶς Σ., 237) Κοῦκος Ἀνδρ., 328) Κλώνης Ἰωάν., 329) Καρακωνσταντόπουλος Ἀλέξανδρος, 330) Κοτρωνιᾶς Ζώης, 331) Καντιάνης Γεώρ-

γιος, 332) Κουλαμᾶς 'Ηλίας, 333) Καραβᾶς, Παναγιώτης, 334) Κοτταρίδης 'Ηλίας. 335) Κάτσιος Διονύσιος, 336) Κουρούπης Δημήτριος, 337) Κολοβὸς Κωνσταντῖνος, 338) Κοντούλης Δημήτριος, 339) Κασέλας Εὐριπίδης, 340) Κουκουβῆς Γεώργιος, 341) Καράμπαλης 'Ιωάννης, 342) Καλφακάκος Λουκᾶς, 343) Γεωργόπουλος Νικόλαος, 344) Γκίνης Γεώργιος, 345) Γρεβενιώτης Χρῆστος, 346) Ρῖζος Σπυρίδων, 347) Δημόπουλος 'Ιωάννης, 348) Δουβίκας Νικόλαος, 349) Δημακόπουλος Γεώργιος, 350) Δανιὴλ Θεόδωρος, 351) Δόσχορης Γρηγόριος, 352) Δουκάκης Κωνσταντῖνος, 353) Δαλιάνης Παναγιώτης τοῦ Γεωργίου, 354) Δασκαλόπουλος Δημήτριος, 355) Διαμαντόπουλος Κωνσταντῖνος, 356) Ρουμανᾶς 'Ιωάννης, 357) Δημητρόπουλος Παναγιώτης, 358) Δημητρέλλος Δημήτριος τοῦ 'Ιωάννου, 359) ΔημόπουλοςΠέτρος, 360) Διαμαντόπουλος 'Ανδρέας, 361) Ρενιτάκης Κωνσταντῖνος, 362) Ρεπούλιας Νικόλαος, 363) Δούνας Γεώργιος, 364) Δεληγιώργης 'Ιωάννης, 365) Εὐγένης Κλεομένης, 366) Ράπτης Νικόλαος, 367) Διαμαντάκος Χαρίλαος, 368) Εὐθυμιόπουλος Θωμᾶς, 369) Συκιωτάκης 'Αντώνιος, 370) Σπυρόπουλος Σπυρίδων, 371) Τσῖντζος Κωνσταντῖνος, 372) Ψημόπουλος 'Αλέξανδρος, 373) Σπαέας Στυλιανός, 374) Τζανετουλάκος Παναγιώτης, 375) Φουντουκόπουλος Χρῆστος, 376) Τζανέλλης Γεώργιος, 277) Σαπουντζῆς Δημήτριος, 378) Τσαπατσάρης Βασίλειος, 379) Σκλέπας Γεώργιος, 380) Ψυχογιὸς Βασίλειος, 381) Φιλιόπουλος Φίλιος, 382) Τριακόπουλος Σάββας, 383) Σπέντζος Εὐστάθιος, 384) Σκουρολιάκος Παναγιώτης, 385) Χριστόπουλος Δημήτριος, 386) Σκόπας 'Αναστάσιος, 387) Γεωργάριος 'Ιωάννης, 388) Βελουδάκης Στυλιανός, 389) 'Αγλαμίσης Μιχαήλ, 390) Βαρῶτσος 'Ιωάννης, 391) Γκιλιπάθης Νικόλαος, 392) Γράψιας Παναγιώτης, 393) Ψημόπουλος Νικόλαος, 394) 'Αντύπας Σπυρίδων, 395) Γαλανὸς Κωνσταντῖνος, 396) Βλαττάκης Γεώργιος, 397) Δημητρόπουλος 'Αναστάσιος, 398) Γιαννόπουλος Αὐγερινός, 399) Δίπλας Βασίλειος, 400) Παπαζαφειρόπουλος Ζαφείριος, 401) Γαλιφιανάκης 'Εμμανουήλ, 402) 'Αμπελιώτης Εὐάγγελος, 303) Γιαννακόπουλος Νικόλαος, 404) Καλαπόκης Σπυρίδων, 405) Κανακάρης Κωνσταντῖνος, 406) Ζουλάκης 'Ιωάννης, 407) Κοντὸς Παναγιώτης, 408) Παπαδόπουλος Διονύσιος, 409) Παπασπηλιόπουλος Κωνσταντῖνος, 410) Μαρκαντὲς Πέτρος, 411) Παπαδήμας Κωνσταντῖνος, 412) Σωνίδης Νικόλαος, 413) Μαλαντάρας Νικόλαος, 414) Μέλεγος Φώτιος, 415) Ζαφείρης Σταμάτιος, 416) 'Ιωνᾶς 'Ιωάννης, 417) Κουβελιώτης Κωνσταντῖνος, 418) Καλαϊτζίδης Κωνσταντῖνος, 419) Καρλῆς Χρῆστος, 420) Κάρσος Γεώργιος, 421) Οὐρανὸς Μιχαήλ, 422) Κόλλιας ἢ Λυμπερόπουλος 'Αντώνιος, 423) Κατσώνης Κωνσταντῖνος, 424) Κατσίκας Παῦλος, 425) Δαουτάκος Εὐθύμιος, 426) Καλίθρακας Γεώργιος, 427) Καραΐσκος Νικόλαος, 428) Κουτρουμπέλης Χρῆστος, 429) Νόνας Κωνσταντῖνος, 430) Πετρόπουλος Σωτήριος, 431) Ναψάκης 'Αντώνιος, 432) Ραγκαβᾶς Γεώργιος, 433) Παπασταματίου Κωνσταντῖνος, 434) Ξεπαππαδέας Παναγιώτης, 435) Νιότης 'Αθανάσιος, 436) Νιαράκης 'Ανδρέας, 437) Πηνιώτης Γεώργιος, 438) Παπανικολάου Χρῆστος, 439) Παλαιοδῆμος Κωνσταντῖνος, 440) Πετράκης Κλέαρχος, 441) Νταλιάνης Κωνσταντῖνος, 442) Παπαδόπουλος Νικόλαος, 443) Ζάννης 'Αναστάσιος, 444) Κουλουβάκος Θεόδωρος, 445) Διαμαντόπουλος Παναγιώτης, 446) Κοκκοβίκας Νικόλαος, 447) Μαντζουρᾶτος 'Αθανάσιος, 448) Μακκὸς Σπυρίδων, 449) Λερούνης 'Ιωάννης, 450) Καλογερόπουλος 'Αριστοτέλης, 451) Μπόβης Νικόλαος, 452) Καλδῆς Σταῦρος, 453) Καραμῖντζος Γεώργιος, 454) Μουσούλης Θωμᾶς, 455) Μυσούλης Θεόδωρος, 456) Καμαρινός Κωνσταντῖνος, 457) Καζάνης Νικόλαος, 458) Μπαρμπαρούτσης Φώτιος, 459) Λεβαντῆς Κωνσταντῖνος, 460) Παναγιωτάκης 'Ιωάννης, 461) Μπινιώρης Μαυροειδῆς, 462) Μαγκούτης Θωμᾶς, 463) Καραγιάννης Γεώργιος, 464) Κολέβρης Κωνσταντῖνος, 465) Λουκᾶς Δημήτριος, 466) Μπούγαλης Χαράλαμπος, 467) Μουρελάτος Διονύσιος, 468) Καλογερᾶς 'Ιάκωβος, 469) Μπιμπῖκος Πέτρος, 470) Κισσούδης 'Ιωάννης, 471) Μπερζελέας 'Ηλίας, 472) Λάσκαρης 'Ηλίας, 473) Μαντέλος Παναγιώτης, 474) Παυλάκης

Ἰωάννης, 475) Σοῦρλος Ἀθανάσιος, 476) Καραγιάννης Χαράλαμπος, 477) Μπουλούμπασης Κωνσταντῖνος, 478) Γεωργόπουλος Δημήτριος, 479) Τσιμπούκης Ἀθανάσιος, 480) Βενάρδος Δημήτριος, 481) Πετρέας Παναγιώτης, 482) Κοσκινᾶς Ζαχαρίας, 483) Βαγγέλης Παντελῆς, 484) Γεωργιάδης Λάμπρος, 485) Νικολέας Παναγιώτης, 486) Παπαδόπουλος Δημήτριος καὶ 487) Τζαναβάρας Μάρκος.

Οἱ ἀνωτέρω θέλουσι ἐξετασθῆ εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα ὡς ἀκολούθως : Τὴν 27ην Δεκεμβρίου εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, τὴν 28ην Δεκεμβρίου εἰς τὸ μάθημα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὴν 2αν Ἰανουαρίου εἰς τὸ μάθημα τῆς Πρακτικῆς καὶ Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας καὶ τὴν 3ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ Κανονισμοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συνεχίζει τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες της, προσφέροντας στὶς χιλιάδες τῶν φίλων της πάντοτε ἐκλεκτά, διδακτικὰ καὶ εὐχάριστα προγράμματα.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 4/12/57 ἦταν ἀφιερωμένο στοὺς ἡρωϊκοὺς νεκροὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἐθνικόφρονας Ἕλληνας, ποὺ ἐσφαγιάστησαν ἀπὸ τοὺς Κομμουνιστάς, κατὰ τὴν Δεκεμβριανὴ προδοτικὴ ἀνταρσία. Μὲ μουσικὴ ὑπόκρουση κλασσικῆς μουσικῆς καὶ μὲ λογοτεχνικὰ σκίτσα ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ σκόρπισε μιὰ ἀλησμόνητη συγκίνηση καὶ ἄρεσε ξεχωριστά, ἰδιαιτέρως ἐνθουσίασεν ἡ ὁμιλία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ Διοικητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν Κυρίου Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, τοῦ ὁποίου τὸ κείμενο ὑπῆρξεν ἄψογο καὶ πολὺ δυνατό.

*

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 11/12/1957 ἦταν ἀφιερωμένη ὁλόκληρη στὸν προσφάτως ἀποθανόντα Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Τάσσο Γεωργίου, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη ραδιοφωνικὸ μνημόσυνο. Ἡ ἐκπομπὴ ἦταν συγχρόνως καὶ διδακτική, ὑπογραμμίζουσα τὴν αὐτοθυσία καὶ τὴν προσήλωση στὸ καθῆκον τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθη καὶ ἐπιμνημόσυνος λόγος ἐξαιρετικοῦ περιεχομένου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ Διοικητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Κυρίου Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου. Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου συνεκίνησε καὶ ἐνθουσίασε εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζητηθῆ ἐπιμόνως ἡ ἐπανάληψίς του.

(Κείμενα ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι: ἐκ τοῦ Κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς εἰς τοὺς διακεκριμένους συνεργάτας των κ. κ. Χρῖστον Γιώτην, τ. Ἐφέτην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου, Ἰωάννην Παπαζαχαρίου, Καθηγητὴν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Καθηγητὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Ἐπίσης εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ. κ. Βασίλειον Γεωργίου, Ἰωάν. Τσάλην, Ἰωάννην Μάσβουλαν, Ἰωάννην Πανέτσον, Ἰωάννην Καραχάλιον ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ. κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν. Χειλᾶν Ἀστυνόμον—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς προσπαθείας ποὺ καταβάλλετε πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν.

Ἀστυφύλακας κ.κ. Ρενιτάκην Κωνστ., Καραγιάννην Δημήτρ., Σάσαλον Φώτιον καὶ Ρήγαν Σταῦρον εὐχαρίστως σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομητάς.